

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

III томъ.

18, 19 и 20.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София — 1928

Фототипно издание, направено от
първите издания на томовете:

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том III, София 1927 год.,
лекции 18-23.

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том IV, София 1928 год.,
лекции 24-27.

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том V, София 1928 год.,
лекции 28-31.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016

18. ЛЕКЦИЯ.

Високитѣ мѣста и чистиятъ въздухъ.

„Любовъта ражда доброто!“

— Доброто носи за насъ живото, свѣтлина и свобода.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Разлика между фантазия и въображение.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Първото растение на земята“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата №16: „Кой е най-мекиятъ и най-коравиятъ удъ у човѣка?“

Ще ви запитамъ: защо нѣкои отъ растенията сж малки, а други голѣми? Какво е вашето мнѣние по този въпросъ? (— Това зависи отъ условията, при които растението се развива. Има единъ природенъ законъ, споредъ който, при лошитѣ условия външнитѣ форми се смалчаватъ, а при добритѣ условия се увеличаватъ). Какъ мислите вие, плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ ли трѣвитѣ въ своето проявление, или трѣвитѣ ги прѣдшествуватъ? (— Плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ трѣви-

тѣ). Имало ли е плодни дървета прѣзъ ледения периодъ? (— Споредъ съврѣменната наука прѣзъ този периодъ не е имало плодни дървета).

Ще ви задамъ нѣколко въпроси. Каква е била първоначално формата на заека? Каква форма е ималъ той, като днешната, или друга нѣкаква? Има ли нѣкакво подобие между мишката и свинята? (— Тѣ ядатъ всичко, каквото намѣрятъ). Въ устройството си иматъ ли нѣщо подобно? (— Мишките сж гризачи). Между мишките и зайците има ли подобие? (— Тѣ сж гризачи. Освѣнъ това и мишките, и зайците сж страхливи) Защо прѣдните жби у гризачите растатъ толкова много? При какви условия и кога се явилъ у тѣхъ навикътъ да гризатъ? Кога се явило у нѣкои отъ брѣмбарите съзнанието да снасятъ яйцата си въ корите на дърветата? Какъ бихте си обяснили способността на клѣтките у птиците да създаватъ кожата, да създаватъ перцата си, и при това тѣй хубаво да ги боядисватъ, като че нѣкой художникъ е работилъ върху тѣхъ? Дали самите клѣтки правятъ това? Обърнете внимание и на пеперудите! Тѣ живеятъ ли повече отъ едно лѣто? — Не. Въпрѣки това, вижте, какво богатство отъ краски има върху тѣхните крилца! Какво иска да ни каже природата съ това? Туй е една луксозна дрешка, която струва нѣколко милиона лева, а при това трае само едно лѣто. Какво голѣмо изкуство е това нѣщо! Както виждате, голѣми художници сж пеперудите! Има ли нѣкакъвъ замисълъ въ тѣхното ху-

дожество? (— Нѣкои отъ краскитѣ имъ се прѣд-
 ватъ отъ самата срѣда, въ която се движатъ, за
 да се прѣдпазятъ отъ враговетѣ си. Краскитѣ ими-
 тиратъ цвѣта на околната срѣда, въ която се дви-
 жатъ). Питамъ: ами цвѣтята, които иматъ краски,
 кого имитиратъ? Нали и тѣ иматъ врагове? (— На-
 противъ, у цвѣтята има желание да изпжнатъ
 всрѣдъ околната срѣда, въ която се намиратъ, за
 да бждатъ забѣлѣзани отъ насѣкомитѣ). Слѣдили
 ли сте, кои пеперуди повече сж изложени на опа-
 сность: тия, на които крилцата сж пѣстро бояди-
 сани, или тия, които нѣматъ никакви краски? По-
 мислете малко върху този въпросъ, и ако не мо-
 жете да си отговорите, запитайте нѣкой естестве-
 никъ, какво той би ви казалъ. Естественицитѣ още
 не сж разрѣшили въпроса, кой даде тия краски у
 пеперудитѣ, и какъ, изобщо, се създаватъ.

Казвамъ: вие виждате сега, колко въпроси
 има неразрѣшени. Ако съврѣменнитѣ естственици
 биха разрѣшили тия въпрси, тѣ биха хвърлили го-
 лѣма свѣтлина върху историята на органическото
 царство. Забѣлѣзано е по извѣстни признаци, че
 пеперудитѣ иматъ съзнание за своитѣ красиви
 дрехи, както и за прашеца, който се намира по
 крилцата имъ. Когато вали дъждъ, или когато
 дойде буря, тѣ грижливо се скриватъ нѣкъдѣ, да
 запазятъ праха по крилцата си. Какъ сѣ е съз-
 далъ този прахъ по крилцата на пеперудитѣ, това
 съврѣменната наука не знае. Това показва, че
 пеперудитѣ сж знаели галванопластиката прѣди

хората. Това не е просто натрупване на прашецъ. Голѣмо изкуство е да се наслои тази финна материя върху крилцата имъ! Какъ мислите, сами пеперудитѣ ли правятъ това нѣщо? (—Пъстритѣ, красивитѣ пеперуди повече се пазятъ, за това и по-мжчно се ловятъ отъ обикновенитѣ). Така е, красивитѣ пеперуди сж по-интелигентни. Единъ английски писателъ, естественикъ, слѣдъ като правилъ много научни наблюдения върху растенията и животнитѣ, най-послѣ дохожда до заключението, че навѣрно нѣкои висши сжщества взиматъ участие въ украсяването и напрашването крилцата на пеперудитѣ. Той признава намѣсата на висши сжщества въ тази работа, но не може да си отговори, какъвъ интересъ иматъ тѣ отъ това.

Правили ли сте наблюдения на нектитѣ си, да си отговорите, какво значение иматъ бѣлитѣ полукръжгове, които се явяватъ по тѣхъ? Нѣкои хора иматъ такива полукръжгове само на единъ отъ прѣститѣ си, други — на два, а нѣкои — на всичкитѣ прѣсти. Случайность ли сж тия бѣли полукръжгове, или означаватъ нѣщо? — Въ природата нѣма случайности. Хората, които иматъ тия полукръжгове на всичкитѣ си прѣсти, се отличаватъ съ добро кръвообрѣщение. Тия хора, които нѣматъ полукръжговетѣ, се отличаватъ съ слабо кръвообрѣщение. Има изключения и отъ това явление, но тѣ сж малко. Вие може да направите опитъ, да провѣрите, дали това е вѣрно или не. Тия хора, у които дихателната система и кръвообрѣщението е

слабо, да работят върху засилването на кръвообръщението си и слѣдятъ, явяватъ ли се тия полукръгове. Ако съ усилване на кръвообръщението имъ, тия полукръгове се появятъ, значи, това е фактъ, а не само едно съвпадение. Не се ли усилва кръвообръщението, не се ли явяватъ тия бѣли полукръгове, съ това се потвърждава и факта, че тѣ иматъ връзка съ дишането и кръвообръщението.

Правете и друго наблюдение: слѣдете, каква е широчината на нектитѣ. Широчината на нектитѣ съотвѣтствува на волята у човѣка. Хора, у които нектитѣ сж широки, иматъ силна, издържлива воля; тия хора пѣкъ, на които нектитѣ сж тѣсни, иматъ слаба воля. Знаете ли, какви тънки наблюдения трѣбва да правите, ако ви се даде да работите научно върху тезата: отношение между нектитѣ на човѣка и неговата воля. Всѣки отъ васъ може да прави тия наблюдения.

Сжщо така има връзка между широчината на носа и дихателната система у човѣка. Колкото е по-добрѣ развита дихателната система и кръвообръщението у нѣкой човѣкъ, толкова и ноздритѣ у него сж по-здрави; носътъ и ноздритѣ иматъ задоволителна широчина. Колкото е по-слабо развита дихателната система у нѣкой човѣкъ, той е по-сприхавъ, по-нервенъ, вслѣдствие на което носътъ и ноздритѣ му сж по-тѣсни. Това се обяснява по слѣдния начинъ: когато дробоветѣ сж добрѣ развити, човѣкъ поема повече въздухъ, който, като минава прѣзъ носа, постепенно го разширя-

ва. Когато дробоветъ сж слаби, човѣкъ поема по-малко въздухъ, вслѣдствие на което носътъ остава по тѣсенъ. Забѣлѣзвате ли, че носътъ ви постепенно изтънява, започнете да дишате дълбоко и пълно. У здравия човѣкъ широчината на носа при ноздритѣ трѣбва да бжде 3 см.. Мине ли носътъ тази мѣрка, това е лошъ признакъ. Намали ли се широчината на носа по-малко отъ 3 см., и това е лошъ признакъ.

Отъ значение за васъ сж наблюденията и върху врата. Вратътъ трѣбва да има нормална широчина 30 см., при височина на човѣка 165 см. . Намали ли се тази широчина на врата, това е лошъ признакъ. У туберкулознитѣ хора вратътъ е подъ тази норма. Увеличи ли се у нѣкой човѣкъ широчината на врата до 40 см., при сжщата височина, 165 см.ръстъ, и това е лошъ признакъ. Такъвъ човѣкъ е осжденъ най-много слѣдъ двѣ години да умре отъ апоплексия. Вратътъ му трѣбва да спадне поне съ петъ сантиметра, до 35 см.. Дойде ли до тази мѣрка, той ще може да се излѣкува. Съврѣмненната медицина обръща внимание и върху дължината на врата. Кжсиятъ и дебелъ вратъ показва заглѣстяване у човѣка и условия за апоплексия. Както виждаге, между всички величини въ организма на човѣка има извѣстни пропорции, извѣстни математически съотношения, които трѣбва да се спазватъ, за да бжде човѣкъ здравъ.

Младитѣ хора заболяватъ по-често отъ възрастнитѣ. Най-много заболявания се явяватъ въ

дихателната система. Затова, хора съ слаби гърди трѣбва да живѣятъ на високи мѣста, надъ 2000 м. височина, дѣто въздухътъ е чистъ и лекъ. При тѣзи условия става силна реакция въ организма имъ. Тамъ електрическитѣ течения сж по-силни, отколкото въ низкитѣ мѣста; тѣ раздвижватъ кръвта на организма. Всички слабогрѣдни сж мързеливи хора. У тѣхъ се натрупватъ отрицателни мисли, които дѣйствуватъ убийствено върху психиката имъ. Тѣ знаятъ, че малко ще живѣятъ, че сж болни, но никога не признаватъ това. Ако вие уплашите единъ туберкулозенъ, че слѣдъ мѣсець ще умре, въ него веднага се събужда силно желание за животъ, той се стресва, започва да реагира срѣщу болестта и трѣгва къмъ подобрене. Туберкулознитѣ обикновено сж страхливи хора, затова, ако ги уплашите, че ще умратъ, тѣ започватъ да се борятъ съ болестта и оздравяватъ.

Онѣзи хора, у които дихателната система е слабо развита, за засилването ѝ могатъ да употребятъ слѣдния методъ: слабо разтриване костта задъ ушитѣ, за да се усили живота. Това мѣсто е свързано съ издържливостта на организма. Тамъ има единъ центъръ, нареченъ любовъ къмъ живота. Когато у нѣкой туберкулозенъ се събуди любовъ къмъ живота, той става издържливъ, устойчивъ къмъ външнитѣ условия. Туберкулозниятъ човѣкъ трѣбва да живѣе на високи мѣста и да се излага на слънчева свѣтлина. Ако е студено тамъ, той трѣбва да бже добръ облеченъ, кра-

ката добръ затоплени, а главата може да бъде открита, тя повече издържа студа, защото е акумулаторъ на електрическа енергия.

Ще ви изнеса едно положение, отъ което трѣбва да се пазите. Прѣдставете си два организма, А и В, които седятъ единъ до другъ. Организмътъ А съдържа много киселини въ тѣлото си: въ чувствата си въ родно състояние, а въ мислитѣ си въ въздухообразно състояние. Този организмъ е привикналъ къмъ киселинитѣ, които сж въ него, затова не чувствува тѣхното врѣдно влияние, но неговитѣ киселини се отразяватъ врѣдно върху организма В. Нѣма да се мине много врѣме, и този човѣкъ В ще умре. Защо? — Той е по-слабъ и не може да издържи на разрушителното дѣйствие на киселинитѣ. Окултната наука нарича това лошо влияние „вампиризмъ“ — изтегляне на магнетичнитѣ сокове отъ организма. За да се прѣдпази човѣкъ отъ тия лоши влияния, окултната наука прѣпорѣчва на слабитѣ хора да носятъ скжпоцѣнни камъни. Тѣ могатъ да трансформиратъ лошото влияние на киселинитѣ. Както войницитѣ въ врѣме на война се запазватъ отъ задушливитѣ газове чрѣзъ особени шапки, така и скжпоцѣннитѣ камъни запазватъ човѣка отъ врѣдното влияние на киселинитѣ. Обаче, всички скжпоцѣнни камъни не притежаватъ тази сила. Разумниятъ човѣкъ знае, какъвъ камъкъ трѣбва да употреби за себе си. Всѣки скжпоцѣненъ камъкъ е емблемъ на нѣкаква сила въ природата. Единъ скжпоцѣненъ ка-

мъкъ може да ви дѣйствува благотворно само тогава, когато между васъ и него има известна симпатия.

Тия два организми, А и В, прѣдставляватъ два принципа: първиятъ принципъ А е нареченъ мъжки, или принципъ на разруш ние, а вториятъ В — женски принципъ, или мекъ принципъ. Понѣкога и мекиятъ принципъ може да се приспособи къмъ влиянието на киселинитѣ, като се научи да трансформира тѣхното вѣдно дѣйствие. Заболѣванията, които ставатъ днесъ съ хората, се дължатъ на съвсѣмъ други причини, а не на тѣзи, които съврѣменнитѣ лѣкари обясняватъ. Напримѣръ, виждашъ днесъ нѣкой младъ, здравъ човѣкъ, но утрѣ чувашъ, че умрѣлъ внезапно. Окултната наука обяснява тази моментална смъртъ съ това, че този човѣкъ е попадналъ подъ влиянието на известни природни течения. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, когато попадне въ тия течения. Той трѣбва да употреби разумната си воля, за да може да имъ противодѣйствува. Въ природата сжществуватъ не само тия течения, които отнематъ живота на човѣка, но и такива, които завличатъ хората и ги отнасятъ нѣйдѣ далечъ изъ пространството.

Човѣкъ трѣбва да се пази и отъ двойниците на нѣкои умрѣли, които сж като паразити. Тѣ сж като медузитѣ въ морето — хванатъ ли нѣщо, изсмукватъ го и тогава го оставятъ. Когато усѣтите около васъ една гжста материя, която ви обвива,

и смучи, това сж, именно, тия двойници. Вие трѣбва да имъ противодѣствувате, да се освобождавате отъ тѣхъ. За да избѣгвате тия влияния, първото необходимо условие е чистота. Азъ не говоря за обикновената чистота, която въ хигиенично отношение е мѣрка противъ болеститѣ, но говоря за духовната чистота, която е необходима за здравето. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде здравъ, непременно трѣбва да води чистъ животъ. Чистотата е необходима и за човѣшкия умъ.

Често окултнитѣ ученици, въ своитѣ разбира- ния, се намиратъ прѣдъ опасностъ, въ която свѣтскитѣ хора не изпадатъ. Тѣ, въ нѣкои случаи на живота не дѣйствуватъ, но казватъ: Богъ ще ни пази, природата ще ни пази, такава е волята Божия, има Божий Промисълъ и т. н. Свѣтскиятъ човѣкъ не вѣрва въ това, затуй, каквото му се случи въ живота, самъ дѣйствува. Трѣбва да знаете, че Божи- ятъ Промисълъ е основанъ на разумни Божии закони, и затова, ние можемъ да бждемъ покровителствувани отъ този Промисълъ само тогава, когато спазваме Божиитѣ закони. Не ги ли спазваме, ние сме изложени на вътрѣшни опасности. Каквото и да правите, всичко трѣбва да става въ границитѣ на разумнитѣ природни закони. Тогава, каквито страдания и да ви дойдатъ, тѣ ще бждатъ за ваша полза. Трѣбва да знаете, обаче, че смъртъ нѣма да ви се причини никога, защото тя нищо не допринася на човѣка, а само спира развитието му. Доиде ли смъртъта, човѣкъ изгуб-

ва условията за животъ. Слѣдъ това, трѣбва да мине дълъгъ периодъ отъ врѣме, докато той придобие загубеното, т. е. новитѣ условия за животъ.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

18 лекция на младежкия „окултенъ класъ“, държана отъ Учителя, на 15/II 1925 г.

— — —

=====

19. ЛЕКЦИЯ.

Най-важното.

Отсега ще имате слѣдния новъ поздравъ:

„Доброта, Истина, Красота,
това е Любовта“.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Първото растение на земята“.

За слѣдния пжть ще пишете върху темата № 17: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ“.

Ако ви запитатъ, защо е необходимо духовниятъ свѣтъ да прави своитѣ проекции на земята, какво ще отговорите? (— За да ги види въ най-проста форма). Когато разглеждате човѣка, главно на коя частъ отъ тѣлото му се спирате? (— На главата, на лицето, на очитѣ). Коя е най-важната външна частъ отъ тѣлото на човѣка? Дѣ се изразява неговата интелигентностъ? Вие казвате, че очитѣ сж най-изразителни, но забѣлѣжете, очитѣ, сами за себе си, нѣматъ никакво изражение. Вземете очитѣ отдѣлно, безъ мускулитѣ на лицето и вижте, изразяватъ ли усмивка. Не,

очитъ безъ мускулитъ на лицето нѣматъ изразъ. Лицето заедно съ очитъ изразява цѣлокупното състояние на човѣка. Така че за проявитъ на човѣка, за неговата интелигентностъ ще сждите по лицето му. Възможно ли е червеятъ да пише както човѣка? (— Не е възможно). Да, у червея нѣма такава интелигентностъ, затова и тази възможностъ остава нереализуема.

Допуснете, че до васъ се докосва една геометрическа сфера, кжлбо, питамъ: каква частъ отъ тази сфера ще ви докосне? (— Само една малка частъ отъ нея). Слѣдва ли отъ това, че останалата частъ отъ нея или отъ васъ не съществува? Съврѣменнитъ философи казватъ, че физическиятъ свѣтъ не съществува, а е само отражение на духовния. Споредъ тѣхъ отношението между физическия и духовния свѣтъ е такова, каквото е отношението между дървото и неговата сѣнка. Така ли е въ сжщностъ? Отъ гледището на математиката, физическиятъ свѣтъ е само едно сѣчение, т. е. една частъ отъ духовния свѣтъ. Въ това отношение и човѣкътъ е едно сѣчение отъ цѣлото, т. е. частъ отъ цѣлото. Слѣдователно, качествата на всички хора събрани заедно, съставляватъ качествата на цѣлото. Ето защо хората не могатъ единъ безъ другъ. Сжщото е по отношение частитъ на тѣлото: най-нищожната, най-маловажната частъ у човѣка е тъй необходима, както и по-важнитъ. Напримѣръ, дебелото чърво у човѣка извършва много долна служба. Тогава

какво трѣбва да се мисли за този органъ? Когато дойдемъ до сжщността на живота, трѣбва да се спремъ върху всички органи въ човѣшкото тѣло, както на тия, които извършватъ важна и почтена служба, така и на тия, които извършватъ непочтена работа и ще видимъ, че всички сж еднакво необходими и важни. Въпрѣки това, вижте, каква грамадна разлика има между очитѣ и дебелото чърво! Нѣкога, въ далечното бждеще, човѣкъ ще живѣе и безъ дебело чърво, но при сегашнитѣ условия не може да се живѣе безъ дебело чърво. И въ духовния свѣтъ има подобно разпрѣдѣление на службитѣ. Хората на земята, колкото и да сж грѣшни, за духовния свѣтъ тѣ сж необходими.

Азъ ви навеждамъ тази философска мисль съ единствената цѣль да не разглеждате нѣщата въ живота като важни и маловажни. Всѣка часть отъ тѣлото по отношение цѣлокупния човѣкъ, е толкова важна, колкото и цѣлото. Има нѣща, които сж вредни за едни сжщества, а полезни за други. Вземете, за примѣръ, идеята за месоядството и тази за вегетарианството. Месоядцитѣ казватъ: месото е полезно за насъ, а растителната храна не е полезна. Вегетарианцитѣ казватъ обратното. Попитайте, какво ще кажатъ животнитѣ, които се колятъ за храна на хората. Тѣ ще кажатъ, че хората трѣбва да бждатъ вегетарианци. Кой е най-силниятъ аргументъ на вегетарианцитѣ, че не трѣбва да се яде месна храна? Тѣ казватъ: понеже и животнитѣ, както и хората сж грѣшни, жи-

вѣятъ съ извѣстни страсти и лоши качества, всичко това внася въ организма имъ отрова, която се отразява злѣ върху организма на човѣка. И кокошките, и овците съдържатъ въ себе си редъ отрови. Казвате: овцата е толкова мека! — Да, но и въ нея има извѣстна лошевина. Значи, месната храна е вредна за човѣка при сегашното му развитие. Той трѣбва да се откаже отъ нея. Не се ли откаже, той ще се отрови. Съвременната медицина констатира, че неврастенията у сегашнитѣ хора се дължи на чрѣзмѣрното употребление на месото. Единствената здравословна храна за сегашния човѣкъ е растителната — тя смекчава неговото грубо естество. За въ бъдеще човѣчеството ще достигне такова развитие, че ще може да извлича необходимитѣ хранителни вещества направо отъ живата природа. Днесъ хората извличатъ хранителнитѣ вещества за своя организъмъ отъ растенията и животнитѣ, но слѣдъ време тѣ ще ги извличатъ направо отъ природата. И тази храна ще бѣде чиста, свършена и напълно здравословна. Това ще бѣдатъ най-финитѣ сокове, които човѣкъ днесъ не може да си прѣдстави. Въ тази фаза на развитие, животни нѣма да има на земята. Човѣкътъ ще остане само съ растенията — никакви животни нѣма да има наоколо му. Тогава и мислитѣ на човѣка ще се прѣчистятъ, защото ще се освободятъ отъ животинскитѣ влияния. Съ други думи казано: самитѣ животни ще се прѣобразятъ, ще станатъ тъй ра-

умни, както е човѣкътъ днесъ, и ще кажатъ: ние вече не искаме да бждемъ дѣца.

Най важното за васъ е да съедините съ живота всички философски въпроси, върху които често разисквате. Не направите ли това, тѣзи въпроси нѣма да иматъ никакъвъ смисълъ. Тѣ трѣбва да допринесатъ нѣщо за повдигане и облагодяване на душигѣ ви. Еволюцията въ цѣлата природа днесъ е насочена къмъ повдигане на човѣшката душа. Всѣка идея, всѣка мисълъ е цѣнна тогава, когато има приложение въ живота. Прѣдставете си, че азъ лансирамъ прѣдъ васъ идеята за нѣкакви паяци съ 10 милиона очи, които сж сжществували прѣди 5 милиона години. Такива паяци не сж сжществували, но ако азъ пусна тази мисълъ, ще създамъ една куриозна теория въ науката. Всички научни списания ще я възприематъ, ще започнатъ да я третиратъ и т. н. Питамъ: защо сж нужни толкова очи на паяка? Ето една идея, която нѣма никакво приложение въ живота. Ако ви кажа, че единъ ангелъ има 10 милиона очи, разбирамъ. Това е една вѣроятност, една възможност.

Казвамъ: много съврѣмenni научни теории мямтъ на тази, която допуска сжществуването на паякъ съ 10 милиона очи. Напримѣръ, споредъ нѣкоя теория извѣстенъ родъ микроби имали около 120 стомаха. Питамъ: защо имъ сж толкова стомахи? Да сж два три стомаха, разбирамъ, но повече отъ два три сж излишни за тѣхъ. Това сж

само научни прѣдположения. Много нѣща въ науката сж толкова доказани, колкото и теорията за паяка съ 10-тѣ милиона очи. Природата може да създаде най-чудни нѣща днесъ; това е приемливо за ума, но не е възможно за дѣйствителния свѣтъ. Защо? – Природата е разумна, тя създава само такива форми, съществуването на които се обуславя отъ редъ закони.

Слѣдователно, за духовния животъ на човѣка има възможности, които за физическия свѣтъ не съществуватъ. Напримѣръ, можете ли да изчислите математически, каква е вѣроятността да излѣзе измежду васъ младитѣ такъвъ философъ, който да създаде нова теория за сътворението на свѣта? Това ще бѣде отлично упражнение за ума, но се изисква точностъ въ изчисленията. Вземете, напримѣръ, за разстоянието на земята отъ слънцето съществуватъ три изчисления съ голѣма разлика едно отъ друго. Нѣкои казватъ: не е важно, че има разлика въ изчисленията. Какъ да не е важно? Щомъ математиката минава за точна, за положителна наука, тя трѣбва да борави съ точни изчисления. Въ нея не могатъ да се търпятъ никакви приблизителни величини. Когато дойдемъ до положителнитѣ науки въ свѣта, трѣбва точно да знаемъ, кои нѣща сж възможни, и кои не сж възможни. За всѣки даденъ случай има извѣстни идеи, които сж възможни, и други, които сж невъзможни. Казвате: туй, което е невъзможно за насъ, за другитѣ е възможно. Това зна-

чи: всичко въ свѣта е възможно. Невъзможното за дѣтето е възможно за възрастния човѣкъ. И дѣйствително. така е. Цѣлиятъ свѣтъ прѣдставлява една лѣствица отъ сжщества съ различна интелигентность, като започнете отъ най-малката микроба и стигнете постепенно до човѣка и оттамъ продължете до ангелитѣ, арахангелитѣ и редъ още по-висши иерархии. И тогава, туй, което микробата не може да направи, другитѣ сжщества, съ по-висша интелигентность отъ нея, могатъ да направятъ. Тѣй щото, всички прѣдположения, които се допусчатъ, сж възможни за нѣкои сжщества отъ цѣлокупната интелигентность, която дѣйствува едноврѣменно въ свѣта. За Бога всичко е възможно, но за човѣка, който е ограниченъ, въ даденъ случай, не е възможно всичко. Напримѣръ, ти казвашъ: днесъ азъ мога да имамъ 150 милиона лева. Възможно ли е това? — Не е възможно. Обаче, тази възможность е вече реализирана отъ другъ нѣкой. Ти казвашъ: азъ мога да бжда професоръ въ този си животъ. — Не, въ този животъ ти не можешъ да бждешъ професоръ, но другъ нѣкой е реализиралъ тази идея.

Значи, това, къмъ което вие се стремите, други вече сж го реализирали. Въ цѣлокупния животъ има връзка между всички сжщества. Обаче, за васъ е важно, за всѣки даденъ случай, да знаете, какви сж възможноститѣ за вашата душа. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какви възможности се криятъ за него въ Божествения свѣтъ и

да се стреми къмъ реализирането на тия възможности. Питамъ: споредъ васъ, кое ви е потребно въ дадения случай? (— Приятелството). — Имате приятелство. Друго? (— Свободата). — И нея имате Друго нѣщо? (— Постоянство). И постоянно имате. Какво ще внесе приятелството въ живота ви? — Всѣко нѣщо, което влиза въ васъ, трѣбва да бжде сжществено за вашия животъ. Ако приятелството, напимѣръ, внесе нѣщо въ живота ви, а отвлѣче друго цѣнно, какъвъ смисълъ има за васъ? То не е истинско приятелство. Какво е потребно за земята, когато е суха? (— Дъждъ). Какво е потребно за земята, когато всичко по нея замръзне? (— Слънце). Какво е потребно за човѣка, когато е гладенъ? (— Хлѣбъ). Какво е потребно за човѣка слѣдъ като цѣлъ день е работилъ? (— Сънъ, почивка, добри думи). Думитѣ, словото, това е водата въ живота. Питамъ: водата безъ наклонъ може ли да тече? (— Не може). Значи, да тече водата надолу, трѣбва ѝ наклонъ и налѣгане.

Забѣлѣжете, въ живота на всѣки човѣкъ, както и на васъ, липсва нѣщо. Въ всѣки човѣкъ засега има недоволство. Азъ чета това и на вашитѣ лица. Вие се прѣдставяте за доволни, но въ сжщность не сте. Значи, липсва ви нѣщо сжществено. Питамъ ви: защо сте недоволни? Какво ви липсва? У нѣкои хора недоволството е въ голѣмъ размѣръ, у други — въ малъкъ размѣръ. Знаете ли, какво може да произведе това недо-

волство въ вашия организъмъ слѣдъ извѣстно време? — То може да произведе сжщия ефектъ, какъвто произвеждатъ извѣстни микроби, когато попаднатъ въ кръвта на човѣка. Ние знаемъ, че най-опаснитѣ болести — туберкулоза, тифусъ, малария и др., се дължатъ на различни микроби.

Често въ религиознитѣ хора се явява мисльта, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ, и вслѣдствие на това страдатъ. Прѣди всичко тази мисль не е права. Въ съзнанието на Бога нѣма промѣни. Въ Бога нѣма недоволство, но понеже хората не сж способни да възприематъ Божията Любовь, тѣ сж недоволни и прѣдаватъ своето недоволство и на Бога. Докато хората мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ, тѣ ще иматъ едно съзнание, но отъ момента, въ който разбератъ, че недоволството е тѣхно, тѣ ще придобиятъ друго съзнание. Защо Богъ ще бжде доволенъ отъ едного, а недоволенъ отъ другиго? Това сж само прѣдположения. Недоволството у хората се дължи на сжщества' огорчени отъ тѣхъ. Това огорчение се прѣдава въ съзнанието на хората, и тѣ, като не разбиратъ законитѣ, отправятъ това недоволство къмъ Бога, мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ. Не, Божественото съзнание е всѣкога тихо и спокойно. Докосне ли се човѣкъ до Божественото съзнание, веднага и неговото съзнание се прѣчиства, недоволството се прѣмахва, и животътъ му се осмисля.

Ще ви питамъ: какъ бихте намѣрили Боже-

ственото съзнание? Какъ ще се домогнете до Него? Имате ли такава опитностъ? Засега вие се занимавате съ обикновеното съзнание, до Божественото съзнание още не сте стигнали. Вие още се занимавате единъ съ другъ. Понѣкога съзнанието на другитѣ хора се отразява върху вашето или като една тъмна ивица, като сѣнка, или като малка свѣтлинка, или само като приятно впечатление, а понѣкога то се отразява върху васъ и като извѣстно ограничение. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които чувствата сж благородни и мислитѣ възвишени и трѣзви, вие придобивате полетъ въ духа си, както птицитѣ се чувствуватъ въ своя полетъ къмъ висинитѣ. Това става по причина на висшето съзнание у тия хора, което се отразява благотворно върху васъ. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които съзнанието не е подвижно, вие чувствувате въ себе си стѣснение, ограничение и слизание надолу.

Казвамъ: всички хора взаимно си влияятъ. Това влияние не може да се избегне. Ето защо, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде естественъ, да познава състоянието и степенъта на развитието на своето съзнание, което го опрѣдѣля като душа, и което никога не се мѣни. Правили ли сте опитъ, да видите, дѣ се намира неизмѣнното у васъ? Човѣкъ може да намѣри неизмѣнното въ себе си, когато е най-много развълнуванъ, когато се намира при най-голѣми изпитания. Тогава човѣкъ трѣбва да се спре, да види, има ли въ него нѣщо

тихо и спокойно, безъ вълнение. Намѣри ли това нѣщо, то е разумното начало въ човѣка, което никаква буря вънъ или вътрѣ въ него, не е въ състояние да разколебае или разклати. Спокойното у човѣка, това е неговата душа, а всичко, което се вълнува, това е неговото промѣнливо естество. Напримѣръ, нѣкой отъ васъ казва: азъ утрѣ ще отида на Витоша. Ставашъ сутринята, виждашъ, че врѣмето не е хубаво и казвашъ: нѣма да отида на Витоша. Питамъ: ти ли си този, който вчера казваше едно, днесъ казвашъ друго? Защо отложи отиването до Витоша? — Азъ съмъ свободенъ да кажа, каквото искамъ. — Не, не си свободенъ. Прѣди всичко ти не бѣше свободенъ да кажешъ, че ще отидешъ на Витоша, защото зависишъ отъ врѣмето, а то не е на твое разположение. Реалността на нѣщата ще ти опрѣдѣли, какво да правишъ. Като станешъ сутринъ, тогава опрѣдѣляй, дѣ ще ходишъ. Станзшъ ли сутринъ, тогава кажи, какво мислишъ да направишъ и върши. Още докато кажешъ, че ще направишъ нѣщо, започни да го правишъ. Не опрѣдѣляй работата си отъ нѣколко дни напредъ. Ако азъ бихъ ви казалъ, че утрѣ сутринята въ 5 ч. ще отидемъ на Витоша, то значи: казано и свършено! Но врѣмето било дъждовно, или снѣжно, или гърмотевици имало, или нѣкаква стихия — бури, землетресения — ще вървимъ. Каквото и да става по планината — ти ще вървишъ напредъ. Това значи свободенъ човѣкъ. Казвате: какво ще правя при такова зем-

летресение? Дѣ ще вървя? — Ще вървишъ. Това е единъ изпитъ, който трѣбва да издържишъ.

Който влѣзе като ученикъ въ Окултната Школа, той ще бѣде подлаганъ на такива изпитания, че космитъ му ще настрѣхватъ. Учителигъ на тази Школа ще ви прѣдставятъ една висока планина, направена отъ мукава, това вие нѣма да знаете, и ще ви накаратъ да се качвате по тази планина. Въ това врѣме ще станатъ голѣми пертурбации, които вие трѣбва да прѣводолѣете. Сжщото ще бѣде и съ васъ. Ще отидите на Витоша, тамъ ще ставатъ голѣми пертурбации, и вие ще гледате. Слѣдъ малко всичко ще утихне и ще кажете. сънъ ли бѣше всичко това? Много мжнотии прѣдстоятъ на ученика. Тия, които сж страхливи, ще бѣгатъ. Колко отъ сегашнитъ мжнотии, които срѣщате въ живота, сж дѣйствителни? Много отъ сегашнитъ ви мжнотии сж направени отъ мукава. Азъ опрѣдѣлямъ: на сто ваши мжнотии само една е дѣйствителна, а останалитъ сж въображаеми, направени сж отъ мукава. Наблюдавайте това и ще видите, че е така. Мине ли мжнотията, нищо не остава отъ нея. Напримѣръ, нѣкой отъ васъ казва: менъ никой не ме обича. Питамъ: огдѣ извадихте това заключение? Кой сж основанията ви? Това сж само прѣдположения, а не и доказателства. Всѣко нѣщо, което се казва, трѣбва и да се докаже. Умразата е доказателство, че сжествува обичъ. Умразата, завистъта, съмнѣнието, това сж малки ограничения, които сжществуватъ въ едно малко про-

странство на човѣшкия умъ. Тѣ сж малки станции, спирки, дѣто се образува търпѣнието. Умразата е микроскопическа величина. За да я разгледашъ и проучишъ, трѣбва да я туришъ подъ микроскопъ. Тя е микроскопическа, наистина, но като влѣзе въ кръвта на астралното тѣло на човѣка, тя се размножава и съ своитѣ нечистотии трови човѣка. Ако човѣкъ има серумъ въ себе си, който да ѝ се противопоставя, тя не ще може да се размножава. Не давайте мѣсто на този порокъ въ себе си, защото, намѣри ли благоприятни условия въ васъ, той се развива и съ това ще ви пакости.

Слѣдователно, силата на пороцитѣ седи въ тѣхното размножаване, а въ размножаването всѣкога има дѣление. При добродѣлитѣ пкъ, работи слѣдниятъ законъ: всѣка добродѣтель расте, не се размножава, а въ растенето всѣкога има единство, цѣлокупность между частитѣ. Сжщиятъ законъ работи и въ Любовта.

Ще ви дамъ единъ примѣръ на размножение. Вие имате единъ добъръ приятель, когото обичате и рѣшавате да му напишете едно писмо. Написвате едно писмо, не сте доволни отъ него. Написвате второ, трето, все не сте доволни. Най-послѣ оставяте писмото си недовършено и не проявявате любовта си къмъ вашия приятель. Всѣки човѣкъ, който пише писма и не ги дописва, той никога не може да напише едно любовно писмо. Този човѣкъ се намира въ закона на умножението. По сжщия на-

чинъ, когато нѣкой човѣкъ каже на своя приятелъ, че го обича, то е все едно, че отрича тази любовъ, или че мрази приятеля си. Това подразбира, че той току-що е взелъ отъ приятеля си 1000 лева и не мисли да ги връща. Има изключение отъ това правило, но пропорцията е малка. Тукъ не се изискватъ никакви думи. Единъ ангелъ никога нѣма да изкаже съ думи това, което е въ сърцето му. Значи, всѣка дума трѣбва да бжде не само една неизмѣнна форма, но и една неизмѣнна реалностъ. Каквото е въ ума на човѣка, това трѣбва да бжде и въ сърцето му, и въ волята му. Като се стремите къмъ това, ще създадете въ себе си характеръ. Отъ друга страна, вие не трѣбва да се държите за буквата на нѣщата. Напримѣръ, ако нѣкой ви каже нѣщо, но не го изпълни, както го е казалъ, или не го изпълни наврѣме, не го дръжте за думитѣ, оставете го той самъ да се държи отговоренъ за всичко, което е казалъ.

Азъ ви навеждамъ на всички тия мисли, за да се развие у васъ висшата интелигентностъ. Сегашната наука спомага за развитието на човѣка само до извѣстно врѣме, но като мине 50—60 годишна възраст, тази наука започва да го изтощава, и той почва да оглупява. Съврѣменната наука указва влияние върху човѣка тъй, както виното се отразява върху организма. Като пие една чаша вино, човѣкъ първо става силенъ, смѣлъ, но колкото повече продължава да пие, организмътъ му

все повече и повече се изтощава и отслабва. Любовта, която трѣбва да имате въ новата наука, се изразява въ думитѣ: „Доброта, Истина, Красота“. Когато човѣкъ се ползува отъ знанието на новото учение, той и като младъ, и като старъ, трѣбва да е способенъ да възприема; неговиятъ умъ и въ двата случая трѣбва да бжде свѣжъ. Азъ наричамъ такъвъ човѣкъ „уменъ“. Този човѣкъ, който и като младъ е знаелъ малко, и като старъ знае малко, въ неговия умъ не е ставало растене. Учениятъ човѣкъ, който на старини знае много нѣща, като се прѣроди втори пѣтъ, пакъ ще знае много. Съврѣмениятъ хипнотизъмъ ни показва, че ако хипнотизиратъ нѣкой ученъ човѣкъ и му внушатъ, че нищо не знае, като се събуди, той ще се почувствува напълно невѣжъ човѣкъ, нищо нѣма да знае. Той може да е професоръ, да е свършилъ два факултета, но въ това хипнотично състояние всичко въ него се заличава. Питамъ: дѣ е неговото съзнание? Слѣдъ това отново го туряте въ магнетиченъ сънъ, внушавате му, че много знае, че е свършилъ два факултета, че е професоръ, и той като се събуди, знае всичко. И обратното може да стане: да поставите единъ простъ човѣкъ въ такъвъ магнетиченъ сънъ и да му внушите, че е виденъ професоръ или лѣкаръ. Като се събуди, той ще може да рѣшава най-труднитѣ математически задачи, или да прѣдписва най-сериозни рецепти за болни. Какво показва това? — Че знанието е скрито въ

душата на човѣка, и при извѣстни условия може да се извика отъ него. Природата изисква отъ човѣка да намѣри тия методи, чрѣзъ които да изважда отъ себе си знанието и да го използва разумно.

И тъй, вие трѣбва да разбирате нѣщата правилно. Нека съвременната наука ви служи като забавление, а духовната наука, тази, която обяснява дълбокитѣ причини на нѣщата, да ви бжде сериозно занимание. Не се плашете отъ тази велика, дълбока наука. Вие постепенно ще навлизате въ нея. Като си зададете единъ въпросъ, старайте се веднага да си отговорите. Не се страхувайте отъ състоянията, въ които изпадате. Дойде ли въ васъ извѣстно съмнѣние, запитайте се: защо се съмнѣвамъ? Защо не вѣрвамъ? Разглеждайте съмнѣнието научно, като единъ елементъ съ неговитѣ свойства и условия, при които се явява и т. н. Понѣкога казвате: това не мога да направя, онова не мога да направя. Запитайте се, защо не можете да направите тия нѣща? Обезсърдчите се нѣщо. Разгледайте обезсърдението научно, като другъ елементъ, съ неговитѣ свойства, какъ се е породило, причинитѣ за произхода, колко време ще трае и т. н. Мислете върху всички тия въпроси и си давайте правилни отговори. Вие не мислите върху тѣхъ, но дойде ли едно отъ тия състояния у васъ, като не можете да си отговорите, казвате: такава е волята Божия. Не, волята Божия е ти да растешъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да дѣйствуващъ правилно, да вършишъ

това, което е добро, истинно и красиво. Въ това седи Любовта.

Казвамъ: като работите така върху себе си, вие ще можете по този начинъ да си помагате взаимно единъ на другъ. Мислите ли всѣки отъ васъ правилно, ще може да си помагате взаимно. Отъ вашата мисълъ зависи, дали вие ще си помагате взаимно, или ще си противодѣйствувате. Това е съ всички ученици отъ единъ и сѣщи класъ. Насочвате ли мисълта си правилно, пжтътъ, по който вървите, ще ви се оправа и пжтуването ви ще се улесни.

Като разглеждате главната буква **А** и малката буква **а**, каква разлика намирате между тѣхъ? — Главната буква има геометрическа форма, а малката буква има природна форма, т. е. въ нея взиматъ участие кривитѣ линии. Питамъ: какъ се е прѣвърнала главната буква въ малка? Или, по право, коя отъ двѣтѣ букви е първата? Има ли нѣкаква връзка, нѣкакво подобие между тѣзи двѣ букви? Това прѣобръщане на знаковетѣ случайно ли е станало, или има нѣкакво съотношение между тѣхъ? Допуснете, че тия два знака сж двѣ тѣла. Питамъ: коя отъ тѣзи двѣ букви е по-близо до природата? — Малката буква. Какво прѣдставляватъ правитѣ линии? — Всѣка права линия прѣдставлява частъ отъ окръжностъ съ безкрайно голѣмъ радиусъ. Знакъгъ, съ който бѣлѣжимъ малката буква **а** е взетъ отъ природата. Той е иероглифенъ знакъ. Буквата **а** е съчетана отъ знака

л и една частица надъ него. Знакътъ л означава човѣка, който е слѣзълъ отъ небето и върви въ своя опрѣдѣленъ пжтъ, а частицата надъ него означава раницата, съ която се е нагърбилъ. Тя е работата, съ която той се е заелъ на земята. Буквата а означава човѣка съ своя товаръ на земята. Буквата о означава сѣмето, което се посажда въ земята и слѣдъ като поникне, израства нагорѣ, като образува французката буква d. Въ главната буква А нѣма брѣме, каквото въ малката буква а. Въ знака А човѣкътъ е брѣмененъ въ своята мисълъ, а въ знака а човѣкътъ е брѣмененъ въ материалния свѣтъ, дѣто учи, пише, работи. Тукъ той се проявява като волевъ човѣкъ. Като се обърне буквата а надолу, имаме еврейска буква. Еврейската азбука е природна, но поставена на геометрически правила. Тази на бѣлата раса е създадена върху геометрически форми. Кабалата трѣбва да се прѣведе споредъ законитѣ на геометрията. Всѣка буква, както и всѣко име означава извѣстно състояние, извѣстна характерна чѣрта на човѣка. Ето защо, човѣкъ, за да облагороди характера си, трѣбва да измѣни реда на буквитѣ въ името си, или да смѣни нѣкои букви: едни да отхвърли, други да прибави. Човѣкъ, като идва на земята, не е господарь да избере своитѣ майка и баща, нито условията, при които ще се развива, но самъ може да си тури име, каквото иска. Всѣки ще си опрѣдѣли едно име, което само той ще знае — никой другъ. При най-не-

благоприятните минути въ живота си произнасяйте това име — то ще работи за васъ. Това име трѣбва да бжде съставено по всички правила на кабалата, или на окултната геометрия, или на музиката. Името трѣбва да бжде музикално. Всѣко име, било на български, или на кой и да е езикъ, трѣбва да съдържа букви отъ тритѣ категории. Въ първата категория влизатъ буквите отъ а до и; въ втората категория влизатъ деветъ букви слѣдъ буквата и; въ третата категория влизатъ останалитѣ букви отъ азбуката. Тия три основни букви, които влизатъ въ името, трѣбва да сж съчетани тъй хармонично, че при изговарянето му, да се чувствува мекота, и хармония. Въ това име първо ще търсите корена на вашия произходъ. Отъ корена на името си ще видите, колко букви трѣбва да съдържа то. Вие трѣбва да знаете, че имената на хората криятъ въ себе си голѣма сила. Едно име, хармонично създадено и хармонично изразено, указва силно влияние върху самия човекъ, както и върху околните. Въ вашитѣ имена има голѣмъ дисонансъ. Ако се срѣщатъ нѣкои дисонанси тукъ-тамъ само, тѣ сж търпими, като изключения, но да станатъ правила въ живота, това е нетърпимо. Тогава тѣ ще създаватъ голѣми неприятности и страдания.

И тъй, ще се стремите да разрешавате въ живота си най-мжчнитѣ задачи, които ви се даватъ. При това, ако искате да бждете силни, не търсете щастието си на земята. Щастието иде са-

мо. Търсите ли го, то бѣга. Запомнете слѣдното правило: не търсете щастието си на земята. Оставете го само да дойде. То е подобно на сѣнката. Докато го търсите, то бѣга; прѣстанете ли да го търсите, то иде подирѣ васъ, както сѣнката върви слѣдъ човѣка. Обърнете ли се къмъ него, то пакъ бѣга. Ако искате щастието ви да върви слѣдъ васъ, тръгнете си по вашия пѣтъ, безъ да се обръщате назадъ, и каквото ви се случи, бѣдете благодарни. Очаквате ли да постигнете нѣкакво щастие на земята, надѣвате ли се нѣкой човѣкъ да направи извѣстни промѣни и подобрения въ живота ви, вие ще бѣдете най-нещастниятъ човѣкъ. Нѣма по-глупави хора отъ тия, които търсятъ щастие на земята. Щастието седи въ разумнитѣ постѣпки на човѣка.

Единственото най-важно нѣщо, което липсва у всинца ви е мекотата. Защо ви е необходима мекотата? — Тя ви е толкова нужна, колкото е нужна на грънчаря меката глина. Неговата глина трѣбва да бѣде мека, даже безъ едно твърдо зрънце, иначе грънцитѣ му ще се пукатъ, когато се печатъ въ пещъта. Грънци, направени отъ мека, доброкачествена глина, не се пукатъ. Мекотата е нужна за всинца ви, за да можете съ нея да правите, каквото искате. (Какъ да я добиемъ?) Да допуснемъ, че вие сте рѣшили да направите нѣкому едно добро. Обаче, има единъ законъ, споредъ който, ти ще направишъ добро на този, когото не обичашъ и който те мрази. Да напра-

вишъ добро на този, когото обичашъ, това е най-лесно, но да направишъ добро на този, когото не обичашъ, това е мъчно. Невидимиятъ свѣтъ изисква това. Защо? — Понеже ти му дължишъ. Въ дадения случай, за тебе този човѣкъ е най-добриятъ. Този човѣкъ, като те прѣслѣдвалъ, като те измѣчвалъ, накаралъ те да търсишъ Бога, да Му се молишъ и да Го познаешъ. Питамъ ви: сега този човѣкъ не е ли най-добъръ за тебе? Ако сте имали единъ добъръ приятелъ, който отъ обичъ къмъ васъ ви е давалъ пари, а вие сте ги използвали за удоволствия въ живота, и по този начинъ сте се отдалечили отъ Бога, питамъ: този добъръ човѣкъ не излѣзе ли лошъ за васъ? Какви резултати даде неговата обичъ? — Лоши резултати. Тѣй щото, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, безъ да знае той за това добро. Напривите ли го, вие ще бъдете доволни отъ себе си, че сте се повдигнали надъ вашитѣ обикновени чувства и настроения. Като направите това добро, никому нѣма да разправяте. Такава постѣпка е проявление на мекота. Това е меката глина, отъ която вие можете да си правите грънци, които да не се пукатъ въ пещъта. Тия грънци сж най-скѣпи и доброкачествени. Направете единъ малкъ опитъ и ако излѣзе несполучливъ, съобщете ми, да видимъ, каква е погрѣшката ви. Които отъ васъ искатъ, нека направятъ този опитъ, както математицитѣ рѣшаватъ

зададениѣ имъ задачи, и провѣрете. дали този законъ е вѣренъ, или не.

Вие влизате въ свѣта, затова трѣбва да му покажете съ редъ примѣри отъ живота си, какви сж вашитѣ идеи. Само така вие ще можете да покажете на съврѣмения свѣтъ, че той е на кривъ пѣтъ въ своитѣ разбирания, и животътъ имъ не е съгласенъ съ разумната природа и съ Бога. Всички хора трѣбва да се убѣдятъ, че животътъ имъ трѣбва да се измѣни въ този смисълъ: благото на едного да е общо благо за всички, и общото благо да е благо и за всѣки едного поотдѣлно. Въ това трѣбва да се убѣдятъ и млади, и стари. Докато вие мислите, че като остарѣете, ще поумнѣете, вие сте на кривъ пѣтъ. Вие може да поумнѣете още сега. безъ разлика на това, каква възраст сте. Вие може да живѣете щастливъ животъ и сега, и на старини. Човѣкъ не може да бжде нито старъ, нито младъ. Младостъ и старостъ—това сж вжтрѣшни, психологически състояния у човѣка. Човѣкъ не остарява само по своя собствена вина. Хиляди поколения сж живѣли нередовенъ животъ, въ който сж изгубили всичко най-свещено отъ себе си, и днесъ тия души, изостанали въ своето развитие, пѣшкатъ, страдатъ, чувствуватъ се остарѣли. Казвате: какво общо иматъ тия души съ него? — Тѣ сж свързани кармически съ него и, докато той не изправи отношенията си къмъ Бога, винаги ще се намира подъ тѣхното влияние. Днесъ, по обратенъ начинъ ще

си внушавате, че и 500 години да живѣете, вие пакъ можете да бждете млади и свѣжи. Младостъ-та на човѣка не седи въ външнитѣ промѣни, но въ полета на неговата душа и въ мощността на неговия духъ.

— Доброта, Истина, Красота — това е Любовта!

19. лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 22/II. 1925 г.

=====

20 . ЛЕКЦИЯ.

Честността.

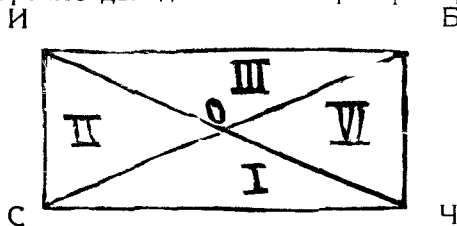
Доброта, Истина, Красота
— това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ.“

За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема №18: „Огличителнитѣ чърти на отривистата рѣчь“.

Начъртаваме единъ правоъгълникъ, въ който прѣкарваме два диагонала. При прѣкарване на

фиг. I

диагоналитѣ, се образуватъ четири тригълника: първиятъ тригълникъ е $\triangle COЧ$; вториятъ е

△ СОИ; третият — △ ИОБ и четвъртият — △ БОЧ. Линията СЧ въ първия трижълникъ означава честността у човѣка. Тя е жива линия и се движи отъ С къмъ Ч. Точка Ч е началото на линията, а крайната точка на линията — С означава справедливостта у човѣка. Значи, линията СЧ изразява справедливостта. За да бжде честенъ човѣкъ, трѣбва да бжде справедливъ. И обратно: за да бжде справедливъ, той трѣбва да бжде честенъ. Справедливостта подразбира да бждешъ справедливъ къмъ себе си и къмъ другитѣ. Въ такъвъ случай, честността и справедливостта сж страни на единъ и сжщъ трижълникъ, които иматъ извѣстно съотношение помежду си. И четиритѣ трижълници, въ фигура I, се допиратъ съ върховетѣ си, което показва, че има само единъ начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Кои сж съсѣднитѣ точки на честността? — Справедливостта и благородството. Значи, честниятъ човѣкъ трѣбва да бжде и благороденъ. Благороденъ човѣкъ може да бжде само интелигентниятъ.

И тъй, първиятъ трижълникъ е на честността, вториятъ — на справедливостта, третиятъ — на интелигентността и четвъртиятъ — на благородството. Ние можемъ да си прѣдставимъ тия четири точки като основни точки на една пирамида, която отъ своя страна прѣдставлява само едно сѣчение на духовния човѣкъ. Отдѣлнитѣ трижълници прѣдставляватъ плоскости, сѣчения отъ дѣлата пирамида. Допуснете, че тази пирамида се

движи около своя центъръ. Какво трѣбва да направите, ако искате да трансформирате една ваша енергия? — Трѣбва да обърнете къмъ вашето слънце тази страна, именно, въ която се е събрала излишната енергия. Ще кажете: дѣ е това слънце? Вънъ отъ общото за всички слънце, всѣки човѣкъ има свое вжтрѣшно слънце. И до тогава, докато вжтрѣшното слънце у човѣка грѣе, той мисли правилно и съзнанието му е будно, свѣтло. Когато външното слънце грѣе, а вжтрѣшното слънце у човѣка не грѣе, той казва: тъмно ми е нѣщо, слънцето не грѣе. Защо? — Неговото слънце не грѣе. Често се случва, че и външното слънце грѣе, и вжтрѣшното слънце у човѣка грѣе, и тогава той казва: свѣтло ми е днесъ, радостно ми е на душата. Когато у васъ се развиятъ духовнитѣ чувства, вие ще виждате вашето духовно слънце. Слѣдователно, духовната свѣтлина на всѣки човѣкъ се дължи на неговото вжтрѣшно слънце. Колкото по-ярко грѣе това слънце въ човѣка, толкова и неговата енергия е по-продуктивна.

Казвамъ: най-първо бждете честни къмъ себе си! Елементитѣ на честността сж справедливостта и благородството. Значи, честността не може да сжествува безъ тия елементи. За да бжде човѣкъ справедливъ, непрѣменно трѣбва да бжде интелигентенъ. Справедливостта безъ интелигентностъ не сжествува, тя е основата на справедливостта. За да бжде човѣкъ интелигент-

тенъ, трѣбва да бжде благороденъ, а за да бжде благороденъ, трѣбва да бжде честенъ — пакъ започва отъ началото.

Сега, ще направимъ опитъ за четири седмици, да приложимъ всички тия качества. Първата седмица ще работите върху първия тригълникъ — да бждете абсолютно честни спрѣмо себе си, безъ никаква лъжа. Азъ искамъ да се наематъ съ опита само онѣзи отъ васъ, които ще могатъ да го направятъ; които не могатъ, да не го започватъ. Упражнението може да ви се вижда мъчно, но опитайте се. Ще пазите съзнанието си будно за една седмица. Никаква лъжа нито въ чувствата, нито въ мислитѣ, нито въ дѣйствиата ви! Съзнанието ви трѣбва да бжде будно, не отъ страхъ, но отъ любовъ, да опитате вашата честностъ. Втората седмица ще работите върху справедливостъта. Третата седмица — върху интелигентността и четвъртата седмица — върху благородството. Като се свършатъ четиритѣ седмици, петата седмица ще работите върху тия четири качества заедно.

Азъ искамъ да зная, какво е разбирането на възсъ, младитѣ, за честността? Честността изисква, човѣкъ да бжде честенъ спрѣмо себе си. Да допуснемъ, че вие отивате при нѣкой вашъ приятель, който не ви приема добръ и се връщате оттамъ обиденъ, докаченъ. Защо?—Вашата честь, като човѣкъ, е уронена. Вие казвате: моята честь, моето достоинство се уронва по този начинъ. Или,

допуснете другъ случай: вие сте студентъ въ университетъ. Отивате при единъ отъ вашитѣ професори за нѣкаква справка, но той се отнесе къмъ васъ хладно, като че не ви забѣлѣзва. Вие пакъ се обиждате, вашата честъ е засегната. Кажете: този професоръ не е справедливъ. Ще знаете: дѣто се явява доказание, тамъ е засегната честта на човѣка. Азъ искамъ да разсждавате правилно, умно, да видите, дали вашето доказание е справедливо, дали почива на нѣкакъвъ вжтрѣшенъ законъ, или не.

Какво разбирамъ подъ думитѣ „умно разсждение“? Прѣдставете си, че вървя по улицата и съмъ се замислилъ дълбоко върху нѣкакъвъ философски въпросъ; не виждамъ, че прѣдъ мене има единъ голѣмъ камъкъ и се удрямъ въ него. Послѣ го бутна на страна и продължавамъ пѣтя си. Ако вие бѣхте на мое мѣсто, щѣхте да се разгнѣвите на камъка и да му кажете: защо не ми сторишь пѣтъ, не знаешъ ли, че азъ съмъ човѣкъ? Питамъ: отдѣ знае този камъкъ, че вие сте човѣкъ? Защо трѣбва да му се сърдите? Вие трѣбва да се спрете прѣдъ камъка и да му кажете: извини, че не те видѣхъ. Азъ можахъ да те обиколя, безъ да те бутна. Това е честна постѣпка, споредъ закона на справедливостта. Ако тази прѣчка не бѣше камъкъ, но една голѣма канара отъ 400-500,000 тона, щѣхъ ли да я прѣскоча или бутна? — Не. Защо? — Защото е голѣма. Слѣдователно, на същото основание, ако нѣкога се почувствувате оби-

денъ, трѣбва да знаете, дали този човѣкъ, отъ когото се чувствувате обиденъ, е сторилъ съзнателно това нѣщо, или то е резултатъ на нѣкакво ваше прѣдположение. Учителтъ вдига единъ ученикъ на урокъ, но той мълчи. Защо? Трѣбва ли учителтъ да се обижда отъ ученика си? — Не. Ученикътъ мълчи, защото тъкмо въ този моментъ си е хапналъ малко отъ гевречето, което купилъ въ междучасието. Ако ученикътъ не е честенъ, бързо ще извади хапката отъ устата си и ще почне да говори, като че нищо не е било. Обаче, това е лъжа. Ако е честенъ, той ще каже: „Извинете ме, учителю, азъ току що бѣхъ хапналъ малко отъ гевречето си, затова не можахъ веднага да ви отговоря“. Честниятъ ученикъ трѣбва направо, смѣло да говори Истината прѣдъ учителя си, да му каже: „Извинете ме, азъ пристѣпихъ едно отъ правилата въ класа, не трѣбваше да ямъ въ класъ“. Учителтъ, отъ своя страна, трѣбва да бжде много благоразуменъ и добъръ, да позволи на ученика да си изяде гевречето прѣдъ всички свои другари, и съ това да се свърши въпросътъ.

И тъй какво разбирате подъ думата „честность“? — Честността подразбира справедливостъ, абсолютно никаква лъжа у човѣка. Затова и вие трѣбва да се стремите да говорите Истината. Коя Истина? Има общи нѣща, които ние сме длѣжни да кажемъ; има нѣща, които се отнасятъ само до насъ — тѣхъ не сме длѣжни да казваме. Никой нѣма право да знае тайнитѣ на вашата душа, тѣ сж отъ

личенъ, а не отъ общъ характеръ. Ако нѣкой ме пита, дали имамъ, или нѣмамъ пари въ джоба си, това мога да му кажа, пъкъ и той самъ може да провери. Тѣ сж външни нѣща, по тѣхъ мога да говоря съ всѣкиго. Обаче, има нѣща вътрѣшни, които се отнасятъ само до моята душа — по тѣхъ не мога да говоря. Тѣ сж отъ духовенъ характеръ. Всѣки, който иска да знае положението на моята душа, трѣбва да мяза на менъ. Не мяза ли на менъ, никаква гайна не мога да му открия. Прѣдставете си, че туря единъ епатрихилъ на нѣкой волъ и почна да се изповѣдвамъ прѣдъ него за сторенитѣ си грѣхове. Тази изповѣдь ще хване ли мѣсто? — Нѣма. Защо? — Волътъ не може да прѣцѣнява. Добрѣ, допуснете, че прѣдъ васъ не стои волъ, но човѣкъ, който разбира всичко, но не може да пази тайна и разнася навсѣкждѣ това, което е чулъ. (— Прѣдъ такъвъ човѣкъ не трѣбва да се изповѣдваме). Значи, човѣкъ може да се изповѣдва само прѣдъ такова сжщество, което включва въ себе си всички изброени по-горѣ качества: честностъ, справедливостъ, интелигентностъ и благородство.

Понеже сега ще боравите съ честността, искамъ да знаете, какво нѣщо прѣдставлява тя. Тѣй, както ви виждамъ, вие имате стари схващания за честността. Ще ви кажа, какво разбирамъ подъ стари схващания за честността. Прѣдставете си, че вие сте облѣченъ въ една дреха, прана въ мжтна вода. Вие казвате: дрехата ми е прана»

«съ сапунъ, чиста е тя. Казвамъ: да, прана е тя, но въ мътна вода, не е много чиста. Елате съ менъ, азъ ще ви докажа, че дрехата ви не е хубаво изпрана. Завеждамъ ви при единъ чистъ изворъ, стоплямъ отъ него вода, изпирамъ дрехата ви и показвамъ водата отъ нея. Питамъ ви: чиста ли е водата отъ дрехата ви? — Не, мътна е. Значи, дрехата ви е била нечиста. Следователно, всъка дреха, която при пръне дава мътна вода, не е чиста. Честността подразбира такава дреха, която, като се пере, не прави водата мътна, нито пъкъ тъканята ѝ се измѣня.

Отличителнитѣ чърти на честния човѣкъ сж слѣднитѣ: въ каквото общество и да влѣзе, съ жогото и да дружи, той не причинява абсолютно никаква връща, а всѣкому е полезенъ. Освѣнъ това, той нито се дразни, нито другитѣ дразни; никому обидна дума не казва; каквото вземе отъ другитѣ, на връме го връща — никому длъженъ не остава. А сега, и млади, и стари хора се дразнятъ, инѣвятъ. Всички искатъ да бждатъ честни, но не разбиратъ основнитѣ елементи на честността. Щомъ липсватъ тия елементи отъ човѣка, той не може да бжде честенъ. Ако се отнеме или поврѣди центърътъ на честността отъ мозъка на нѣкой човѣкъ, той не може да бжде честенъ. Въ центъра на честността влизатъ нѣколко елемента. Отношенията на честния човѣкъ, като разумно същество, спрѣмо всички окръжаващи, сж прѣми; въ тѣхъ нѣма нищо изопачено. Каквото обѣщае,

изпълнява. Той е точенъ, изпълнителенъ въ всичко. Пари на заемъ обикновено не взима, но ако се случи да вземе, обѣщае ли, че слѣдъ три мѣсеца ще ги върне, на опрѣдѣленото врѣме ги връща. Яви ли се най-малката неточность, тамъ честността липсва. Честниятъ човѣкъ е изправенъ и точенъ и като слуга, и като ученикъ, и като царъ. Той прѣдприема такава работа, каквато може да свърши. Не може ли да свърши една работа, не се заема съ нея.

Питамя: колцина отъ васъ искатъ да направятъ опита за четиритѣ седмици? Наистина, той нѣма да бжде свършенъ, все ще има погрѣшки, но ще има и нѣкакви придобивки. Опититѣ не излизатъ винаги сполучливи, но трѣбва да се правятъ често, да се повтарятъ единъ, два, три и повече пѣти, докато най-послѣ излѣзатъ сполучливи. Нѣкой пѣтъ може да стане малка експлозия, да се пукне ретортата ви, но ще я платите и пакъ ще повторите опита. Като работите прѣзъ седмицата върху честността, все ще дойде нѣкой да ви спъне, да попрѣчи на опита, като иска да ви каже съ това: можешъ да огстѣпишъ малко отъ честността, съ нея не се живѣе въ този свѣтъ. Не, честни ще бждете!

Трѣбва да знаете, дѣ се намиратъ тия четири тригълници въ човѣшката глава. Прѣди всичко, всѣки отъ тѣхъ прѣдставлява четвъртъ отъ право-гълника, който служи за основа на пирамидата. Първиятъ тригълникъ С О Ч се допиратъ до втория—

СОИ и до четвъртия — ЧОБ. Трижгълникът на честността се намира на задната част на главата. Вторият трижгълник — на справедливостта, се намира отгорѣ на главата; третият трижгълник — на интелигентността, се намира отпрѣдъ на главата и четвъртият — на благородството, се намира отстрана на главата. Ако разгледате главата на човѣка, тя прѣдставлява трижгълникъ, а не квадратъ. Слѣдователно, основитѣ на двата трижгълника сж по-големѣ. Въ трижгълника на честността физическата страна надделява: тя е основата и е най-дълга. Понеже човѣкъ на земята е заетъ съ много материални работи, той трѣбва да обрзува своитѣ физически сили. Въ тази дълга линия — основата на трижгълника ЧОС — дѣйствуватъ мощни сили, които човѣкъ трѣбва да регулира съ силата на волята си. Въ втория трижгълникъ — на справедливостта — енергиитѣ се уравнивяватъ. Той е почти равностраненъ трижгълникъ. Въ трижгълника на интелигентността — третият трижгълникъ — на човѣка пакъ прѣдстои да се бори съ материята. И въ него основата е по-дълга отъ височината.

Сега, да разгледаме думата „честностъ“. Ясна ли ви е тази дума? Може ли нѣкой отъ васъ да каже нѣщо върху честността? (—Ако подъ думата честностъ се разбира достоинството на човѣка, тогава етиката опрѣдѣля достоинството по слѣдния начинъ: всѣки човѣкъ, малко или много, познава доброто и се стреми къмъ него, споредъ силитѣ

си. Самият фактъ, че човѣкъ познава доброто и се стреми къмъ него, прѣдставлява неговото достоинство. Като казваме, че не трѣбва да накърняваме човѣшкото достоинство, разбираме, че не трѣбва да накърняваме разбиранията на човѣка за доброто, което той се стреми да приложи въ живота си). Наистина, човѣшкото достоинство не трѣбва да се прѣнебрѣгва. Щомъ кажемъ нѣкому, че не е честенъ, ние не сме справедливи. Достоинството засѣга най-първо справедливостта, защото тя е отношение на човѣка къмъ другитѣ, а честността е отношение на човѣка къмъ себе си. Разгледайте филологически произхода на думитѣ „достоинство и честность“.

Чий е този знакъ Ч ? (— На Юпитеръ). Значи, честността произлиза отъ Юпитеръ. Отъ главнитѣ богове само Юпитеръ може да каже „азъ“. Това подразбира: азъ имамъ достоинство. Буквата Ч прѣдставлява чаша, която въ природата се прѣдставя въ форма на цвѣтъ. По кой начинъ може геометрически да се измѣни формата на буквата Ч ? Въ буквата Ч има единъ правъ жгълъ и една права линия до едно отъ рамѣнитѣ му. Това сж живи сили, които, за да хармониратъ помежду си, се нуждаятъ отъ една равнодѣйстваща. Допирната линия при жгъла на буквата Ч може да се постави така, че да затвори чашката, и по такъвъ начинъ да се образува единъ трижгълникъ. Ако завъртите този трижгълникъ около себе си, той ще образува кръгъ. Така имен-

но дѣйствува природата. Най-първо цвѣтътъ цвѣти, образува буквата Ч — отворена чашка. После завързва плодъ — затваря се и образува тригълникъ. Най-после тригълникътъ се завъртва около себе си, като образува кръга — узрѣлия плодъ. Вие не може да бъдете справедливи, докато плодътъ на честността не узрѣе и не дадете отъ този плодъ на другитѣ. Тогава вече работи, не само вашата честностъ, но и вашата справедливостъ. Дойде ли нѣкой при васъ, дайте му отъ вашитѣ плодове за пжтъ, безъ да взимате пари. Вземете ли отъ него пари, всѣкаква честностъ пропада. Справедливостта изисква отъ човѣка честностъ.

Какъ ще реализирате вашата честностъ въ практическия, въ реалния животъ? (— При високо и будно съзнание). Първо ще образувате тригълникъ, после кръгъ и следъ това ще прѣдизвикате ума си къмъ работа. Не мислете, че сега ще придобиете честността. Тя седи у васъ като елементъ, като сила, която трѣбва да се развива. Тя седи у васъ като зародишъ, като една потенциална, разумна жива сила, на която трѣбва да дадете условия да се развива. Дадете ли ѝ почва, вода, въздухъ, свѣтлина и топлина, оставете я по-нататкъ сама да се развива, не мислете вече за нея. Тя е въ състояние сама да се развива. Мислите ли за нея, вие я спъвате. Като ви казвамъ, че трѣбва да бъдете честни, не мислете, че трѣбва да насочите ума си изключително въ

това направление, механически да развивате честността. Не, честността е жива сила, тя сама расте. Отъ васъ се изисква да я насадите въ себе си, да ѝ дадете почва.

Честността има и външни признаци у човѣка. Напримѣръ, честниятъ човѣкъ е винаги правъ, не се пригърбва. Гърбавиятъ човѣкъ не може да бжде честенъ. За гърбавия човѣкъ казватъ, че е безчестенъ, влѣчуга човѣкъ. Дяволътъ прѣдставлява кривъ, пригърбенъ човѣкъ. Главата на честния човѣкъ е успоредна съ гръбначния стълбъ. Когато нѣкой човѣкъ иска да се прѣдстави за честенъ, той наклонява главата си назадъ. Това вече е глупостъ. Природата не позволява главата да се наклонява повече отъ гръбначния стълбъ, тя трѣбва да бжде успоредно съ него. Ще знаете: честниятъ човѣкъ ходи правъ, съ глава успоредно на гръбначния стълбъ. Тия правила нѣма да намѣрите никждѣ, тѣ се намиратъ само въ отвлѣчената наука, придобита съ вѣковетѣ. Ако държите главата си много назадъ, или много напредъ, вие прѣпятствувате на кръвообръщението си, на вашата нервна система — изобщо, теченията въ организма не ставатъ правилно. Прѣзъ тази седмица всички ще се стремите да вървите изправени, прави да бждете. Нека всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше дѣйствиe носи характеръ на вътрѣшна чистота. Бждете честни спрѣмо себе си! Гръбнакътъ на човѣка трѣбва да има една много малка, лека кривина, да бжде повече

правъ. У нѣкои хора коремътъ е много издаденъ напредъ, а кръстътъ е много хлътналъ, при което се образува французката буква s. За да привикнете да вървите изправени, правете слѣдното упражнение: облегнете се на вратата така, че гръбнакътъ ви почти цѣлъ да се допре до нея.

Всичко това е необходимо за васъ, за да привикнете да владате мускулитѣ си разумно и съзнателно, да знаете, че вие сте имъ господари, а не тѣ. Ако не можете да владате вашитѣ мускули, какъ ще владате външнитѣ условия? Ще кажете: какво общо имаме ние съ външнитѣ условия? — Външниятъ свѣтъ има извѣстни отношения къмъ васъ, затова нѣкой пжтъ той ще засегне вашия стомахъ, нѣкога — вашитѣ гърди, а нѣкога — вашата глава. Има хора въ свѣта, които разбиратъ законитѣ на черната ложа, владатъ ги и затова нѣкога ще ви внушаватъ, наприкладъ, мисълта, да държите главата си или назадъ наклонена, или напредъ наведена — и въ единия, и въ другия случай тѣ ще ви поврѣдятъ. Всички тия мисли сж внушения, посторонни нѣща, които вие трѣбва да отхвърлите.

Всѣка мисълъ на обезсърчение не е вашата е дошла отвънъ нѣкъждѣ, затова я отхвърлете. Всѣка прѣстѣпна мисълъ, която минава прѣзъ васъ, не е ваша, вие не сте я родили — отхвърлете я. Въ това отношение, човѣшкиятъ мозъкъ е градина, въ която всѣки може да посѣе единъ плѣвелъ или нѣкой хубавъ цвѣтъ. Ако съзнанието ви не е

будно, всѣки злонамѣренъ човѣкъ може да посади въ вашата градина едно лошо сѣменце, което да израстне. Послѣ вие ще се чудите, отдѣ е дошло това сѣме у васъ. Да, то не е ваше, вие не сте го родили, но то има произхода си въ далечното минало на човѣчеството, отъ което вие сега трѣбва да се освобождавате разумно. Ако не разбирате тия закони, ще се прѣдавате на външни внушения и ще страдате. Напримѣръ, често вие хващате главата си съ ржцѣ, стискате зѣбитѣ си, свивате юмрукъ, мислите, че въ това седи силата на волята. Не, това показва слаба воля. Силната воля не се изразява въ такива движения. Силната воля се подчертава въ непрѣклоннитѣ принципи, които човѣкъ крие въ душата си. Човѣкъ трѣбва да има на своя страна най-първо Бога, послѣ природата, слѣдъ това всички добри хора, и най-послѣ той самъ да бжде на своя страна. Това сж положения, които всѣкога трѣбва да чувствувате въ душата си. Не е достатъчно само природата да бжде на ваша страна, но и вие трѣбва да бждете на нейна страна. Нѣкой казва на другитѣ хора да бждатъ честни. Не казвай на другитѣ хора да бждатъ честни, но ти самъ бжди честенъ! Можешъ да загубишъ и милиони, но честенъ бжди! Честниятъ човѣкъ е всѣкога богатъ.

И тъй, за да бждете честни, вие трѣбва да бждете въ съгласие съ себе си, съ добритѣ хора и съ природата. Бждете ли въ това състояние, вие ще сте въ съгласие и съ волята Божия и ще

можете да я изпълнявате. За да постигнете всичко това, необходимо ви е да усилите волята си. Затова трябва да правите известни упражнения. Преди всичко, трябва да бъдете честни спрямо себе си. Честността усилва волята.

Та казвамъ: честността и справедливостта влизатъ като елементи на интелигентността, а всички заедно влизатъ като елементи на благородството. Най-послѣ честността, справедливостта, интелигентността и благородството влизатъ като елементи на душата и на духа на човѣка. Въ първо врѣме ще се занимавате съ четиритѣ качества поотдѣлно. Всѣки отъ васъ ще може да направи опита, който ви дадохъ за четиритѣ седмици, като слѣди, въ какво не може да устоява. Ще бъдете ли доблестни, всѣки въ себе си да каже, въ какво не е издържалъ? Когато човѣкъ изплати най-голѣмия си дългъ, той ще бже въ състояние да изплати и малкитѣ си дългове. Такъвъ е законътъ. Ако ти имашъ да давашъ 10 милиона лева и ги изплатишъ, вѣроятността, че не можешъ да изплатишъ малкитѣ си дългове е 1%; ако, обаче, имашъ да давашъ 100,000 лева, но изплатишъ отъ тѣхъ само 1000 лева, тогава вѣроятността, че не ще изплатишъ останалитѣ е 99%. Следователно, когато човѣкъ се добере до най-голѣмата си добродѣтель и постѣпва съобразно нея, вѣроятността да не бже добродѣтеленъ въ другитѣ си постѣпки е само едно на хиляда. Когато пъкъ той се добере до най-малката си

добродѣтель, вѣроятността да прояви слабоститѣ си е 99 %. Понеже при слабоститѣ си трѣбва да прѣодолювате по-големи прѣпятствия, затова първо ще хванете най-големата си слабостъ, за да нѣмате по-нататѣкъ такива големи спѣнки.

Като работите върху честността, ако не успѣете изведнѣжъ, нѣма да се откажете отъ опита си. Ще го повторите, ще потретите, докато имате резултатъ. Прѣдставете си, че държите изпитъ въ университета по дескриптивна геометрия, но пропадате. Има ли нѣщо лошо въ пропадането? Ще се явите на изпитъ втори пѣтъ. Ако и тогава ви скжсатъ, ще се явите и трети пѣтъ — поне ще научите материята по-добрѣ. И професорѣтъ, даже и да не ви обича, като види вашето постоянство, ще ви прѣкара, да вървите по-нататѣкъ. Азъ искамъ да изучавате честността, като наука, да държите по нея изпитъ тъй, както държите по дескриптивна геометрия, или по другъ нѣкакъвъ прѣдметъ. Азъ не давамъ на опита ви мораленъ характеръ, но наученъ. Вие трѣбва да знаете положително, всѣки за себе си, честенъ ли е, или не. Ако купувамъ една осьъ, трѣбва да зная каква е: джбова ли е, букова ли е, или върбова. Ако е джбова, тя трѣбва да е здрава, да издържа; ако е букова, ще бжде по-слаба; ако е върбова, никакъ нѣма да издържа. Честенъ ли съмъ, щомъ дойде при мене нѣкой човѣкъ да купува оси, ще му кажа: азъ имамъ три вида оси — отъ джбъ, отъ букъ и отъ върба. Който е

нечестенъ, ще каже: ето, това сж оситѣ, които продавамъ. Купете си, каквато искате. Ако купувачътъ не разбира, кои оси сж здрави, може да купи нѣкоя отъ върба и ще остане излъганъ. Въ дадения случай честниятъ човѣкъ ще каже на купувача, че тази ось не е здрава и ще му прѣпоръча да си вземе отъ джбовитѣ оси.

Знаете ли, защо ви говоря за честността? — Понеже вие се намирате въ присѣствието на множество интелигентни сжщества, когато постъпвате нечестно, тѣ ви виждатъ. Вие изпадате тогава въ жалко, въ смѣшно положение прѣдъ тѣхъ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, въ какво положение се намирате при такива случаи. Седя на двора, гледамъ една котка дебне малка птичка, иска да я улови, прави си изчисления и казва: „Единъ пжтъ да подскоча, и птичката е въ устата ми.“ Азъ взимамъ едно малко камъче, подхвърлямъ го по направление къмъ птичката, и тя хвърква, кацва на единъ клонъ. Котката не ме вижда и се чуди на това явление. Защо птичката хвъркна? Тя бѣше си направила много добръ смѣтката. Само единъ скокъ ѝ бѣше нуженъ, и птичката щѣше да бжде въ устата ѝ. Кой ѝ попрѣчи? Азъ спасявамъ птичката съ моето камъче, но котката не вижда това. Ако бѣхъ хвърлилъ това камъче къмъ нея, тя щѣше да разбере причината за хвъркването на птичката. Тя се опитва втори, трети пжтъ, но азъ все осуециявамъ плана ѝ, като спасявамъ птичката. Понѣкога и вие, като тази

котка, си правите нѣкакъвъ планъ, но едно разумно същество отгорѣ, което вие не виждате, хвърля камъче върху птичката, която искате да уловите, и тя хвърква, качва се на нѣкой клонъ. Вие гледате нагорѣ, чудите се, кой е развалилъ плана ви. Не, вашата работа е нечестна. Вие ще си кажете: азъ нѣма да ловя тази птичка. Това е честна постѣпка.

Нѣкои отъ васъ още не сж се отказали отъ месцето. Туряте единъ капанъ и въ него малко житце, чакате да влѣзе нѣкой гълъбъ. Щомъ влѣзе, хващате го, опичате го и го изяждате. Честностъ ли е това? — Не е честностъ. Азъ намирамъ постѣпката на всички ловци за безчестна. Единъ день ловътъ ще се забрани за всички. И на рибаритѣ ще се забрани да ловятъ риба съ мръжи. Който иска да яде риба, да я лови съ ржцѣ. Природата позволява това ловене на риба. Ако може да ловите риба съ ржка, може и да я ядете. Ако може да ловите птички съ ржка, може и да ги ядете, но не е позволено да ги ловите съ капани.

Та казвамъ: разумнитѣ същества отгорѣ винаги познаватъ нечестнитѣ намѣрения на хората и хвърлятъ по едно камъче, за да имъ прѣчатъ, като казватъ: „Не ви е позволено по този начинъ да ловите птички! Отношенията ви, постѣпкитѣ ви спрѣмо тия птички не сж прави!“ Слѣдъ като хвърля камъка къмъ птичката, да хвъркне, отивамъ при котката, поглеждамъ я въ очитѣ и казвамъ: това, което вършишъ, не е добро. Тя ме поизглежда, като

че ме разбере, и си отmine. I ледамъ я на другия день пакъ дебне нѣкъся птичка — забравила урока си. Казвамъ: котката не може да се възпита. И човѣкъ има такава котешка проява въ себе си, но той трѣбва да работи съзнателно върху тази проява въ характера си и да каже: азъ съмъ човѣкъ, имамъ глава, имамъ умъ, съ който мога да размишлявамъ, не трѣбва да постѣпвамъ така. Едно врѣме, като бѣхъ котка, лъвъ, тигъръ, позволено ми бѣше да постѣпвамъ така, но сега това е нечестно отъ моя страна. Признаешъ ли своитѣ погрѣшки на миналото и откажешъ ли се днесъ отъ тѣхъ, това е честна постѣпка. Така е направилъ Сократъ. Единъ виденъ физиогномистъ разглеждалъ чъртитѣ на лицето му и изнесълъ всичкитѣ му пороци и слабости. Сократъ казалъ: „Така е, едно врѣме азъ бѣхъ точно такъвъ, какъвто ме описвате, но сега, съ силата на своя умъ, на своето сърце и на своята воля, азъ изправихъ всички слабости и пороци на характера си и вече не съмъ такъвъ, какъвто ме нарисувахте“. Това е една отлична чърта въ характера на Сократа. Азъ бихъ желалъ и вие единъ день, като Сократа, да кажете: съ силата на своята воля, на своя умъ и на своето сърце азъ успѣхъ да прѣодолѣя всички свои слабости и пороци и вече не съмъ такъвъ, какъвто бѣхъ едно врѣме — новъ човѣкъ съмъ сега!

Азъ искамъ всички, които се наемете да направите този опитъ, да го приемете отъ сърце,

доброволно, а не чрезъ налагане. Ако го приеме-
те отъ добро сърце, това ще бжде много приятенъ
опитъ.

„Доброта, Истина, Красота — това
е Любовта“.

20 лекция на младежкия окултенъ класъ, дър-
жана отъ Учителя, на 8/III. 1925 г.

21 лекция

Равностранныятъ трижгълникъ.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Кой е най-важниятъ мускулъ“?

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ качества на отивистата рѣчь“.

Сега ще пристѣпимъ къмъ единъ практически опитъ. Досега вашитѣ работи бѣха само теоретически — писане на теми. За идния пътъ като тема ще имате слѣдното нѣщо: всѣки отъ васъ ще напише едно писмо за специалния и едно за общия класъ въ който и да е градъ отъ провинцията. Това ще бжде темата ви (№ 19). Ако въ цѣла България има 20 града, дѣто сѣществуватъ тия класове, така ще се разпрѣдѣлите, че за всѣки градъ да се получи по едно писмо и въ двата класа. Тѣзи писма ще бждатъ кратки, лаконически, но насърчителни. Всѣки отъ васъ ще пише, безъ никакво изключение! Ще развиете една идея отъ това, което ви е говорено, тъй, както сте я

разбрали и приложили. Който не иска да напише такова писмо, трѣбва да напусне класа. Вашитѣ братя и сестри отъ провинцията се оплакватъ, че вие сте хора безъ инициатива, безъ сърце, не се отзовавате на тѣхнитѣ нужди. Искамъ всички вие да отворите крановетѣ си и да потече толкова много, че всички отъ провинцията да кажатъ: стига вече!

Разбрахте ме, нали? Ще имате свободна тема „писмо“ съ идея, каквато искате, която най-много прилѣга на сърцето ви. Щомъ си изберете въпросъ, който ви интересува, вие ще го развиете добръ, отъ душа, и като го прочетатъ другитѣ, и тѣхнитѣ сърца ще затрептятъ. Двама-трима души ще пишатъ, напимѣръ, въ Панагюрище; четири-петъ души въ Пловдивъ, въ Бургазъ, въ Варна, въ Ямболъ и другадѣ. Сжщо така ще пишете и въ тия села, дѣто има само по единъ или двама души. Ще видите, какъ ще се зарадватъ тия хора! Ако искате, може да си запазите и по едно копие отъ писмата, да видимъ, какво сте писали, но това вече зависи отъ вашата добра воля. Азъ искамъ да опитамъ честността ви. Ще приложите вашата честностъ въ дѣйствиe. Може да се извинявате, че нѣмате време, че не сте разположени и т. н.. Не, ще пишете — нищо повече!

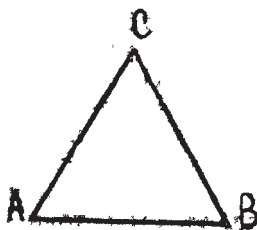
Та казвамъ: досега вие писахте теми, четохте, учихте лекции, но какъвъ е резултатътъ отъ всичко това? Научихте нѣщо, но практика и при-

ложение се изисква вече! Отъ тия писма, които ще напишете на вашитѣ брата и сестри въ провинцията, тѣ ще се ползватъ, ще се радватъ и ще си кажатъ: отдѣ дойде тази свѣтла мисль на софиянци, да сподѣлятъ съ насъ нѣщо отъ това, което сж чули и разработили въ себе си? Нека писмото ви бжде кжсо, но съдържателно. Може да напишете или 10 — 15 реда, или една страница, или двѣ страници, колкото ви се подаде. Вие започнете да пишете, и вдѣхновението ще дойде.

Има единъ вжтрѣшенъ законъ въ живата природа, споредъ който, щомъ човѣкъ научи нѣщо, той трѣбва да помага и на другитѣ. Въ това седи служенето на Бога. Отъ изобилието, което има човѣкъ, трѣбва да потече и къмъ другитѣ. Като напишете едно такова писмо, вие ще почувствувате малка радостъ, че сте извършили нѣщо добро. Азъ ви давамъ свобода, като ви казвамъ, че може да напишете това писмо на нѣкои ваши познати, на кого и да е, но непрѣменно трѣбва да напишете. Никакво колебание не трѣбва да се проявява у васъ! Който не иска да изпълни това, ще си излѣзе отъ класа. Какъ? — Невидимиятъ свѣтъ ще ви изпжди. Той е много строгъ: голѣмитѣ ви грѣшки прощава, но малкитѣ — никога! Въ невидимия свѣтъ, по отношение васъ, сжществува слѣдниятъ законъ: ако вие имате единъ дългъ отъ десетъ милиона лева, тѣ сж готови да ви го платятъ, но ако имате единъ дългъ отъ

петъ лева, тѣ ще ви заставятъ вие сами да си го платите. Въ малкитѣ дългове, отъ 5, 10, 20, 100 лева, никой нѣма да ви помогне, вие сами ще си ги платите; що се отнася до голѣмитѣ ви дългове, отъ 5, 10 и повече милиона, невидимиятъ свѣтъ ще ви помогне. За голѣмитѣ работи ви помагатъ, а за малкитѣ никой не помага. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ. Тамъ се извършватъ голѣми работи, велики дѣла, а малки — никога. И тъй, понеже великитѣ работи се вършатъ на небето, малкитѣ работи сж останали за земята; ето защо, отъ васъ не се изискватъ голѣми работи, но малки. Вие ще направите малкитѣ работи, а на небето ще направятъ голѣмитѣ работи, и така небето и земята ще се допълватъ.

Вие знаете адреситѣ на различнитѣ градове, нали? Тази тема е свързана съ една малка глоба отъ два лева за марка, които ще излѣзатъ отъ

джоба ви. Но вие нали се по-здравлявате съ формулата: „Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“, а щомъ е така, започнете отъ доброто.

Да напишете едно писмо на нѣкои ваши близки, които чакатъ да чуятъ нѣщо ново, нѣщо красиво, това вече е едно малко добро.

Нека вземемъ тригълника АСВ. Какви отно-

шения може да има въ този тригълникъ? Първото отношение може да бжде отношение между точкитѣ А, В и С, които прѣдставляватъ върховете на дадения тригълникъ. Значи, ще имаме отношението: $A:B; B:C; C:A$. Второто отношение ще бжде между странитѣ на тригълника, а именно: $AB:BC:CA$. Третото отношение ще бжде между жглитѣ на този тригълникъ: $ABC:BCA:CAB$. Всички тия точки, страни и жгли сж само прѣдположения. Въ сжщностъ, сжществуватъ ли въ геометрията такива отношения? (— За да има отношения, изисква се още единъ тригълникъ).

Тригълникътъ ACB е само проекция, а реалността е извънъ него. Каква е разликата между третото отношение и първитѣ двѣ? Когато вземемъ жгъла ABC , въ този случай точката А ржководи нѣщата; когато вземемъ жгъла BCA , точката В ржководи нѣщата; и най-послѣ, когато вземемъ жгъла CAB , точката С ржководи нѣщата.

Отдѣлно взети точкитѣ А, В и С сж центро-дѣятелни точки. Или, когато изговоримъ жгъла ABC , това показва, че точкитѣ В и С се отправятъ къмъ точката А. Когато изговоримъ жгъла BCA , точкитѣ С и А се отправятъ къмъ точката В; и когато изговоримъ жгъла CAB , точкитѣ А и В се отправятъ къмъ точка С. Отъ реда на буквитѣ заключаваме, кой отъ тритѣ върха е най-дѣятеленъ, и останалитѣ точки отправятъ дѣятелността си къмъ него.

Всички тия букви сж отношения, които трѣб-

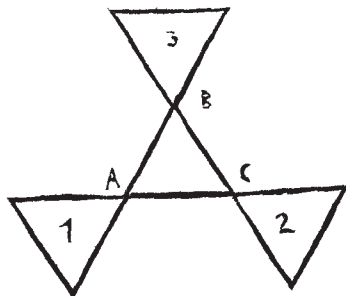
ва добръ да се разбиратъ. Тѣ могатъ да се замѣстятъ и съ числа. Въ геометрията, като наука точкитѣ и буквитѣ прѣдставляватъ сили и се изразяватъ само въ проекции, а въ живата геометрия, дѣто участвува умътъ, тѣ прѣдставляватъ разумни същества, разумни центрове, които едновременно иматъ отношения единъ къмъ другъ.

Какъвъ изводъ може да извадите отъ слѣдната пропорция $A:B=B:C$? Какво означава тя въ геометрията? (— Ако жгълтъ B е мѣрка, тогава разбираме, че $A:B=C:B$. Това става само при равностранныя трижгълникъ). Какво означава равенството? — Равенство значи свобода. Както въ равенството работятъ сили, така и при свободата силитѣ иматъ еднакви права. Това, което равенството го дава и свободата го дава. Значи, при равенството и при свободата силитѣ работятъ еднакво. Когато хората иматъ еднакви права, тогава тѣ сж равни, иматъ и свобода.

Какво разбирате отъ второто отношение между странитѣ на трижгълника? (— Прѣди всичко прѣдполага се да имаме още единъ трижгълникъ, взетъ като мѣрка. Тогава ще имаме отношението $AB:BC:CA=A_1B_1:B_1C_1:C_1A_1$). Значи, човѣкъ за да работи разумно, прѣдполага още едно разумно същество като него.

Какво ще кажете и за третото отношение? (— Тѣй, както е написано това отношение, то показва отдѣ започва измѣрването на периметъра, дали отъ точка A , дали отъ B , или отъ C). Какво

означава периметъра? — Това сж условия, граници, при които човѣшката дѣятелностъ може да се простре. Въ живата геометрия периметърътъ на разнитѣ фигури показва условията, при които човѣкъ може да работи, защото всѣки жгълъ отъ трижгълника може да се проектира не само навътрѣ, но и навънъ. Тогава, слѣдъ като всички линии се проектиратъ навънъ, ще имате една фигура извънъ условията. (— Тогава трижгълниците 1, 2 и 3 ще иматъ отношение къмъ централния трижгълникъ ABC , взетъ като мѣрка). Трижгълни-

цитѣ 1, 2, 3 сж условията, при които централниятъ трижгълникъ може да се изрази. Както виждате, много разсждения се изискватъ, за да разберете, какво прѣдставлява равностранния трижгълникъ. Този е законътъ, съ който може да работите. Послѣдното отношение прѣдставлява ума, сърцето и волята, взети заедно.

Всѣка жива сила има извѣстна площъ, върху която може да се прояви. Да кажемъ, че имате единъ килограмъ вода, която прѣвръщате въ пара. Може ли тази пара да се събере въ сжщото шише, въ което по-рано се е събирала водата? (— Не може). Какъвъ обемъ ще заеме сега парата? (— Това може да се изчисли метематически). Какъвъ обемъ трѣбва да има котела, въ който се поставя парата, безъ той да се прѣсне, а при това парата да извърши извѣстна работа? (— И това може да се изчисли).

Слѣдователно, когато у васъ се събератъ тъй нареченитѣ „инертни сили“, които сж сгжстени, но могатъ да се разреждатъ и да ставатъ по-активни, тогава обемътъ имъ се разширява. Ето защо, вие трѣбва да знаете, всѣка ваша идея, като минава въ възходяще състояние, какво пространство ще заеме, при какви условия ще може да се реализира. Една идея не може да се реализира на всѣко мѣсто. Напримѣръ, вие не може да изпълните единъ Бетховеновъ концертъ вънъ, когато вали силенъ дъждъ. Дъждътъ ще развали вашия концертъ. Значи, изисква се сухо врѣме, или специално здание за този концертъ. И тъй, за реализирането на всѣка идея се изисква особено мѣсто и особени условия. Вие трѣбва да пригответе тия условия въ себе си. Въ какво седятъ благоприятнитѣ условия? — Да не допускате въ себе си никакво съмнѣние, никакво колебание, никаква отрицателна мисль. Най-малкото съмнѣние

у васъ прѣдизвиква пропукване на съзнанието ви, и вашата идея е пропукана вече. Тогава енергията на вашата идея, ако е вода, ще изтече навънъ; ако е пара, пакъ ще излѣзе навънъ, безъ да извърши опрѣдѣлената работа.

Та когато казваме, че не трѣбва да се съмнѣвате, ние подразбираме нѣщо много реално — шишето ви трѣбва да бжде много здраво, нийдѣ да не е пукнато. Защо? — За да не изтече водата — нищо повече! Ако се съмнѣвате, това показва, че формата, въ която е вложена вашата идея е пукната, и въ такава форма не можете да задържите идеята си. Когато казваме, че трѣбва да имате вѣра, подразбираме да имате единъ изворъ, отъ който постоянно да наливате своето шише. Подъ думата „вѣра“ всички ще разбирате мѣстото, отдѣто може да черпите сили въ живота си, за да реализирате своитѣ идеи. Всѣка идея може да се реализира само тогава, когато има единъ източникъ, който ѝ помага. Затова всички величини въ живота трѣбва да се прѣвърнатъ на сили.

И сега, ще знаете, какво нѣщо прѣдставлява съмнѣнието, отъ окултно гледище, и защо не трѣбва да го подхранвате. Съмнѣнието разрушава всички благородни форми, които имате, а всѣка благородна форма е необходима, за да се реализира една ваша възвишена идея. Слѣдователно, разруши ли се формата, идеята, сама по себе си, остава нереализирана. Щомъ идеята остане нере-

ализирана, у васъ се явява или сърдеченъ, или умственъ, или волевъ упадъкъ, а може-би и упадъкъ на духа. Когато човѣкъ реализира една своя идея, той подхранва въ душата си нѣщо добро и възвишено. Пропукването на котлитѣ всѣкога създава нѣкакаи пакости.

Ако прѣдставите въ ума си единъ равнострaвенъ тригълникъ, всѣка страна у него е жива и въ движение. Странитѣ на тригълника сж пжть на живи сжщества. Ако можете да си прѣдставите тригълника въ такова положениѣ, въ душата ви веднага ще стане голѣма промѣна. Всички тия линии трѣбва да се прѣвърнатъ 'на свѣтлина и да се чувствува, че отъ тази свѣтлина излиза разумность. Схванете ли така равнострaнния тригълникъ, тогава ще разберете, какво е отношението между странитѣ му. Равнострaнниятъ тригълникъ прѣдставлява отношение между сжщества отъ висшия разуменъ свѣтъ. Само между разумни сжщества може да има правилни отношения на свобода. Ако азъ ви начъртая единъ равнострaненъ тригълникъ, това значи, че съмъ написалъ едно писмо въ духовния свѣтъ. Ако ви изпратя до единъ мой приятелъ, като ви кажа да му прѣдадете единъ листъ, на който съмъ начърталъ равнострaненъ тригълникъ, знаете ли, какво означава това? Туй е най-добрата прѣпоржка за васъ. Вмѣсто да пиша на приятеля си, че приносящиятъ това писмо е отличенъ човѣкъ, вие може да рдзчитате на него, той има прѣкрасенъ умъ,

благородно сърце и възвишена воля, равностранныят тригълникъ опрѣдѣля точно всичко това. Като изпратя нѣкому писмо, въ което съмъ начерталъ единъ равностраниенъ тригълникъ, това прѣдставлява съкратена рѣчь. Който получи такова писмо, точно и ясно ще разбере, какъвъ е човѣкътъ, който го носи. За да се изложи съдържанието на това писмо на обикновенъ езикъ, това значи да се напишатъ най-малко двадесетъ коли. За въ бждеще ще се пишатъ такива писма. Тѣ иматъ и това прѣимущество прѣдъ обикновенитѣ писма, че ако попаднатъ въ рѣцѣтъ на външни хора, незапознати съ този символистиченъ езикъ, нѣма да разбератъ нищо. Само така могатъ да се скриятъ много нѣща.

Въ това отношение, геометрията е наука, която скрива великитѣ мисли отъ обикновенитѣ хора. Който може да разкрива и разбира символичнитѣ знаци въ геометрията, той заслужава да ги знае. Който не може да ги разкрива, той не заслужава да знае нищо за тѣхъ. И ако този човѣкъ пита, какво означава еди-кой си знакъ, ще му кажемъ: това, което виждашъ, е достатъчно за тебе.

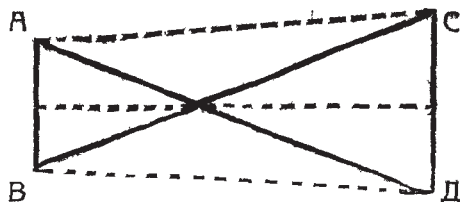
Азъ бихъ ви прѣпоръчалъ да наблюдавате небето вечерно врѣме, когато е ясно. Излизайте вечерно врѣме вънъ и наблюдавайте звѣздитѣ на небето около половинъ часъ, да намѣрите между тѣхъ единъ равностраниенъ тригълникъ. И нека всѣки отъ васъ забѣлѣжи добръ, дѣ е намѣрилъ. този тригълникъ, между кои звѣзди, въ коя по-

сока и т. н.. Това ще бжде една малка задача за васъ. Слѣдъ това нѣкоя вечеръ ще излѣземъ всички заедно на една малка екскурзия на открито, ще разглеждаме небето и ще видимъ, всѣки отъ васъ въ коя посока е намѣрилъ своя равнострaненъ трижълникъ. Послѣ ще ви поговоря нѣщо върху тия естествени равнострaнни трижълници. Така ще размишлявате върху отношенията на звѣздитѣ едни къмъ други, тѣхното значение и т. н.. Това ще бжде едно хубаво упражнение за васъ.

И тъй, тази вечеръ ви дадохъ двѣ задачи: да напишете по едно писмо на общия и на специалния класъ и да наблюдавате вечерно врѣме звѣздитѣ, докато намѣрите единъ равнострaненъ трижълникъ. Не мислете, че ще се освободите само съ по едно писмо. Не, ще пишете често такива писма. Тия задачи ще бждатъ за васъ хубаво разнообразие, понеже едообразието е врѣдно за човѣка. Азъ забълбзвамъ, у васъ има събрана доста енергия, която не знаете, какъ да пласирате. Съ тия задачи и упражнения, които ви давамъ, като малки цѣнни опити за васъ, вие ще пласирате частъ отъ своята енергия.

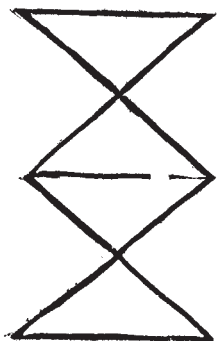
Всички знаете отъ физиката, какъ ставатъ отраженията на прѣдметитѣ. За да се изобрази единъ прѣдметъ въ околото, ставатъ редъ прѣчупвания на свѣтлината. Напримѣръ, ако прѣдъ околото седи единъ прѣдметъ СД, то лжчитѣ, които излизатъ отъ точкитѣ С и Д не вървятъ въ пра-

ви линии СА и ДВ, но минаватъ по друго направление, прѣзъ друга срѣда, като образуватъ линиитѣ СВ и ДА. Свѣтлиннитѣ вълни, които идатъ отъ слънцето, по права посока ли вървятъ или

прѣтърпѣватъ нѣкакво прѣчупване? — Прѣчупватъ се. Съврѣменнитѣ физици не сж изчислили, колко прѣчупвания сж прѣтърпѣли тѣ, докато стигнатъ до окото. Какъ мислите, слънчевитѣ лъчи прѣтърпѣватъ ли различни промѣни, докато влѣзатъ въ окото? — Прѣтърпѣватъ, понеже минаватъ прѣзъ различни срѣди. Съврѣменната наука говори само за прѣчупванията, които ставатъ въ окото, а отъ тѣхъ ние сждимъ за прѣчупванията, които ставатъ отвънъ. Когато единъ лъчъ минава отъ по-гъста въ по-рѣдка срѣда, той се прѣчупва по единъ начинъ, а когато минава въ по-гъста срѣда, пакъ се прѣчупва, но по обратенъ начинъ на първия. Тѣй щото, въ окото ставатъ нѣколко прѣчупвания, главно три, (фиг. 4), а физицитѣ говорятъ само за едно прѣчупване. Най-първо образътъ въ реалния свѣтъ е правъ, послѣ се получава обратенъ образъ и при третото прѣ-

чупване е пакъ правъ. Отъ лещата на око̀то образътъ минава въ тия клѣтки, които образуватъ умствения центъръ, въ който се получава идеята за този образъ. Тѣзи клѣтки сж специалисти по математика. Тѣ правятъ извѣстни

фиг. 4

1 ни прѣчупвания на свѣтлината, за да прѣвъзмогнатъ външната реалностъ. Само ние не мислимъ. И тия малки сжщества, клѣткитѣ, мислятъ. Азъ ще се спра другъ пжть подробно върху въпроса, кой мисли у насъ.

3 Сега ще ви прѣдставя нѣколко отношения, отъ които можемъ да съставимъ една пропорция. Мисленето на подсъзнанието има отношение

къмъ съзнанието: $P : C$; мисленето на съзнанието има отношение къмъ самосъзнанието: $C : CC$; мисленето на самосъзнанието има отношение къмъ свѣрхсъзнанието: $CC : C_1C_1$. Оттукъ изваждаме слѣдната пропорция: $P : C = CC : C_1C_1$. Мисленето на подсъзнанието е Божественъ процесъ. Както въ подсъзнанието, така и въ съзнанието много сжщества мислятъ. Запримѣрь, ти съзнавашъ, че трѣбва да изучишъ извѣстенъ прѣдметъ. Какво трѣбва да направишъ? — Ще се заемешъ да изучишъ извѣстни автори и отъ тѣхъ ще пласирашъ нѣщо

въ съзнанието си. Хора, които съзнаватъ това нѣщо, винаги ходятъ на групи. Свѣтътъ на подсъзнанието прѣдставя група отъ още повече същества. Самосъзнанието е единиченъ процесъ. Тамъ човѣкъ не съзнава, какво сж мислили другитѣ, но съзнава само, какво той мисли. Свѣрхсъзнанието е сжщо тѣй единиченъ процесъ. Тамъ човѣкъ съзнава, какво Богъ мисли. Значи, подсъзнанието и съзнанието сж групови, множественни процеси, а самосъзнанието и свѣрхсъзнанието сж единични процеси. Оттукъ имаме слѣдната пропорция: $C_1C_1:P=CC:C$. Всѣки отъ васъ ще опита и двата вида процеси. Най-първо ще живѣешъ въ подсъзнанието, а послѣ въ свѣрхсъзнанието, защото тѣ сж Божественитѣ процеси въ човѣка. То значи: първо ще мислятъ възвишенитѣ духове, послѣ ангелитѣ и най послѣ Богъ. Слѣдъ това тия процеси ще се отразятъ и върху насъ. Тогава ние ще се допитае до всички онѣзи, които сж мислили като насъ, това е процесътъ на съзнанието; слѣдъ него ще си дадемъ заключение, какво ние мислимъ вече. По този начинъ ще се образува цѣлъ единъ кръгъ. Въ това седи философията на живота.

Та казвамъ: подсъзнанието е груповъ процесъ, въ който се разглежда, какво мислятъ великитѣ духове; съзнанието е груповъ процесъ, въ който се разглежда, какво мислятъ окръжаващитѣ човѣка: ближнитѣ му, както и цѣлата човѣшка раса. Свѣрхсъзнанието е единиченъ процесъ, въ

който се разглежда, какво Богъ мисли; самосъзнанието е единиченъ процесъ, въ който се разглежда, какво мисли човѣкътъ самъ. Нѣкой пътъ казвате: трѣбва да бждемъ съзнателни! Това се отнася до другитѣ хора. Когато казвате, че трѣбва да бждете самосъзнателни, това се отнася до самитѣ васъ.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

(21 Лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 8/III, 1925 г.).

.....

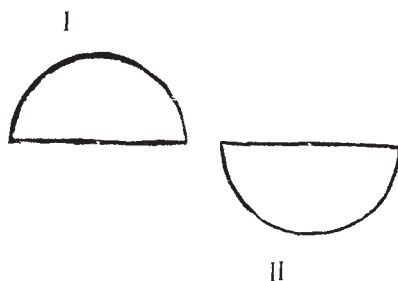
22 ЛЕКЦИЯ

Вдлъбната и изпъкнала лещи.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Отличителнитѣ чѣрти на отивистата рѣчь.“

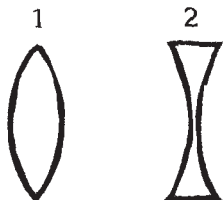
Начъртайте на дъската два полукръга: единиятъ да бѣде изпъкналъ, а другиятъ — вдлъб-

Фиг. 1.

натъ, корубестъ. Ще направимъ извѣстни разсждения върху тия два полукръга (I и II, на фиг. 1). Ако се движите по повърхността на пър-

вия полукръгъ, какви ще бъдат отношенията ви? Или, ако налѣете вода върху повърхността на същия полукръгъ, какво ще стане съ водата? (— Ще се разлѣе). Ами, какво ще стане съ водата, ако я налѣете върху вдлъбнатата леща? (— Тя ще се събере). Тогава, споредъ закона на аналогията, казваме: всички енергии, които се разпръсватъ, се движатъ по изпъкнала повърхностъ, а всички енергии, които се събиратъ, се движатъ по вдлъбната повърхностъ. Изпъкналитѣ лещи

Фиг. 2

даватъ малки образи, а вдлъбнатитѣ — голѣми образи. (— Въ физиката се изучаватъ изпъкнали (1) и вдлъбнати (2) лещи. Далекогледитѣ употребяватъ очила съ изпъкнали лещи, а късогледитѣ — съ вдлъбнати лещи.) Когато енергията на човѣка се разлива, въ какво състояние се намира той? — Въ изпъкнало състояние. Вие още не можете да схващате аналогията, която съществува между физическитѣ и духовнитѣ прояви. Ако се качите на единъ високъ планински върхъ, който прѣдставлява изпъкнала леща, ще можете

ли тамъ да седите тъй спокойно, както въ нѣкоя долина? — Има моменти, когато може да седите спокойно, но ако врѣмето е бурно, не може да седите на този планински върхъ. При сегашното развитие на човѣчеството, вие не може да седите дълго врѣме на планинскитѣ върхове. Нѣкои хора искатъ да си направятъ колибка на единъ отъ планинскитѣ върхове и тамъ да живѣятъ, но казвамъ: още не може да живѣете на планинскитѣ върхове. Не е дошло врѣмето затоа. И въ врѣмето на Христа ученицитѣ Му пожелаха да направятъ три шатри на планината, но Христосъ имъ каза: „Не е дошло още врѣмето затоа“. И тѣ трѣбваше да слѣзатъ отъ планината.

Високитѣ върхове прѣдставляватъ умствения свѣтъ, отдѣто слизатъ идеитѣ. Вашитѣ идеи, които имате, могатъ да изопачатъ ума ви, да ви свалятъ въ долината. Високитѣ върхове сжщеврѣменно прѣдставляватъ и човѣшката гордостъ. Когато човѣкъ се изкачи на нѣкой високъ върхъ, той не иска да знае за хората, не мисли за тѣхъ, но щомъ дойде бурята, слиза въ долината и започва да търси хората. На високия върхъ, като изпжкнала повърхность, човѣкъ не може да се задържи въ врѣме на буря, но слиза въ долината, въ вдлѣбнатата леща. Вдлѣбнатата леща, долината, съотвѣтствува на човѣшкото сърце.

Въздухътъ може да обвива еднакво, както изпжкнала повърхность, така и вдлѣбнатата, за него не е нужно паница. Той може да се движи сво-

бодно, дѣто иска. За водата, обаче, въпросътъ седи друго-яче. Водата казва: паница е нужна за менъ. Слѣдователно, за сърцето трѣбва паница, форма, въ която да излѣе съдържанието си. Значи, на ума трѣбва височина, а на сърцето — вдлъбнатина, дълбочина, но има понѣкога опасностъ за човѣка, да не се удави въ тази вдлъбнатина, въ тази паница. Казвате: какъ, азъ, голѣмиятъ човѣкъ, да се удавя въ една паница! Казвамъ: прѣдстави си, че ти, голѣмиятъ човѣкъ, съ великитѣ идеи, имашъ форма на мравка. Ако те туря въ една паница съ вода, нѣма ли да се удавишъ? — Ще се удавишъ, разбира се, и нищо нѣма да остане отъ тебе.

Окултиститѣ поддържатъ, че човѣкътъ, въ първитѣ врѣмена на своето развитие, е достигалъ до височина 100 метра. Послѣ, височината му се е намалила до 35 метра, докато днесъ го виждаме да достига на височина $1\frac{1}{2}$ — 2 метра най-много, което показва, че материята му се е сгжстила. За въ бждеще ще се сгжсти още повече.

Нѣкой-си английски авторъ иривежда единъ разказъ изъ живота на английскитѣ астрономи. Около 45-та година на миналия вѣкъ единъ астрономъ наблюдавалъ съ своя телескопъ небето и пространството около него. Това било въ врѣмето, когато холерата и чумата върлували въ Англия въ голѣма степенъ. По едно врѣме, както наблюдавалъ небето, вижда въ пространството единъ грамаденъ човѣкъ, съ километри височина, който

се движилъ много бавно. Този астрономъ наблюдавалъ дълго врѣме, но грамадниятъ човѣкъ не изчезвалъ отъ полето на телескопа. Отдръпналъ се настрана, изчистилъ лещитѣ на телескопа, пакъ погледналъ — грамадниятъ човѣкъ седи. На-йпослѣ астрономътъ помислилъ, че това е нѣкаква илюзия на мозъка, че е заболѣлъ отъ нѣщо, или че очитѣ му сж замрѣжени и т. н. Отдалечава се отъ телескопа, разтърква добрѣ очитѣ си, поразхожда се малко, да се освободи огъ илюзорния образъ, и пакъ поглежда прѣзъ телескопа. Грамадниятъ човѣкъ още стои насрѣща му. Тогава той извиква десетъ души астрономи, между които и една жена, и имъ казва: „Открихъ нѣщо много важно, искамъ да се произнесете и вие, прѣди да го сподѣля съ васъ.“ Първиятъ астрономъ започва да гледа прѣзъ телескопа и наблюдавалъ дълго врѣме. Отстранява се отъ телескопа, търка очитѣ си, пакъ наблюдава, но и той нищо не казва, мисли, че се лъже. Изреждатъ се слѣдъ него и останалитѣ осемъ души, но никой нищо не казва, мислятъ, че се намиратъ прѣдъ нѣкакъвъ фалшивъ, недѣйствителенъ образъ. Най-послѣ дохожда редъ и на жената. Тя се приближава при телескопа, поглежда прѣзъ него и веднага казва: „Виждамъ на небето единъ грамаденъ човѣкъ!“ Едва сега астрономътъ се убѣдилъ, че това, което и той виждалъ, не е илюзия. Когато холерата и чумата прѣстанаха, сжщиятъ астрономъ заблѣзалъ,

че грамадният човѣкъ изчезналъ отъ небето. Днесъ кой би повѣрвалъ на този разказъ?

Та казвамъ: когато забѣлѣжите, че вашата енергия се разпилява, ще знаете, че причината се крие въ ума ви. Когато се дразните, докачате, не можете да търпите този-онзи, вие усѣшате, че нѣщо ви дразни отвѣтрѣ. Това показва, че енергията ви се разпилява, и вие се намирате въ въздухообразно състояние, у васъ настава голѣма сухота. При сухитѣ състояния всѣкога има безплодие. Въ този случай, за да оплодотворите организма си, влага ви трѣбва. Нѣкои хора страдатъ отъ много влага. Хора, които страдатъ отъ сухота, иматъ сухи рѣцѣ; тия, които страдатъ отъ много влага, иматъ влажни рѣцѣ. И двѣтѣ състояния у човѣка сж крайности. При голѣмата влага се раждатъ извѣстни неджзи, като гниене, разлагане и др.. Когато въ сърцето на човѣка дойде много влага, тамъ не могатъ вече да се развиватъ и растатъ никакви благородни чувства, освѣнъ нѣкакви дребни, малки животинки. И при голѣмата сухота спира животътъ на всички възвишени идеи и мисли.

Сега, вие трѣбва да приложите закона на хармонията, както въ себе си, така и въ окръжаващата сръда, за да не дохождате нито до състояние на сухота, нито до състояние на влага. Знаете ли, какво значи хармония? Хармонията изисква, като се срещнатъ двама приятели, всѣки отъ тѣхъ да оцѣни добритѣ чѣрти въ характера на

своя приятелъ. Виждате ли благородното въ характера на другитѣ хора, вие лесно ще създадете помежду си искрени отношения. За да се приближите къмъ нѣкой човѣкъ, първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да намѣрите една добра чѣрта въ неговия умъ или въ неговото сърце, било нѣкаква сжществена мисль, която го движи, или нѣкакво благородно чувство, или нѣкаква способностъ. Като намѣрите една добра чѣрта, върху нея ще градите вашитѣ отношения.

Тукъ, въ Школата, се събиратъ два вида ученици, отъ двѣ различни категории. Еднитѣ живѣятъ по върховетѣ, а другитѣ — въ долините. Или, съ други думи казано, еднитѣ ядатъ отъ изпжкнали паници, а другитѣ — отъ вдлъбнати. Като се съберете заедно, ще почнете да се смѣете едни на други. Тия, които ядатъ отъ вдлъбнати паници, ще кажатъ на другитѣ: яде ли се отъ изпжкнали паници? Послѣднитѣ пъкъ ще ги запитатъ: ами отъ вдлъбнати паници яде ли се? Еднитѣ ще се намѣрятъ въ положението на щъркела, а другитѣ въ положението на лисицата, за които се говори въ баснята „Щъркелъ и лисица“.

Вие трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: това, което сжществува у другитѣ хора въ изобилие, сжществува и у васъ, макаръ въ малко количество. Между всички хора има едно прѣливане, една обмѣна. Това се забѣлѣзва и въ външнитѣ отношения. Нѣкога ти ще говоришъ, а други ще те слушатъ. Другъ пътъ ти ще слушашъ, а други ще

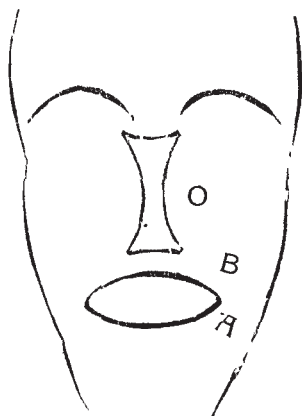
говорятъ. Нѣкои хора мислятъ, че могатъ да говорятъ или да мълчатъ, когато тѣ искатъ. Не, човѣкъ не може всѣкога да говори, не може и всѣкога да мълчи. Вие трѣбва да разбирате тия двѣ състояния, трѣбва да разбирате, какво означава говоренето, и какво — мълчанието. Въ разумния животъ мълчанието е необходимо, за да видимъ, какво говорятъ другитѣ хора, каква е тѣхната разумность. Когато ние говоримъ, другитѣ слѣдятъ, каква е нашата разумность. Значи, когато азъ слушамъ, искамъ да разбера, доколко ти си разуменъ; когато азъ говоря, ти ще разберешъ, доколко азъ съмъ разуменъ. Тѣй щото, ти ще ми говоришъ, за да те позная; послѣ азъ ще ти говоря, за да ме познаешъ. Слѣдъ това и азъ ще мълча, и ти ще мълчишъ, за да познаемъ и разберемъ нѣщата.

Първото нѣщо: отъ всички хора се изисква взаимно уважение. Човѣкъ трѣбва да уважава и себе си и другитѣ хора. Взаимно уважение — това е една отъ най-благороднитѣ чѣрти, която човѣкъ трѣбва да развие на земята. Вие не може да говорите за Любовь, отъ васъ не се изисква да се обичате, защото Богъ е, който обича, но отъ васъ се изисква взаимно уважение. Върху взаимното уважение почива разумния животъ. Ако си туряте единъ другъ различни епитети, това нѣма да ви ползува. Вие ще мязате на онзи българинъ отъ варненско, който отишълъ при единъ турчинъ да си купи чехли. Слѣдъ като прѣмѣрилъ

всички чехли въ дюкяна, тръгналъ да си отива, не могълъ да намѣри по мѣрката си — кракътъ му билъ много голѣмъ. Турчинътъ казалъ слѣдъ него: „Калжпсѣзъ!“ — то значи: нѣма калжпъ за твоитѣ крака. Българинътъ чулъ този епитетъ, разгнѣвилъ се, обърналъ се къмъ турчина и му казалъ: „Сенъ-калжпсѣзъ!“ — ти си човѣкъ безъ калжпъ. Питамъ: какво спечелиха тия два души, като размѣниха този епитетъ помежду си? — Нищо не спечелиха. Епитетитѣ не разрѣшаватъ никакви въпроси. Единственото нѣщо, което спомага за разрѣшението на въпроситѣ, е да възстановите помежду си отношения на взаимни уважения. Вие трѣбва да развиете тази чѣрта, въ вашия характеръ, по която да се отличавате. Не само привидно, външно да имате това уважение, но да развиете тази чѣрта вжтрѣ въ себе си, вжтрѣшно да имате уважение единъ къмъ другъ. Само по този начинъ вие ще придобиете нѣжностъ и разумностъ.

Отъ паницата (А) на фиг. II можемъ ли да направимъ нѣщо? — Можемъ. Като туримъ тази паница въ двѣ различни положения — въ обикновено положение и послѣ съ дъното нагорѣ, ще образуваме долната и горната устни на устата АВ. Значи, като се отвори устата, имаме двѣ паници, или, както физицитѣ казватъ, имаме двѣ двойно-изпжкнали лещи, прѣзъ които лжчитѣ минаватъ и се прѣчупватъ. И дѣйствително, устата прѣчупва много нѣща. На какво може да уподо-

бите двувдлъбнатата леща О? — На човѣшкия носъ. Горната частъ на носа при вѣждитѣ е широка, послѣ се стѣснява и долната частъ отново се разширява. Питамъ: щомъ устата и носътъ прѣдставляватъ лещи, службата имъ еднаква ли е? Ако свѣтлината излиза отъ срѣдата на двойно изпъкналата леща и върви къмъ повърхността ѝ, тя се разпръсва. Значи, всичко, което излиза вънъ

фиг. 3

отъ устата, се разпръсва. Ако пъкъ свѣтлината излиза отъ центъра на една двувдлъбната леща, на която уподобихме носа, тя се събира. Значи, движението въ носа е навжтрѣ, всичко се събира въ него. По този начинъ става и дишането. Движението въ носа отвънъ навжтрѣ е по силно, отколкото движението отвжтрѣ навънъ.

Слѣдователно, двуизпъкналата и двувдлъбната лещи приематъ сили отъ два различни свѣта. Защо

ни е потрѣбна паница въ живота? — За ядене, да събира храната. Щомъ моята паница събира яденето, тя има смисълъ. Кои линии въ живота сж за прѣдпочитане, изпжкналитѣ или вдлѣбнатитѣ? (— Зависи отъ случаитѣ). Когато искате да отбиете известна енергия отъ пжтя ѝ, трѣбва ви изпжкнала форма. Така постъпва и природата. Ако замѣрите нѣкое дѣте съ камъкъ, то, безъ да знае законитѣ на физиката, вдига лакета си и така образува изпжкнала линия, съ която се прѣдпазва отъ камъка. Отгдѣ знае дѣтего този законъ? — Природата го учи.

Сжщитѣ тия изпжкнали линии, изпжкнали форми иматъ голѣмо приложение при закона на вѣрата. Вие знаете, че чрѣзъ пространството минаватъ много отрицателни мисли, които, ако не можете да отбиете, ще ви причинятъ голѣма вѣда. За да се прѣдпазите отъ тѣхъ, ще ги отбиватѣ чрѣзъ закона на вѣрата.

И тъй, на първо мѣсто ще прилагате законитѣ на вашия умъ и на вашето сърце, но трѣбва да помните, че нечистотиитѣ се събиратъ въ паници. Нечистотиитѣ не се събиратъ въ изпжкнали форми. Тамъ дъждътъ измива всичко, а вѣтрътъ го отвѣва. Въ това отношение, изпжкналитѣ форми сж по-чисти, но въ тѣхъ вода не може да се събира. (— Въ изпжкналитѣ форми се събира електричество, а въ вдлѣбнатитѣ — магнетизъмъ). — Да, така е. Електрическата енергия е толкова необходима за тѣлото, колкото и магнетич-

ната. За въ бждеще вие ще изучавате, каква енергия се събира въ всѣка частъ отъ тѣлото. Вие трѣбва да изучавате и законитѣ, какъ да трансформирате енергията отъ единъ органъ въ другъ. Всички заболѣвания на организма се дължатъ на нееднаквото разпрѣдѣление на енергиитѣ въ него, вслѣдствие на което и кръвообръщението не става правилно. Електричеството постоянно тече по повърхността на сърцето и благодарение на него то се свива и разпуска, като разнася кръвта по цѣлото тѣло. Прѣмахнатъ ли се тия живи електрически токове отъ сърцето, веднага неговото движение спира. Индуситѣ разбиратъ този законъ и правятъ редъ опити съ движението на сърцето. Напримѣръ, тѣ отнематъ тия електрически токове отъ сърцето, и то спира движението си; слѣдъ това отново ги възстановяватъ, и движението на сърцето започва. Въ това отношение човѣшкото сърце прѣдставлява единъ изворъ. Докато водата въ този изворъ не е подпушена, сърцето дѣйствува нормално. Подпуши ли се водата му нѣкъдѣ, и движението на сърцето спира. Нѣкои хора се плашатъ, като забѣлѣжатъ, че сърцето имъ започва да бие по-усилено, или пъкъ спира движението си. Не, това е една излюзия на електрическитѣ токове, които текатъ въ сърцето. Когато нервната енергия, въ която електричеството взима участие, прѣстане да се регулира отъ сърцето, явява се сърцебиене; започне ли сърцето отново

да регулира тази нервна енергия, и движението му става нормално.

И тъй, видяхте вече разликата между изпъкналитѣ и вдлъбнатитѣ леци. Първитѣ сж необходими за ума, а вторитѣ — за сърцето. Вие трѣбва да се научите да разпознавате и да владате състоянията на ума си. Дойде ли у васъ колебание, съмнѣние, трѣбва да знаете, отдѣ произтичатъ, тия състояния. Тѣ показватъ, че вие сте на нѣкое високо мѣсто. Нѣкога вие сте увѣрени въ своитѣ идеи, но дойдете ли въ съприкосновение съ посиленъ умъ отъ вашия, вие започвате да се колебаете, да се съмнѣвате. Силниятъ умъ прѣдставлява високъ върхъ, който може да ви влияе. Този умъ ви изкачва на високия върхъ, но понеже сте тънко облѣчени, започвате да треперите — колебае се, дали ще издържите на тази височина. Казвамъ: единъ по-силенъ умъ може да ви разколебае въ вашитѣ убѣждения, а на по-слабъ умъ вие може да противодѣйствувате; едно по-силно сърце може да ви повлияе, а на по-слабо сърце вие може да противодѣйствувате; по-силна воля отъ вашата може да ви повлияе, а на по-слаба вие можете да противодѣйствувате. Законъ е; и вие да влияете, и на васъ да влияятъ. Въ този законъ нѣма нищо лошо. Всички хора се намиратъ подъ този законъ. Никой не може да се избави отъ влияние. Всѣки човѣкъ, съ когото влизате въ съприкосновение, може да ви повлияе. Хиляди хора ни влияятъ, и природата ни влияе, а

най-послѣ и Богъ ни влияе. Той се подписва отгорѣ, и работата се свършва. Въ края на краищата, всѣки човѣкъ ще излѣзе на спасителния брѣгъ. Кога? — Когато върви въ разумния пѣтъ — по пѣтя на своя свѣтълъ умъ и по пѣтя на своето разумно сърце. Тогава той ще бжде въ съгласие съ цѣлата природа, въ съгласие съ всички добри и разумни същества отъ по-висшъ свѣтъ и най-послѣ въ съгласие съ Бога. Щомъ сте въ такава пълно съгласие, и мжнотиитѣ въ живота ви, и учението ви, и всѣка работа, която започвате, ще разрѣшавате добрѣ и ще ви върви лесно.

Питамъ: какво е сегашното ви състояние? — Каквато работа и да започнете, нищо не излиза отъ нея. Ако река да направя опитъ, ще се убѣдите, че е така. Напримѣръ, давамъ 50,000 лв. на десетъ души, да видя, какво ще направятъ съ тѣхъ. Слѣдъ 4-5 мѣсеца тѣ ще дойдатъ при мене и ще ми дадатъ точна смѣтка, какъ сж изхарчили паритѣ. Сами ще видятъ, че нищо не сж направили, а сж изхарчили паритѣ за ядене, за дрехи и т. н. Защо не сж успѣли? — Понеже всѣки иска да бжде главенъ майсторъ, да получава голѣма заплата, да се храни и облича добрѣ. Така че, дали съ дърводѣлство ще се заематъ, или съ друга нѣкаква работа, въ резултатъ паритѣ ще бждатъ изхарчени, а на лице нѣма да има никаква работа. Въ това отношение външниятъ свѣтъ работи подобрѣ. Не е въпросътъ за паритѣ, но казвамъ, че по сщия начинъ вие прахосвате и живота си.

Всѣки ламти за много. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ, да напише една книга, да се прослави съ нея. Ако той вложи всичкото си знание въ тази книга, какво ще спечели? Стремежътъ на човѣшката душа не седи въ писане на книги. Ако ти изпратишъ една добра мисль на нѣкой човѣкъ, който е отпадналь духомъ и съ това го повдигнешъ, туй е реалното въ живота. Една добра мисль, едно възвишено чувство струватъ повече, отколкото сто тома, написани отъ нѣкой човѣкъ. Често тия написани книги не даватъ нищо на човѣка, когато една декламация може да произведе цѣль прѣвратъ въ душата на нѣкого. Всѣко нѣщо струва толкова, колкото ефективъ има въ него. Нѣма ли ефективъ, нищо не струва.

Великитѣ идеи въ свѣта се добиватъ само съ усиленъ трудъ отъ страна на човѣшката душа, човѣшкото сърце, човѣшкия умъ и човѣшката воля. Ще знаете, че само тия нѣща сж сжществени за васъ, които вие сами може да направите, Въ вашия духъ има вложени много възможности, много идеи, но не ги излагайте външно, защото ще настане една празнота у васъ. Реализирайте ги, вижте, каквъ резултатъ ще имате отъ тѣхъ и тогава говорете, тогава ги излагайте и на външни хора. Докато не ги реализирате, тѣ не сж чисто злато, не сж ефективъ, тѣ сж фалшиви пари. Природата не търпи фалшиви нѣща. Изкажете ли нѣщо, което не е провѣрено, ще почувствувате въ себе си празнота, безсмислие. Ето защо, трѣ

бва да говорите само провѣрени работи. Ако ти си великъ човѣкъ, нѣма защо да казвашъ на хората това. Кому сж казали Хималаитѣ, че сж най-високитѣ планини на свѣта? — Никому. Ангелитѣ и арахангелитѣ слѣзоха ли отъ небето да кажатъ на хората, че сж велики сжщества? Не, тѣ мълчатъ, нищо не говорятъ за себе си. Обаче, тѣ иматъ велико съзнание за своето прѣдназначение и отъ изобилието, което иматъ, всѣки моментъ изпращатъ на сжществата, по-долу отъ тѣхъ, безъ да говорятъ нѣкому затова.

Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да не задържате излишна енергия въ себе си. Какво разбирамъ подъ думата „излишна енергия“? Напримѣръ, разгнѣвилъ си се, пусналъ си пояса си, ходишъ натукъ — натамъ прѣзъ цѣлия день, чакашъ само да дойде нѣкой и да ти каже нѣщо. Веднага изваждашъ ножъ срѣщу този човѣкъ и му казвашъ: чакай, сега ще ти кажа тебе! Не, това е напразно харчене на енергията. Казвате: какво да правимъ въ такива случаи? Азъ ще ви дамъ методъ, какъ да се справяте съ тази излишна енергия. Който отъ васъ се разгнѣви, да вземе мотиката и да отиде „На Изгрѣвъ“ да копае земята. По този начинъ и земята ще ви бжде благодарна. Излишната енергия ще отиде въ земята и ще свърши нѣкаква работа. Като покопаете 10-15-20 минути, всичката излишна енергия ще се пласира въ земята, и вие ще се почувствувате облекченъ, спокоенъ, ще имате приятно разположение на ду-

ха. Това е методъ за трансформиране на излишната енергия. Трансформирате ли тази енергия, турете мотиката на рамо и си идете въ къщи.

Другъ день сте меланхолични. Това е пакъ излишна енергия. Вземете мотиката, излѣзте вънъ отъ града и започнете да копаете. Слѣдъ половинъ часъ най-много меланхолията ще изчезне. Тогава турете мотиката на рамо и, хайде, обратно въ къщи! Гнѣвътъ, неразположението, меланхолията, това е все излишна енергия, която грѣбва да изпратите въ земята. Като трансформирате тази енергия, вмѣсто нея ще дойде у васъ нѣщо възвишено и благородно. Ние можемъ да направимъ този опитъ, да видимъ, какви резултати ще имаме. Ще купимъ 30-40 мотички и ще разпрѣдѣлимъ едни отъ тѣхъ за гнѣвливитѣ, други за меланхоличнитѣ, трети за неразположенитѣ духомъ и т. н. — за всѣко състояние ще има и съответна работа. Нѣкои може да сѣкатъ дърва, а не само да копаятъ, но все - таки физическа работа се изисква за трансформиране на тия състояния. При тия състояния нѣма да ви караме да готвите, но ще излѣзете да работите на чистъ въздухъ. Какъвто и да сте — царъ, философъ, поетъ — тия състояния ще дойдатъ, затова трѣбва да знаете, какъ да се справяте съ тѣхъ. За въ бждеще ще имате още по-голѣми неразположения, но вече ще знаете, какъ да се лѣкувате. Гладстонъ, единъ отъ виднитѣ държавници въ Англия, е трансформиралъ тия свои състояния чрѣзъ физическа

работа. Всички, които се занимават умствено, иматъ излишна енергия, която, ако не трансформиратъ чрѣзъ физически трудъ, ще имъ създаде голѣми злини. Онѣзи пъкъ, които се занимаватъ съ физически трудъ, често страдатъ отъ прѣумора, която създава други злини. Ние не сме за прѣумората, не сме и за бездѣлието. Ние сме за малкия трудъ, но съзнателенъ.

И тъй, винаги ще държите ума, сърцето и волята си въ изправно състояние! Какъ? — За да държите ума си въ изправно състояние, ще спазвате правилото, което ви дадохъ — взаимно уважение. Този центъръ се намира въ задната частъ на главата. По този начинъ ще прѣдизвикате тази енергия да отиде къмъ горната частъ на мозъка ви и съ това ще се събулятъ у васъ много възвишени мисли и чувства. Понеже тази енергия е въздухообразна, тя ще обхване цѣлия ви мозъкъ, а оттамъ ще се прѣдаде и на цѣлия ви организъмъ, и вие ще придобиеите приятно разположение на духа.

Казвамъ: не се спирайте прѣдъ мъжнотиитѣ въ живота! Нѣкои хора, като се намѣрятъ въ трудно положение, не знаятъ, какво да правятъ. Ето защо, въ каквото положение и да се намирате, изживѣвайте вътрѣшно състоянията на другитѣ хора, та единъ день, ако изпаднете въ тежко положение, да можете телесно да се справите. Вие трѣбва да имате една положителна философия въ живота си и да знаете, че като ученици на окултната Школа,

ще ви прѣкаратъ прѣзъ всички мжчноти. Нѣкои ще кажатъ: по-добрѣ да не бѣхме влизали! Не, и да не сте влизали, пакъ ще ви прѣкаратъ прѣзъ мжчноти, за да изпитатъ характера ви. Сега разбирате ли, каква е филоссофията на живота? Щомъ изучавате тази философия, нѣма какво да се смущавате. По-опитнитѣ отъ васъ, съ свситѣ мисли и желанія, ще насърдчаватъ по-слабитѣ. Въ това седи силата на човѣка. Само така ще се създаде между васъ отлична атмосфера и отношения на взаимно уважение. Тогава и списанието ви, „Житно Зърно“ ще върви добрѣ.

У американцитѣ има една добра чѣрта — тамъ всички студенти сами се подѣржатъ. Бѣднитѣ студенти прислужватъ на своитѣ богати другари въ врѣме на обѣдъ, а послѣ и тѣ се нахранватъ. Слѣдъ това измиватъ паницитѣ и си отиватъ. Като се срещнатъ бѣднитѣ и богатитѣ студенти вънъ, тѣ се разговарятъ заедно, разхождатъ се, равни сж помежду си, нѣма никаква разлика между тѣхъ. Дойде ли врѣме за ядене, богатитѣ сѣдатъ прѣдъ маситѣ, а бѣднитѣ имъ прислужватъ. Бѣднитѣ студенти работятъ и други работи — изобщо, тѣ изкарватъ прѣхраната си съ трудъ. Тѣ считатъ за унижение да ги храни нѣкой, безъ да сж работили. Нѣкои отъ бѣднитѣ студенти, ако сж въ пансионъ, разнасятъ писмата на своитѣ другари, биятъ звѣнеца, слагатъ маситѣ и т. н. Тѣ не ядатъ, ако не сж заслужили прѣхраната си. Това е една похвална чѣрта у американцитѣ,

която обаче, липсва у славянитѣ. Славянитѣ казватъ: какъ, съ черенъ трудъ ли да се занимавамъ? Това не го допушта моето достоинство! Въ това отношение, азъ бихъ желалъ ние да подражаваме на американцитѣ. Ние трѣбва да възприемаме хубавитѣ нѣща, отдѣто и да идатъ тѣ.

Моето желание е сега вие да се отличавате съ взаимно почитание помежду си. Ако вие успѣте въ това, половината отъ цѣлѣта на вашата работа е постигната. Слѣдъ това трѣбва да работите за постигането на други нѣща, но важно е въ първо врѣме взаимното почитание. Всички науки, както и всички изкуства и занаяти сж само външни нѣща, физически различия; тѣ сж само срѣдства, а животътъ има по-висока цѣль.

Азъ бихъ желалъ вие, като ученици на тази велика Школа, да се разбирате помежду си вжтрѣшно. Вие не трѣбва да се интересувате единъ отъ другъ външно, но всѣки трѣбва да се стреми по вжтрѣшенъ начинъ да облекчи страданията на брата си, безъ той да знае това нѣщо. Туй е безкористие. Така ще дойдете до новата философия въ живота. Всички вие трѣбва да бждете носители на новата философия!

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

22 Лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 15/III, 1925. София.

23 ЛЕКЦИЯ.

Слънчевитѣ трансформатори.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

Размишление.

Сега ще ви запитамъ, дали нѣкой отъ васъ е броилъ, колко косми има на главата си? Казвать, че човѣкъ има на главата си около 250,000 косми. По този случай ще ви дамъ слѣдната малка задача: да прѣброите, колко косми имате на главата си. За тази цѣль, ако има нѣкой отъ васъ, който е рѣшилъ да рѣже косата си, нека стори това, като се върне сега дома си, и да раздаде по една малка часть отъ космитѣ си на всѣки едного отъ васъ, за да ги прѣброите внимателно. Вие сте около 90 души, които трѣбва да вземете участие въ брое-нето, за да се улесни задачата ви. Въ тази задача ще опитате търпѣнието си. До слѣдната недѣля да прѣброите космитѣ, а послѣ, като отидемъ нѣкой день на Витоша, ще ги изгоримъ.

За идущия пжть, като тема (№ 20) ще пишете

върху „най-обичното число за васъ“, т. е. за числото, което считате най-щастливо за васъ. Запри-мѣръ, какво впечатление ви правятъ числата 16, 17, 18? (— Не харесваме тия числа). Ами като чуете числото 19, какъ ви се отразява? (— То е хубаво число). Защо? — Не знаете. Както виждате, вие не можете да си дадете отчетъ, защо едни числа сж хубави за васъ, а други не сж хубави, но чувствувате, че това е така. Защо числото 17 не ви харесва? И двѣтѣ цифри, които го съставляватъ, сж свещени. Трѣбва да знаете, че когато човѣкъ не е въ хармония съ себе си и съ Бога, ако пристѣпва къмъ свещенитѣ числа, той не можз да бжде разположенъ. Ако човѣкъ не е въ хармония съ тия числа, тѣ сж опасни за него. Сборътъ отъ цифритѣ на числото 17 е 8, а числото осемъ е най-строгата майка въ свѣта. (Какво е числото 13?) — Самото число не е лошо, но резултатитѣ на това число сж лоши. Изобщо, числата отъ 1-10 сж красиви, а въ втората група числа, отъ 10-100 заочватъ малкиѣ противорѣчия. Въ тази група числа се намѣсва и човѣкътъ. Кои числа се считатъ споредъ астрологията мощни, силни? (— Тамъ сж мощни, силни числа тия, които се считатъ за мъжки, каквито сж числата 1, 4, 7, 8 и т. н.)

Каква разлика има между къситѣ и дългитѣ прѣсти на човѣка? Споредъ хиромантията, хора, на които прѣститѣ сж къси, иматъ силно развитъ обобщителенъ умъ. Тѣ не сж хора на подробно-

ститѣ. Хора съ дълги прѣсти иматъ силно развитъ аналитиченъ умъ. Тѣ сж хора на фактитѣ, на даннитѣ, обичатъ подробноститѣ. Какво отношение има между дългитѣ и кжситѣ прѣсти и характера на човѣка? Изобщо, хора съ кжси прѣсти обичатъ повече обобщенията. Тѣхната ржка се почти приближава къмъ елементарната. Колкото повече се развива ума на човѣка, толкова и прѣститѣ му ставатъ по-дълги. Дали прѣститѣ на човѣка сж кжси или дълги, това зависи и отъ височината му. Ако у единъ човѣкъ съ височина 150 см., показалецѣтъ е дълъгъ 7 см., той е кжсъ прѣстъ. При тази височина, ако срѣдниятъ прѣстъ е 8 см., а безимениятъ $7\frac{1}{2}$ см., това сж кжси прѣсти. При срѣденъ ръстъ на човѣка, срѣдниятъ прѣстъ на ржката трѣбва да е 9—9.5—10 см. дължина. При кжси прѣсти, случва се нѣкой пѣтъ срѣдниятъ прѣстъ да е дълъгъ 6 см. Понѣкога показалецѣтъ може да бжде 10—12—13 см. дълъгъ. Той е дълъгъ прѣстъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да измѣри прѣститѣ си, да знае, колко сж дълги. Тѣ могатъ да се измѣрватъ и отвънъ, и отвжтрѣ, но отъ кокалчетата се мѣрятъ. Прѣститѣ прѣдставляватъ умствения животъ у човѣка; дланѣта — чувствения животъ, а горната частъ на ржката — материалния животъ. Това е едното дѣление на ржката, но има и друго дѣление; то е слѣдното: цѣлата китка прѣдставлява умствения животъ; отъ китката до лакета — чувствения животъ, а отъ лакета нагорѣ — материалния животъ. Всѣки прѣстъ

отдѣлно сжщо тѣй може да се раздѣли на три части. И въ лицето има сжщо такова дѣление на три части: чело, носъ и брада. Навсѣкждѣ въ тѣлото има сжщото дѣление на три части.

Сегашнитѣ условия, въ които се намирате, както и при вашето развитие, коя идея считате за най-важна? Не е въпросътъ, какво пишатъ философитѣ по това, нито, какво ви се проповѣдва, но коя идея е най-важна споредъ васъ? Затова, пишете още и върху слѣдната тема (№21): „Най-важната идея за менъ.“ Ще пишете конкретно върху най-важната идея, която занимава ума ви. Има идеи, които вие не може да изразите, защото тѣ сж скрити у васъ, още не сж оформени. Причината затова е, че тия идеи сж много близо до васъ и не могатъ да се схванатъ ясно. Ако нѣкой прѣдметъ се намира много близо до фотографическия апаратъ, той ще схване само една частъ отъ него, но не и цѣлия прѣдметъ.

И тѣй, когато извѣстенъ прѣдметъ е много близо до нашето съзнание, той не може да се обхване цѣлъ, а се обхваща само частъ отъ него. Нѣкой човѣкъ казва: азъ имамъ извѣстна идея, но не мога да я изкажа. Какво означава това? — Че тази идея е много близо до него. Понѣкога тази идея е много далечъ отъ човѣка, и тогава той пакъ не може да я схване и изкаже.

Слѣдователно, идеята на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде на такава дистанция отъ него, че да

може ясно да се очъртава въ съзнанието му, т. е. въ неговия апаратъ. Ето защо човѣкъ трѣбва да се постави на такова положение, че да може ясно да схваща идеитѣ въ своето съзнание и да ги изучава. Законътъ въ моралния, въ духовния свѣтъ е слѣдниятъ: когато искате да изучавате идеитѣ на този свѣтъ, вие трѣбва да си избирате съответно мѣсто и положение. Напримѣръ, мнозина отъ васъ мислятъ, че сж морални, че сж силни. Питамъ: какъ провѣрихте това? Ще кажете, че сте взели участие въ едно състезание съ трима — четирма души и сте ги надвили, излѣзли сте побѣдителъ. Да, но въ друго състезание, между 5-6 души, вие излизате побѣденъ. Значи, вашата сила е относителна, вашиятъ моралъ е относителенъ. Това показва, че вие сте създали тази идея за себе си, като сте се изучавали само отъ една страна, отъ едно положение.

Та казвамъ: мораленъ, силенъ човѣкъ е този, който въ всички състезания излиза побѣдителъ. Моралниятъ законъ е такъвъ. Докато човѣкъ не се обезсърдчава и продължава да върви напредъ, той е силенъ; щомъ се обезсърдчи и прѣстане да върви напредъ, той е слабъ човѣкъ.

Ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: когато едно ваше желание се проявява непрѣривно, то е силно; когато волята ви дѣйствува постоянно, тя е силна. Дѣйствиата у човѣка трѣбва да бждатъ постоянни и непрѣривни. Допуснете, че на

една гладка повърхност, на която нѣма никакви съпротивления, е поставена кола, задъ която вие духате непрѣкъснато. Какво ще стане съ колата? —Ще трѣгне. Това сѣ закони, върху които почиватъ възможноститѣ за постигането на извѣстни идеи въ живота на човѣка. Вие може да изчислите даже, слѣдъ колко духания колата ще трѣгне. (Въ Германия учени професори сѣ направили слѣдния опитъ: единъ отъ тия професори влѣзель въ единъ салъ, при идеално тиха вода, и започналъ да върти прѣстена на ржката си дълго време, безъ прѣкъсване. Слѣдъ деветчасово въртене на прѣстена, салътъ започналъ да се движи самъ по водата). Оттукъ може да извадите слѣдния законъ: искате ли да направите нѣкое добро, вземете прѣстена на доброто и го въртете непрѣкъснато нѣколко часа, у васъ ще се яви мисълта, че това, което по рано бѣше невъзможно за васъ, сега е възможно, може да го направите. И дѣйствително, вие го направяте Като движите постоянно въ ума си мисълта за доброто, най-послѣ вие ще се чувствувате силни да го направите.

Днесъ хората сами си противодѣйствуватъ, сами унищожаватъ своитѣ идеи. Запримѣръ, нѣкой казва: азъ ще направя еди-какво си нѣщо. Слѣдъ малко се размисли и казва: тази работа не е за мене, не мога да я направя. Послѣ се яви друго желание за нѣщо добро, но пакъ се отказва, и така разваля всичкитѣ си работи. Не, човѣкъ трѣбва да постоячствува върху доброто, което е намислилъ да направи.

У всички съвременни хора има единъ навикъ отъ миналото, да се движатъ по наклонъ, което движение съвпада съ движението на земята. Затова, именно, вие сте готови да реализирате всички ваши идеи, на които ритмическия пулсъ съвпада съ този на земята. Всички ония идеи пъкъ, които се намиратъ въ противоположно направление съ движението на земята, прѣдизвикватъ у васъ обратно дѣйствие. Истинската наука, обаче, седи въ това, да доведе човѣка до положение да постави своята мисль, своитѣ идеи въ съгласие съ ритмуса на слънцето. Всѣки човѣкъ, който постоянно мисли за ниви, за къщи, за материални блага, а иска да бже духовенъ, нѣма да успѣе въ това, защото той съ мисълта си е въ ритмуса на земята. По този начинъ той не може да постигне това, което желае. Той не трѣбва да се отказва отъ земния животъ, но трѣбва да прѣстане да мисли за земята. Щомъ иска да проникне въ духовното, трѣбва да мисли за слънцето и да го проучава.

Защо нѣкой човѣкъ се нещастенъ въ своя животъ? — Причината на неговото нещастие се крие въ идеята, съ която майка му го е посрещнала на този свѣтъ. Напримѣръ, ако нѣкое дѣте се роди въ сжбота, майка му казва: на това дѣте нѣма да му върви въ живота, всичко ще му отива на злѣ, въ сжбота се роди то. Питамъ: какво ще очаквате отъ това дѣте, на което майката още отъ рождението му е внушила тази идея? Това дѣте, като порасне, само за сатурнъ ще мисли. Дѣйствително,

влиянията на сатурна сж врьдни за човъка. Около него се събиратъ редъ отрицателни елементи отъ сатурна, напримъръ, оловото, които му се отразяватъ врьдно. Когато планетитъ сж въ лошитъ си аспекти, тъ упражняватъ лошо влияние върху хората. Затова всички трѣбва да се стремите къмъ слънцето, като главенъ факторъ въ живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрѣшки. Ритмусътъ на слънцето, или сутриннитъ слънчеви лъчи сж най благоприятни върху човъка. Правете сами наблюдения върху тия изказани мисли, за да се усили вашата вѣра. Това сж факти, но докато единъ фактъ не се провѣри, той не може да дѣйствува върху васъ.

Направете слѣдния опитъ. Когато имате хрема, мислете за земята и вижте, какъвъ ще бжде резултатътъ. Слѣдъ това обърнете направлението на вашата мисль къмъ слънцето, да се съедините съ слънчевата енергия, и пакъ наблюдавайте за резултата. Въ първия случай хремата ви ще се излѣкува мжно, а въ втория случай ще изчезне скоро. Когато имате какво и да е неразположение, правете този опитъ, за да се убѣдите въ силата на слънчевата енергия. За слънцето има двѣ схващания: едни го схващатъ външно, тъ разбиратъ само външното, видимото слънце; други разбиратъ вжтрѣшното, духовното слънце въ човъка — къмъ това слънце ще отправите мисълта си.

Въ слънцето има единъ голѣмъ трансформа-

торъ, който изпраща слънчевата енергия по цялата земя. Освѣнъ това, въ слънцето има и специални трансформатори за всѣки човѣкъ на земята, чрѣзъ които трансформатори всѣки човѣкъ приема специално изпратената до него слънчева свѣтлина и енергия. Всѣки отъ васъ, ако възприеме тази свѣтлина, може да знае, кога е изпратена. Вие не можете всѣкога да възприемате тази свѣтлина, нито знаете, кой моментъ е изпратена, затова трѣбва да учите. Прѣдставете си, че моментътъ, когато пристига специалната за васъ свѣтлина, вие сте затворени дома си, или сте нѣкъдѣ на прѣдставление, или на концертъ, какво ще стане тогава? — Вие ще възприемете само общата свѣтлина отъ слънцето, която иде до всички, но не и тази, която се изпраща специално до васъ. Защо? — Защото у всѣки човѣкъ има единъ трансформаторъ, който приема специалната за него свѣтлина отъ слънцето и ако той е заетъ съ нѣкаква работа и не може да възприеме тази свѣтлина, тя се връща обратно, безъ никакъвъ резултатъ за самия човѣкъ. Щомъ тази свѣтлина се върне назадъ, човѣкъ прѣзъ дѣлия день чувствува въ себе си едно голѣмо лишение, като че е изгубилъ нѣщо много цѣнно. Така е, когато човѣкъ не е на врѣме на мѣстото, отдѣто трѣбва да получи тази свѣтлина, която му носи животъ. Жива е тази свѣтлина! Тя е наречена „прана“. Въ това отношение, съзнанието на всѣки едно отъ васъ трѣб-

ва да бжде будно, за да знае часа, когато ще пристигне неговата свѣтлина и да може да я възприеме. Ако сте заети съ нѣкаква работа, то като наближи момента, когато вашата свѣтлина иде, вие ще почувствувате едно приятно разположение да излѣзете малко извънъ стаята. Каквато работа и да имате, излѣзте вънъ, за да възприемете тази свѣтлина. Постойте вънъ 5—10 минути, най-много половинъ часъ, докато тази свѣтлина прѣмине.

Сега вие ще кажете: чудно нѣщо, за всѣки човѣкъ да има специаленъ трансформаторъ отъ слънцето! Да, това сж наредби на живата природа. Всичкитѣ нейни дѣйствия сж отмѣрени и върни. Тя се грижи за материалитѣ, за капиталитѣ, които дава на всиѣки сжщества и държи точна смѣтка за тѣхъ. Тя не се интересува за васъ, като господари или слуги, нито за вашата личностъ, нито за вашата индивидуалностъ, нито за тѣшето особено схващане, но тя се интересува за вложениитѣ въ васъ нейни капитали. Затова вие трѣбва да възприемѣте изтратената специално за васъ свѣтлина, и ако разбирате закона, ще изпратите тази свѣтлина обратно до слънцето, чрезъ трансформатора, който е у васъ, и съ това ще покажете на слънцето, че сте поумнѣли. Това е сжщото положение, въ което се намиратъ ученицитѣ въ училищата. Най-първо учителитѣ задаватъ задачи за рѣшение, и ученицитѣ, като ги рѣшатъ, връщатъ тетрадкитѣ си обратно на учителитѣ, да видятъ, че сж работили върху тѣхъ.

Слѣдователно, ако вие изпратите чрѣзъ вашия трансформаторъ получената отъ слънцето свѣтлина обратно до него, това показва, че вие сте възприели тази свѣтлина; ако не я изпратите обратно, отгорѣ знаятъ за васъ, че вие не сте били будни въ момента, когато е идвала свѣтлината при васъ и не сте я възприели. Въ тѣхната статистика е отбѣлѣзано точно, колко пжти сте възприели тази свѣтлина и колко пжти не сте я възприели. (Дѣ трѣбва да възприемемъ тази свѣтлина?) — Това е една отъ великитѣ тайни на природата. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, интелигентенъ и добъръ, за да схване врѣмето и мѣстото, дѣто ще възприеме тази свѣтлина. Птицитѣ, напимѣръ, знаятъ добръ това нѣщо. Докато птицата не трансформира своята свѣтлина, не отива на работа. Тя седи на нѣкой клонъ, чака да дойде нейната свѣтлина. Щомъ възприеме това, което е опрѣдѣлено за нея, тя хвърква отъ клона и започва работата си. Значи, птицитѣ знаятъ тази тайна на природата, а човѣкъ не я знае, той я изгубилъ, и тепърва трѣбва да се заеме да я намѣри.

Псалмопѣвецътъ казва: „На ранина, Господи, ще Те потърся; на ранина, Господи, ще Те намѣря“. Този стихъ изнася въ поетическа форма момента, когато животътъ иде, т. е. когато иде специалната за всички същества свѣтлина. Ние не говоримъ за общата свѣтлина, а за специалната, за „моята“ свѣтлина. Азъ се интересувамъ само

отъ онази книга, която носи нови елементи, нови познания за мене; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи цвѣтя, които обръщатъ моето внимание; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи извори, които ме ползватъ. По този начинъ ние навлизаме отъ частното къмъ общото, при което отдѣлнитѣ опитности се съединяватъ и образуватъ общитѣ опитности. Ако искате живота ви да върви, както трѣбва, бждете будни за тази свѣтлина. Пъкъ, ако желаете да се лутате, спете, колкото искате.

Обаче, трѣбва да знаете, че не е позволено да разправяте на други, кога иде вашата свѣтлина. Това е единъ свещенъ моментъ въ живота ви, който ще задържите само за себе си. Ако разправяте на хората за вашитѣ специфични работи, ако имъ кажете, че слънцето изпраща специфична свѣтлина за васъ въ еди-кой си часъ, хората, като не разбратъ този законъ, ще ви изпратятъ своитѣ нечисти мисли, и съ това ще попрѣчатъ на вдъхновението или на разположението ви. Що се отнася до общата свѣтлина, за нея може да говорите, колкото искате.

Това, което ви говорихъ за слънцето, съставлява $\frac{1}{3}$ отъ цѣлата Истина. Сжщото нѣщо се отнася и до духовното слънце у човѣка, както и до Божественото слънце у него. Значи, въ живота на човѣка всѣки день има три важни момента, които, ако той може да долови, ще се развива нормално. Като ставате сутринъ, най-първо се запитвайте, какво трѣбва да правите днесъ, защо сте

дошли на земята и т. н. Има ли нѣщо неестествено въ това? Учителѣтъ не се ли пита, какво ще прѣподава днесъ? Лѣкарѣтъ не се ли пита, кои болни ще посѣти днесъ? Като казвамъ, че всѣка сутринъ човѣкъ трѣбва да се запитва, защо е дошълъ на земята и какво трѣбва да върши, това се отнася до човѣка вънъ отъ всички негови частни занятия. За човѣка има нѣщо по-важно отъ работата на лѣкаря, отъ училището на ученика, отъ нивата на орача, отъ учителството на учителя, а то е слѣдното: за какво е дошълъ човѣкъ на земята и какво има да върши днесъ. Разрѣши ли човѣкъ този въпросъ за деня, той го е използвалъ правилно. Човѣкъ всѣки день ще разрѣшава този въпросъ, но не въ единъ и същи часъ. Ако той най-първо разрѣши този въпросъ, всичкитѣ му работи на земята ще се уредятъ добрѣ.

Тази вечеръ вие научихте нѣщо ново, което ще ви смущава. Напримѣръ, като ставате сутринъ, ако сте неразположени, ще кажете: днесъ не можахъ да възприема моята свѣтлина, затова не съмъ добрѣ. Значи, отсега вече ще има още нѣщо, което ще ви смущава. Знаете ли, на какво мяза вашето положение? Вие сте дали нѣкому обѣщание да се срещнете днесъ, въ еди-колко си часа, но сте забравили това, и прѣзъ цѣлия день си вършите другитѣ работи. Като се приберете вечерта, вие си спомняте за обѣщанието, което сте дали, но вече е късно, не може да го изпълните, и за-

почвате да съжалявате. По същия начинъ вие често ще забравяте за момента, въ който иде вашата свѣтлина, ще го пропускате, но знайте, че ако държите мисълта си спокойна и тиха, вие винаги ще може да възприемате тази свѣтлина. Щомъ я възприемете, вие ще бъдете радостни и весели. Дойде ли радостта у васъ, благодарете, че сте могли да я възприемете. Тази свѣтлина ще придаде нѣщо къмъ вашето умствено и духовно развитие.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

23 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държа нощъ Учителя на 29. III. 1925 г. София.

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖНИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

IV томъ.

24, 25, 26 и 27.

СОФИЯ — 1928

24 ЛЕКЦИЯ.

Законът на внушението.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-любимото число за менъ“.

Какво подразбиратъ въ математиката подъ думата „единица“? (— Единицата се взима като единица мѣрка за измѣрване на нѣщата. Тя нито ги увеличава, нито ги намалява). Значи, единицата е мѣрка, а сама по себе си е несъизмѣрима. Ако имате $1 + 1 + 1 - 1 = 4$, какво означава четворката въ дадения случай? Четиригѣ е резултатъ, който показва, че единицата е взета като мѣрка четири пѣти. Въ какво седи красотата на този резултатъ?

Да допуснемъ, че имаме едно житно зърно. То прѣдставлява единицата, която сама по себе си е несъизмѣрима. Ако първиятъ пѣтъ посѣемъ това житно зърно въ добра почва, вториятъ — въ още по-добра, третиятъ пѣтъ — въ още по-добра и най-послѣ четвъртиятъ пѣтъ — въ най-добра, какъвъ ще бжде резултатътъ при това четирикратно по-

сѣваге на житното зърно? — То ще се подобрява все повече и повече. Може ли да се изчисли, съ колко ще се увеличава житното зърно при всѣко, ново посаждане? (— Може да се изчисли). Обаче, ние казваме, че единицата нито се умножава, нито се намалява. Тогава продължава ли се единицата? Увеличението подразбира продължение.

Прѣдстав те си, че имате една ока вълна, която трѣбва да изпредете. Ако я изпредете по-дебело, краецътъ ще бѣде по-късъ; ако я изпредете по-тънко, краецътъ ще бѣде по-дълъгъ. Значи, вълнениятъ краецъ може да се продължи или скъси, безъ да се измѣни тежигата му — зависи отъ това, какъ ще се употребятъ силитѣ на единицата. Да знае човѣкъ, какъ да използва за всѣки даденъ моментъ силитѣ, които сж вложени, въ единицата, това прѣдставлява единъ важенъ вътрѣшенъ законъ.

Какво прѣдставлява числото двѣ? (— Въ математиката числата се разглеждатъ чисто количествено. Числото двѣ е извѣстно количество, което показва, че единицата е взета два пѣти. То може да се вземе като квадрата на единицата) Има много положения, отъ които се разглеждатъ числата. Ако приемемъ, че единицата е едно разумно, свършено същество, то само посебе си ще заема различни положения. Всички положения, които влизатъ въ неговото съдържание, може да означимъ съ различни числа.

И тъй, въ физическия свѣтъ единицата е мѣр-

ка за нѣщата. Питамъ: коя е единицата мѣрка въ умствения свѣтъ, съ която се познава, дали извѣстна мисль или идея е права? Коя е единицата мѣрка за човѣшката интелигентность и човѣшката разумность? Извѣстно е, че числата въ математиката биватъ рационални и ирационални, т. е. съизмѣрими и несъизмѣрими. И тогава, отъ чисто философско гледище, ние казваме: еди-кой си човѣкъ е ирационаленъ, т. е. несъизмѣримъ, неразуменъ, несъимѣстимъ. Но има друго твърдение, споредъ което ирационалнитѣ числа за земята сж рационални за единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ такъвъ случай несъизмѣримитѣ числа, несъизмѣримитѣ идеи отъ по-възвешения свѣтъ сж мѣрка за съизмѣримитѣ числа и идеи на земята. Всѣка идея, която е несъизмѣрима, непостижима е единица мѣрка за измѣрване на всички други идеи. Значи, първичната несъизмѣрима идея е мѣрка за всички други идеи.

По този начинъ, именно, се обяснява, какъ човѣкъ самъ може да прави разлика между двѣ свои състояния на радость и на скръбъ. Когато изпитвате нѣкакво състояние на радость или на скръбъ, трѣбва ли да дойде при васъ нѣкой професоръ да ви учи, какво е радость и какво скръбъ? — Не, вие сами знаете, какво е радость и какво скръбъ. Ако скръбите, може ли нѣкой да ви убѣждава, че това, което чувствувате, не е скръбъ? Той може да ви говори само за това, че резултатитѣ на скръбта сж добри, но въ дадения случай,

скръбното състояние за васъ е много реално. Въ окултната психология или въ психологията на живота сжщо тъй имате и двѣтѣ състояния: състояние на скръбъ и състояние на радостъ. Едното състояние е положително, А, и съ него се мѣрятъ другитѣ състояния. То се взима като единица мѣрка. Второто състояние — Б, то е състоянието на скръбъ, отрицателно състояние. Тия двѣ състояния се смѣнятъ едно съ друго: слѣдъ радостното състояние неизбежно ще дойде състоянието на скръбъ, и обратно — слѣдъ скръбното състояние ще дойде радостно състояние. Тази смѣна въ състоянията се забѣлѣзва и въ природата: слѣдъ състоянието А иде състоянието Б; и слѣдъ състоянието Б иде състоянието А. Тия смѣни означаватъ състоянията на човѣшкия духъ. Такива сж законитѣ на природата. Състоянието А прѣдставлява пролѣтътъ на живота, и тогава човѣкъ се радва, защото има добри условия отвънъ. Състоянието Б прѣдставлява зимата на живота, и тогава човѣкъ скърби, защото външнитѣ условия сж неблагоприятни: той нѣма дърва, нѣма сръдства за прѣхрана и т. н.

Питамя: по колко време траятъ скръбнитѣ и радостнитѣ състояния въ живота на човѣка? Ако състоянието А трае една минута, и състоянието Б ще трае една минута; или, ако състоянието Б трае двѣ минути, и състоянието А ще трае двѣ минути. Понѣкога се случва едно малко изключение между тѣзи двѣ състояния. Напримѣръ, състоянието А може да трае една минута, а състоянието Б —

две минути. Значи, при трайността на тия състояния имаме слѣднитѣ възможни случаи: 1:1; 1:2; 2:2 и 2:1. Това сж само външни условия, това сж само фази на живота. Коя е мѣрката, съ която се измѣрватъ тия състояния? Какъ се опрѣдѣля радостта и скръбта? Въ радостта и въ скръбта има една микроскопическа частица отъ материята, която може да се измѣри само въ трансценденталния свѣтъ. Съ особени вѣзни се измѣрва, каква милионна часть отъ грама съставляватъ скръбитѣ и радоститѣ въ живота.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който да си съставите идея, каква е тази малка часть отъ материята, която причинява скръбитѣ и радоститѣ. Въ едно шише, съ вмѣстимостъ единъ килограмъ, туряте чиста вода и само една капка червена боя, която се силно разреждава. Отъ тази разрежена течность изваждате една капка и я поставяте въ друго шише отъ единъ килограмъ вмѣстимостъ, пълно съ чиста вода. Отъ второто шише взимате пакъ една капка течность и я поставяте въ трето шише, пълно съ единъ килограмъ чиста вода. По този начинъ продължавате да прѣнасяте отъ разредената течность въ други шишета, около 30 на брой, пълни съ чиста вода. Въ хемеопатията се казва, че слѣдъ 30-то разреждане на една капка отъ извѣстенъ разтворъ, всѣка капка отъ послѣдния, дадена на нѣкой боленъ, може да го излѣкува. Можете ли да изчислите, каква часть отъ материята се съдържа въ послѣдната вода слѣдъ 30-то разреждане на капката, като се знае,

че всѣка капка съдържа $\frac{1}{100}$ часть материя отъ милиграма? (— Като се извади една капка отъ първото шише, тя ще съдържа $\frac{1}{1,000,000}$ часть отъ първичната материя, а слѣдъ 30-то дѣление капката ще съдържа $\frac{1}{1,000,000^{30}}$. При това, доказано е, че колкото е по-разреденъ извѣстенъ разтворъ, толкова по-ефикасно дѣйствува. Такова малко число, т. е. такава малка часть отъ материята прѣдставляватъ радоститѣ и скърбитѣ въ живота на човѣка. Но макаръ и да е микроскопическа тази часть отъ материята, тя моментално внася промѣна въ психиката на човѣка.

Казвамъ: малкитѣ, микроскопическитѣ идеи въ живота сж по-силни, отколѣто великитѣ. Този, който започва съ малкитѣ работи, винаги има подобри резултати отъ онзи, който започва съ голѣмитѣ, съ великитѣ работи. Забѣлѣжете, всички ония, които започватъ съ голѣми работи, свършватъ въ живота си съ фалитъ; тия пъкъ, които започватъ съ малки работи, винаги успѣватъ. По сжщия начинъ дѣйствува и природата: тя започва съ микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла земята, така израстватъ и растенията. Ето защо, всички ще се стремите не само да мислите така, но и да прилагате този великъ законъ въ живота си, да си служите съ него.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ. може ли да

се обичатъ числата? (— Извѣстна симпатия се поражда къмъ дадено число, но защо и какъ става това, не знаемъ). Може ли да се обичатъ скжпоцѣннитѣ камъни? (— Може. Тѣ сж хубави и привличатъ погледа). Може ли да се яви нѣкждѣ свѣтлина, ако нѣма условия, поле, дѣто да се проектира тази свѣтлина? Ще се спремъ на този въпросъ отъ чисто физическо гледище. Ако имате единъ апаратъ — кинематографъ, но платно нѣмате, ще могатъ ли да се проектиратъ картинитѣ? — Нѣма да могатъ. Има ли нѣщо въ скжпсцѣнния камъкъ, върху което могатъ да се проектиратъ идеитѣ? Напримѣръ, вие се радвате на единъ скжпоцѣненъ камъкъ, носите го на ржката си, защото е споменъ отъ баща ви или майка ви. Обаче, ако бѣхте самъ въ свѣта, този скжпоцѣненъ камъкъ нѣмаше да ви радва. Въ този случай и хлѣбътъ, който ядете, и водата, която пиете, нѣмаше да ви радватъ. Сега вие ядете и пиете все заради нѣкого — за майка си и за баща си, на-примѣръ, защото тѣ искатъ вие да растете. Това показва, че всички хора сж подъ закона на внушението. Майка ви е яла и пила. и вие ядете и пиете по закона на внушението и не можете да избегнете това. Ако майка ви не бѣше яла и пила, и вие нѣмаше да ядете и пиете. Всичко това става по закона на внушението. Всички нѣща се прѣдаватъ по внушение. Нѣкой ще каже: какво ще стане съ насъ, ако не ядемъ и не пиемъ? Не е въпросътъ въ това, но азъ искамъ да ви наведе

на мисълта, че идеитъ, чувствата и дѣйствиата на човѣка се прѣдаватъ и възприематъ чрѣзъ внушение. Ако на една идея, зачената въ насъ внушимъ да не яде и пие, тя ще умре. Както майката може да внушава на своята дъщеря или на своя синъ, така и вие можете да внушавате на вашитѣ идеи. Щомъ у васъ се зароди една идея и я храните, т. е. давате и да яде и да пие, тя ще се развива, ще дава плодъ и ще ви слуша. Всѣки човѣкъ трѣбва да слуша!

И тъй, ще размишлявате върху внушението. Често нѣкои хора казватъ: азъ ямъ, защото искамъ. Не, вие не сте свободни въ това, нѣмате свободна воля. Всички ядатъ по внушение. И когато внушението се изтощи съвършено, въ човѣка се изгубва желанието за ядене, и той казва: нищо не искамъ да ямъ! Значи, намали ли се силата на внушението, човѣкъ се изтощава, и апетитътъ му постепенно отслабва и се намалява. Даже и продължителността на човѣшкия животъ на земята се опрѣдѣля отъ закона на внушението. Отъ майката зависи, колко години да живѣе дѣтето и. Колкото години е опрѣдѣлила на дѣтето си да живѣе, толкова и ще живѣе. Ако майката каже че иска нейното дѣте да живѣе 50 — 60 години на земята, то не може повече да живѣе. Това е крайниятъ прѣдѣлъ за неговия животъ на земята. Нѣкоя майка казва: нека моятъ синъ поживѣе до 60 години, че да бжда и азъ жива да си го погледамъ и да му се порадвамъ. Никоя майка не опрѣ-

дѣля да поживѣе сина ѝ до 120 години. Тя намира, че това е прѣмного, нѣма нужда отъ толкова дълъгъ животъ на земята. Най-много опрѣдѣля до сто години и тамъ спира. Затова хората сега живѣятъ малко на земята. Продължителността на живота зависи отъ самия човѣкъ. Нѣкои хора, като слизатъ отъ невидимия свѣтъ, сами си внушаватъ, колко врѣме трѣбва да живѣятъ на земята. Защо си внушаватъ? — Защото, като дойдатъ на земята, тѣ забравятъ, колко трѣбва да живѣятъ. Всѣки живѣе толкова години, колкото той самъ си е опрѣдѣлилъ. Този въпросъ е свързанъ съ редъ още въпроси и подробности, но основниятъ законъ е, че много отъ нашитѣ навици се дѣлжатъ на внушението.

Слѣдователно, врѣме е вече човѣчеството да мине отъ фазата на внушението въ фазата на вдѣхновението. Вдѣхновението е Божественъ законъ. То изразява Божествения животъ. При закона на внушението може да се яви нѣкой човѣкъ съ по-силно внушение отъ твоето и да ти въздѣйствува или пъкъ да неутрализира твоето внушение. Вдѣхновението, обаче, е нѣщо по-високо отъ внушението. Никой не може да въздѣйствува на вдѣхновението: то е постоянно и винаги расте. Онѣзи хора, които си внушаватъ, животътъ имъ е непостояненъ и промѣнчивъ; тия пъкъ, които се вдѣхновяватъ, животътъ имъ е постояненъ. Такива хора могатъ да учатъ безъ усилия. Внушението е човѣшки методъ. Когато искашъ да учишъ, ти трѣб-

ва да си внушавашъ, че можешъ да учишъ, докато най-послѣ придобиешъ това, което желаетъ. Това е все още придобивка чрѣзъ насилие. Дойдете ли до закона на вдѣхновението, тамъ започва истинскиятъ животъ, чрѣзъ който може да се създаде вашиятъ характеръ. Почне ли човѣкъ да работи съ закона на вдѣхновението, той навлиза въ една нова областъ — въ областта на хармонията.

Мнозина отъ васъ си внушаватъ да постигнатъ различни нѣща, но не успѣватъ, нѣматъ резултати отъ своитѣ опити. Запримѣрь, лѣгате вечерно врѣме и си внушавате да станете рано, но се успивате. Защо нѣмате резултатъ? — Това се дължи на неразбиране природнитѣ закони, на неправилно съгласуване съ природнитѣ течения. Ако искате да се ползвате отъ окултната хигиена, трѣбва да спазвате слѣдното правило: искате ли да ставате сутринъ рано, лѣгайте си вечерно врѣме въ деветъ или десетъ часа. Ако си лѣгате въ 11 часа вечеръ или въ 12 и 1 часа слѣдъ полунощъ, вие не може да спите спокойно и нѣма да можете да се ползвате отъ праната въ природата. Защо? — Защото прѣди васъ сж легнали да спятъ много птици, кокошки, млѣкопитающи животни, дѣца и по-възрастни хора, които използватъ праната въ атмосферата и за васъ остава по-малко, или по-право недостатъчно количество. Съврѣменнитѣ аристократи, които си лѣгатъ много късно и заспиватъ късно, едва къмъ 3 или 4 часа сутринта, по което врѣме се събуждатъ много животни, хо-

ра, наближава изгрѣването на слънцето и въ атмосферата се набира повече прана, тѣ заспиватъ къмъ четири часа сутринъта и спятъ до 10 часа прѣди обѣдъ. Щомъ знаете това, спазвайте правилото: дойде ли деветъ или десетъ часа вечеръ, лѣгвайте си, за да може организъмътъ ви да погълне тази прана, която е останала още свободна въ въздуха. Разбира се, понѣкога може да се случатъ изключения отъ това правило, но азъ виждамъ, че много отъ васъ сж турили изключенията като правило, а това не трѣбва да бжде така. Искате ли да учите, ставайте сутринъ въ три или четири часа. Какво говори „Високиятъ идеалъ“? — Да хванете най-голѣмата си слабостъ и да воювате съ нея. Само така ще се прояви силата ви.

Казвамъ: всички неджзи, които имате, сж богати условия да се прояви силата ви. Тѣ прѣдставляватъ кривата посока, по която е трѣгнала водата въ вашия животъ. Затова, ще хванете тази вода и ще я впрегнете въ колелото на вашата воденица да мѣли брашно, да върши работа. При изключения, нѣма да се смущавате, ще си легнете и въ 11 часа и въ 12 часа, колкото ви се налага. Ще знаете, че умниятъ човѣкъ се нуждае отъ по-малко сънъ, а глупавиятъ — отъ повече. Умниятъ човѣкъ употребява по-малко врѣме за учене; глупавиятъ — употребява много врѣме. Паметливиятъ ученикъ, като прочете веднѣжъ урока си, той го е запомнилъ вече; ученикътъ, който има слаба паметъ много пжти трѣбва да чете урока си, да иж-

дивява по 3 — 4 часа и скоро го забравя. Щомъ човѣкъ има неджзи, ще знае, че е станало отбиване на енергията отъ правилния ѝ вървежъ, поради което, чръзъ закона на внушението, трѣбва да я върне въ правия ѝ пътъ. Не е лесна работа, наистина, да се бори човѣкъ съ своитѣ неджзи! Не е лесно да изправяшъ единъ наклонъ въ твоя животъ, даденъ отъ родителитѣ ти. Да изправишъ работата на баща си и на майка си, това е най-трудната работа, която ти прѣдстои въ живота. Но изправишъ ли веднѣжъ тази погрѣшка, ти си геняленъ човѣкъ въ своята воля и устойчивостъ. Ако не можешъ да изправишъ погрѣшката си, това показва, че си крайно слабъ човѣкъ.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ у всинца ви една, вжтрѣшна нерѣшителностъ, не може да приложите окултната наука. Допуснете, че въ извѣстна частъ на почвата има единъ изворъ, който не може да си пробие пътъ навънъ, не може да извира. Какво показва това? (— Че почвата е рохкава). Може ли да наречемъ изворъ това, което не изтича навънъ? (— Не може). Дѣ отива водата на този изворъ? (— Потъва надолу въ земята). Питамъ: какво нѣщо е мисълта? — Изворъ. Дѣ тече вашиятъ изворъ, вашата мисълъ? Дѣ е водата му? (— И тя потъва нѣкъдѣ дълбоко въ почвата). — Не, освѣнъ че не потъва, но никдѣ не се явява. Това, което вие считате мисълъ, не е тази мисълъ, за която азъ ви говоря. Вашата мисълъ се намира въ твърдо състояние, както водата, която замръзва на нѣкои

мѣста въ видъ на снѣгъ и ледъ. Щомъ започнатъ снѣговетъ и ледоветъ да се топятъ, изворитъ протичатъ. Събуди ли се съзнанието у човѣка, изворитъ трѣбва да протекатъ, мисълта трѣбва да си пробие пжты!

Друго положение: ако нѣкой изворъ е грамаденъ, но потъналъ нѣкждѣ дълбоко въ земята, и хората го уловятъ и впрегнатъ да кара колелото на нѣкоя воденица, трѣбва ли той да се обезсърдчава отъ тази работа? (— Не трѣбва да се обезсърдчава). Тази вода въ движението си може да върти и сто воденични камъни. Този изворъ губи ли нѣщо отъ себе си? Той ще даде нѣщо отъ себе си, но и ще придобие нѣщо — едноврѣменно дава и взима. Понѣкога вие се боите, да не би вашата мисълъ, като излѣзе на повърхността, да се изгуби. Не, има една естествена мисълъ, която вие трѣбва да пуснете да тече. Тя е Божествената мисълъ, която вие трѣбва да обработвате, да и пробивате пжта да си тече. Обаче, има и една специфична мисълъ, която е заради васъ. Не смѣсвайте вашата мисълъ съ Божествената мисълъ. Когато дойдете до Божествената мисълъ, вие ще я пуснете свободно да върви. Дайте ходъ на Божествената мисълъ! Нѣкои могатъ да ви кажатъ, че сте глупави, неразумни хора и т. н.. Не обръщайте внимание на хорскитъ приказки! Човѣкъ, който обръща внимание на всички кучета, които го лаятъ, той никога нѣма да стигне на мѣстото, дѣто отива. Ако той рече да се спира и да се запитва, защо

кучетата лаятъ, защо магаретата реватъ, защо свинитъ грухтятъ, защо пѣтлитъ кукуригатъ, какво ще излѣзе отъ неговото пѣтуване? Човѣкъ трѣбва да си каже: кучетата нека лаятъ, магаретата нека реватъ, свинитъ нека грухтятъ, пѣтлитъ нека кукуригатъ, азъ ще си вървя въ пѣтя, ще си отивамъ по работа. Това е Божественото у човѣка. Пъкъ щомъ дойде специално до човѣшката мисль, тя тече въ тѣсенъ кржгъ. Тамъ човѣкъ може да обръща внимание на всичко, което става около него. Дойде ли до Божествената, до Първичната мисль, дайте и ходъ. Божествената мисль винаги трѣбва да протича прѣзъ съзнанието на човѣка. Щомъ Божественото се проявява нормално и правилно, и човѣшкото ще се развива правилно. И обратно: щомъ Божественото не се развива правилно, и човѣшкото нѣма да се развива правилно.

И тъй, вие трѣбва да имате една велика Божествена идея въ себе си, която трѣбва да разбирате много добръ. Вие не трѣбва да разправяте тази идея на свѣта, тя е само заради васъ. Отъ нея вие ще черпите своята сила и мощъ. Що се отнася до вашитъ специални мисли, тѣхъ може да повѣрвявате на вашитъ приятели, на този — на онзи, и тѣ ще ви се радватъ.

Казвамъ: Божествената мисль за всѣки даденъ случай е единица мѣрка, съ която се опрѣлятъ човѣшкитъ мисли. На другъ езикъ казано: Божествената мисль е Първичната мисль, която

е вложена въ душата на всѣки едного. Едно нѣщо трѣбва да имате прѣдъ видъ: да се пазите отъ внушенията, отъ влияния на свѣта. Влиянията на външния свѣтъ могатъ да ви се отразятъ така, че да попрѣчатъ на правилното ви развитие. Сегашниятъ свѣтъ си служи много съ внушението. То се употребява като хипнотическа сила. Влѣзете ли въ свѣта, ще срещнете само внушения правила, закони, ограничения и т. н.. Пазете се отъ тази мръжа на свѣта, за да не спрете развитието на Божественото въ себе си.

Прѣдставете си, че нѣкой вашъ приятель настоява да направите нѣщо заради него. Ако кажете, че не можете да го направите, вие губите. Ако идеята му не е права и кажете, че ще я изпълните заради него, пакъ губите. Какъ трѣбва да постъжите, като окултни ученици? (— Ако идеята му е Божествена, ще му услужимъ). Ще му кажете: азъ съмъ готовъ да направя всичко, което е добро. Никой не може да те задължава да направишъ това, което не е добро. Запримѣръ, нѣкой ти каже да хвъркашъ въ въздуха. Какъ ще направишъ това? — Невъзможно е. Птица не си, крилѣ нѣмашъ да хвърчишъ. Каже ли ти, обаче, да ходишъ по земята, това е възможно да го направишъ. Каже ли ти да влѣзешъ въ водата да живѣешъ, и това е невъзможно за тебе. Какъвъ отговоръ трѣбва да дадете на тия двѣ желанія отъ страна на вашия приятель? (— Ще му кажемъ той прѣвъ да ни покаже, какъ

се хвърчи въ въздуха, и какъ се живѣе въ водата). За слѣдния пжтъ искамъ отъ васъ най-разуменъ отговоръ на тия два въпроса. Не се изисква голѣма философия за това. Ако ви дойде на ума нѣкой хубавъ отговоръ, добръ; ако не дойде никаква мисль въ ума ви, оставете въпроса безъ разрѣшение. Не можете ли да рѣшите нѣкоя задача, не я започвайте даже. Споредъ окултнитѣ закони не се позволява да почнешъ една работа и да я оставишъ на половинъ недовършена. Започнешъ ли една задача, рѣши я докрай. Не можешъ ли да я разрѣшишъ, ще кажешъ: не съмъ готовъ още за тази задача. Когато бждешъ готовъ, ще я започнешъ. Ще видимъ идния пжтъ, колко души отъ васъ сж готови съ отговора, какъ може да се хвърчи въ въздуха, и какъ може да се жив е въ водата.

Сега, азъ ще ви помогна въ отговора на тия въпроси, за да не се смущавате. Ако ви кажа да влѣзете въ нѣкоя гостна стая съ вашия конь и съ вашата каруца, ще можете ли да направите това? Ако разбирате буквално, вие не можете да влѣзете по този начинъ въ никоя стая. Но въпросътъ не седи въ буквалното разрѣшение. Вие ще влѣзете съ коня и каруцата си въ двора: конътъ ще оставите въ дама, каруцата — подъ стрѣхата, а вие самъ, свободно ще влѣзете въ стаята. (— Значи, човѣкъ може да хвърчи въ въздуха съ мисльта си, но не и съ своето физическо тѣло). Да хвърчишъ съ мисльта си, това реално нѣщо

ли е? Ако ви кажа да се качите съ мисълта си надъ нѣкой голѣмъ облакъ и да видите, какво има тамъ, ще можете ли да направите това? Или, ако ви кажа да отидете мислено на Мусала, да провѣрите, какво е врѣмето тамъ и да се върнете да ми кажете, ще може ли да направите това? Ако можете да ми дадете точни свѣдения, значи, дѣйствително сте били на Мусала, и вашето лете-не съ мисълта е реално. Не можете ли да ми отговорите точно, какво е врѣмето на Мусала, хвър-кането съ мисълта не е реално нѣщо. Дѣйстви-телно, човѣкъ може да лети съ мисълта си надъ облацитѣ, но затова се изискватъ редица упраж-нения и вжтрѣшна подготовка. Индуситѣ сж изу-чавали този законъ; тѣ сж правили много опити съ мисълта си. Западнитѣ народи още не сж изу-чили това изкуство, да хвъркатъ съ мисълта си. То не е недостъпно за човѣка, но работа се из-исква въ това направление, изисква се концентрира-не на мисълта.

Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: всички мисли и чувства, които сж недостъпни за вашия умъ и сърце, оставяйте навънъ, не ги приемай-те въ себе си, докато не ги провѣрите. Всѣка ми-сълъ и всѣко чувство, които не сж провѣрени отъ ума и сърцето на човѣка, внасятъ смущение въ него. Затова, пазете вжтрѣшното спокойствие на вашия умъ и на вашето сърце.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.

24 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 5 VI 1925 г.
въ гр. София

25 ЛЕКЦИЯ.

Влияние на вътрешната свѣтлина.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление

Прочете се резюме върху темата: „Най-обичното ми число.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важната идея за менъ въ дадения случай“.

Какъ обясняватъ съврѣменнитѣ физици процеса на зрѣнието? Какъ се получава образа въ окото? (— При първото прѣчупване на свѣтлината, която иде отъ прѣдмета, образътъ е въ обратнo положение. При второто прѣчупване на свѣтлината, образътъ е въ право положение). Защо образътъ е въ обратнo положение, това е тайна на самия нервъ. Значи, при получаване образи въ окото, ставатъ двѣ прѣчупвания на свѣтлината. Второто прѣчупване се извършва отъ самия нервъ. Ясновидцитѣ схващатъ нѣколко прѣчупвания на свѣтлината. За да се получи образа въ

окото, свѣтлината минава прѣзъ двѣ лещи. Когато свѣтлината мине прѣзъ първата леща, тя се прѣчупва, и образътъ се получава въ обърнатъ видъ, затова тази леща може да се нарече неразумна. Когато свѣтлината мине прѣзъ втората леща, тя се прѣчупва, и образътъ е въ право положение, затова тази леща може да се нарече разумна.

При освѣтляването на нѣкой прѣдметъ, вие схващате главно неговата външна форма. По нѣкога свѣтлината така се отразява върху прѣдмета, че вие схващате отъ него и единъ вътрѣшенъ отпечатъкъ. (— Това нѣщо е вече вънъ отъ физическия законъ, то е нѣщо психическо). Туй се дължи на вътрѣшното зрѣние на човѣка. По този начинъ, именно, се вижда формата на етерния двойникъ у човѣка. Щомъ етерниятъ двойникъ на човѣка има форма, това показва, че съществува астрална свѣтлина, чрѣзъ която се възприематъ формитѣ и образитѣ на тѣла или прѣдмети, които съ физическото зрѣние не се виждатъ. (Физическиятъ очи взиматъ ли участие при виждане на прѣдмети отъ астралния свѣтъ?) — Въ човѣшкото око има една мрѣжа на ретината, чрѣзъ която се възприематъ само образи отъ физическия свѣтъ. Задъ ретината на окото има друга мрѣжица, която възприема образи отъ астралния свѣтъ. Тя вибрира на по-чувствителнитѣ вълни отъ астралната свѣтлина. Задъ астралната мрѣжица пъкъ има друга мрѣжица, която възприема образи отъ ултрависия свѣтъ. Слѣдователно, всѣка една отъ тия

три мръжици възприема специални лъчи отъ свѣтитѣ свѣтове. Напримѣръ, астралнитѣ и умственитѣ лъчи на свѣтлината минаватъ и прѣзъ първата мръжица, дѣто впечатленията отъ физическия свѣтъ се приематъ, но не се спиратъ тамъ. Какви усилия е направилъ човѣкътъ, докато е успѣлъ да сформира първата мръжица на своето око! (— Това прилича на безжичния телеграфъ. Въ пространството, напримѣръ, циркулиратъ много електрически вълни, обаче, тия, които излизатъ отъ даденъ центъръ, се възприематъ само отъ съответенъ на него центъръ, като прѣминаватъ прѣзъ други центрове, безъ най-малко докосване до тѣхъ).

Забѣлѣзано е, че колкото повече се навлиза въ духовния свѣтъ, прѣдметитѣ ставатъ по-малки, формитѣ имъ се намаляватъ. Значи, формитѣ отъ висшитѣ свѣтове иматъ това свойство, че могатъ бързо да се разширяватъ и смялятъ. Въ физическия свѣтъ, напримѣръ, човѣкъ мжно може да разшири своята форма. Този процесъ тукъ става много бавно.

Та когато се говори за възпитанието на чувствата, подразбираме, че правилнитѣ чувства сж причина за правилното сформирание на мръжитѣ въ окото. Колкото по-добрѣ сж сформирани тѣзи мръжици, толкова по-добрѣ ще се схващатъ лъчитѣ на свѣтлината отъ по-горнитѣ свѣтове. Ако чувствата у човѣка сж дисхармонични, тѣзи мръжици не могатъ да се сформируватъ. Засега е

проучена само външната част на окото. Има известни части от окото, които още не са проучени. И мозъкът още не е добре проучен. (Въ ретината на окото има седем мръжици, функцията на които още не е известна). Тези мръжици засега се намират в едно пасивно състояние; те трябва да се турят в контакт с светлината, за да могат да функционират. Ако не турите две лещи в фокусно разстояние, те не могат да действуват. Това показва, че живите лещи трябва постоянно да се нагласяват.

Такова нагласяване трябва да съществува и между хората. Често вие казвате, че човекът е сам в света. Никой човек не е сам. Вземете, за пример, някой професор, който преподава на студентите си. На пръв поглед прави впечатление, че той се разговаря сам. Не, той се разговаря с студентите си по особен начин, като им преподава; те, след като го слушат дълго време, започват да го разбират. Професорът се разговаря с студентите си външно, а те с него — вътрешно. Ако студентът е способен, досетлив, той се разговаря с професора си и след като професорът слезе от своята катедра; ако студентът е неспособен и не разбира професора си, остава сам за дълго време.

Ето защо, и мръжиците или трансформаторите в окото на човека трябва да се турят в фокусно разстояние, или да се турят в действие, за да могат да възприемат специалната

за тяхъ свѣтина. Въ физиката има редъ явления, които не могатъ да се обяснятъ съ известнитѣ досега физически закони, затова тѣ оставатъ необяснени. Обаче, природенъ законъ е този, който може да обясни всички явления, които влизатъ въ неговата областъ. Има ли едно явление, което даденъ законъ не може да обясни, той вече се отнася къмъ правилата. Въ това отношение, свършеннитѣ учени хора иматъ само правила: тѣ още нѣматъ закони. Законитѣ трѣбва да обясняватъ всички явления, които влизатъ въ тяхната областъ, и да докажатъ отношенията, които съществуватъ между тия явления. Природата има свои правила и закони, на които нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия трѣбва да се подчиняватъ. Ето защо, чувствата, мислитѣ и дѣйствиата ни трѣбва да бждатъ хармонични. Нѣкой казва: защо чувствата ни трѣбва да бждатъ хармонични? — За да виждате добрѣ. Защо мислитѣ ни трѣбва да сж хармонични? — За да слушате добрѣ.

И въ ухото на човѣка има сжщо такива пластинки, мрѣжици за възприемане на различнитѣ видове слухови вълни. И въ това отношение се изисква проучаване на ухото и на слуха. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ обонянieto, и въ вкуса на човѣка, т. е. въ неговия носъ и езикъ. Въ всѣки човѣкъ, който иска да говори на единъ живъ, изященъ езикъ, трѣбва да сж развити гисшитѣ центрове на говора. Сжщо тъй у него трѣбва да е развито чувството на схващане и раз-

личаване най-тънките и деликатни звукови вълни. Всяка дума, разгледана отъ духовно гледище, има свои специфични краски. Запримѣръ, думата „любовъ“, произнесена съ най малкъ брой вибрации, произвежда червенъ цвѣтъ. Това не е любовъ, но форма на едно животинско чувство. Произнесе ли се думата „любовъ“ въ висшъ смисълъ, съ по-голъмъ брой вибрации, тя произвежда бѣлъ цвѣтъ. Висшата любовъ, която има висши трептения, произвежда въ душата на човѣка бѣла, мека свѣтлина. Цвѣтътъ на Любовта е абсолютно бѣлъ. Цвѣтътъ на Истината е необикновено свѣтълъ. Този цвѣтъ е непоносимъ за сегашния физически свѣтъ.

Какво приложение има сега за васъ знанието на тия цвѣтове и трептенията, които се произвеждатъ отъ думитѣ при изговарянето имъ? Вие трѣбва да се стремите къмъ висши трептения, къмъ висши движения, защото отъ вашитѣ добри чувства, мисли и дѣйствия зависи не само здравословното състояние на вашия организъмъ, но отъ тѣхъ зависи и вашето бждеще развитие. Човѣкъ трѣбва да се стреми всячески да корегира своитѣ чувства и мисли. Злото не е въ това, че прѣзъ васъ минало нѣкое горчиво чувство или нѣкоя горчива мисълъ, обаче, тѣ не трѣбва да се задържатъ за дълго врѣме у васъ. Тѣ могатъ да дойдатъ, да прѣминатъ прѣзъ васъ, но ако не ги задържите, нѣма да ви причинятъ никаква вреда. Задържете ли ги въ себе си, тѣ

ще ви разрушатъ. Влѣзе ли въ сърцето ви нѣкакво горчиво чувство, или въ ума ви нѣкаква горчива мисль, спрете се прѣдъ тѣхъ, изследвайте ги като ученъ човѣкъ и ги изхвърлете навънъ. По този начинъ вие трѣбва сами да се самовъзпитавате.

И тъй, вие трѣбва да си служите съ свѣтлината, да изучавате нейнитѣ свойства и закони, понеже тя е жива и указва благотворно дѣйствие върху човѣка. Съвременнитѣ хора още не могатъ да си прѣдставятъ, че свѣтлината е жива. Ние живѣемъ въ живата свѣтлина, а тази, за която говорятъ физицитѣ, прѣдставлява подсъзнанието на живата свѣтлина. Въ съзнанието на свѣтлината, по отношение на васъ, има сжитѣ фази, каквито и въ вашето съзнание: фаза на подсъзнание, самосъзнание и свѣрхсъзнание. Вие трѣбва да изучавате влиянията на свѣтлината. Разгледайте, напримеръ, влиянието на свѣтлината върху кой и да е плодъ. Въ първо врѣме плодътъ е стипчавъ и киселъ, съдържа повече киселини. Като узрѣе, той става сладъкъ. Значи, свѣтлината, съ своето влияние, е въ състояние да прѣвърне киселинността и стипчавостта въ сладчина. Питамъ: кой е причината за това прѣвърщане — свѣтлината или самиятъ плодъ? (— Понеже всѣки плодъ не става сладъкъ, значи въ плода се криятъ извѣстни способности да става сладъкъ, но това прѣвърщане става само въ присѣтствието на свѣтлината. Други учени приематъ, че свѣтлината заедно съ нѣ-

кои енцими, взети въ минимални количества, сж причина за прѣврѣщането на вкуса у плода) Вкусътъ на плода зависи отъ клѣткитѣ, които го съставляватъ.

Нѣкога ще се спра върху единъ биологиченъ законъ, да видите, какъ клѣткитѣ сж се диференцирали. Нѣкой пжтъ въ плодоветѣ се срѣща едно нехармонично съчетание, вслѣдствие на което нѣкои плодове сж дребни и кисели. Напримѣръ, има круши, на които плодоветѣ сж едри и сладки, а на други — плодоветѣ сж дребни, кисели или стипчави. Какъ обясняватъ ботаницитѣ това нѣщо? (— То се обяснява до нѣкждѣ съ свѣтлината, която, като минава прѣзъ различни срѣди, образува различни енергии, които дѣйствуватъ върху плодоветѣ по различенъ начинъ. Изобщо, забѣлѣзано е, че плодове, които сж расли на сѣнка, сж кисели). Както растенията, така и животнитѣ, сж минали прѣзъ разни стадии на развитие. При всички тия условия тѣ сж придобили извѣстни навици които сж запазили и до днесъ

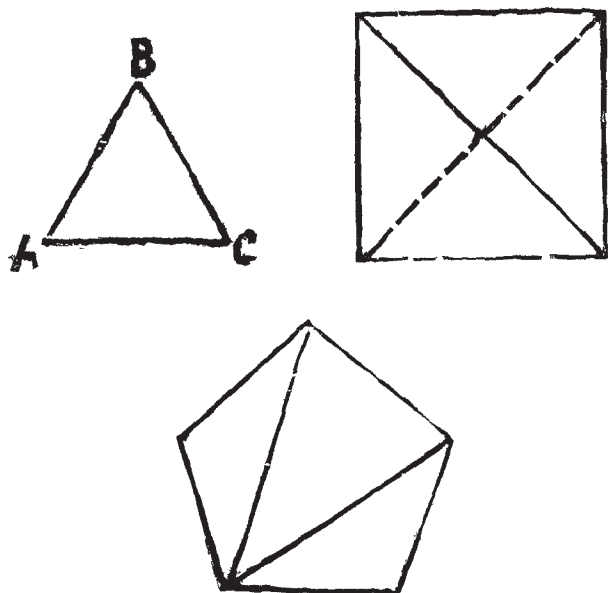
Изучавали ли сте, какво влияние указватъ планетитѣ върху плодоветѣ? Изучавали ли сте, напримѣръ, подъ влиянието на кои планети се намиратъ сладкитѣ, горчивитѣ, киселитѣ или стипчавитѣ плодове? Всички тия плодове се намиратъ подъ влиянието на различни планети Това съставлява една отвлѣчена областъ за изучаване Така, има извѣстни научни теории или идеи, които

прѣдставляватъ недосегаеми кули. Малцина сж смѣлитъ хора въ свѣта, които биха могли да се качватъ на тия високи кули, защото тѣ не сж отъ по 1000 м. височина, но понѣкога достигатъ и до чѣколко хиляди метра височина. Като се говори за възвишени идеи въ свѣта, на нѣкои хора се забъркватъ умоветъ. Тѣ казватъ: докажете ни това! Всѣки човѣкъ обича да се качва на по низки мѣста, но на високи мѣста малцина се качватъ.

На чѣртежа (фиг. 1 стр. 30) имате: трижгълника ABC, четирижгълникъ и петожгълникъ. Какво прѣдставлява трижгълникътъ въ природата? — Той прѣдставлява съзнателния животъ на човѣка, т. е. пътятъ на душата въ Божествения свѣтъ.

Четирижгълникътъ означава слизането на душата въ материалния свѣтъ, дѣто изучава законитъ на развитието. Квадратътъ е мѣсто на борба. Тукъ човѣшката душа се намира на два полюса. Ако въ квадрата се прѣкара единъ диагональ, получаватъ се два трижгълника, съ обща основа. Квадратътъ означава още и сѣмейството: бащата, майката, синътъ и дъщерята (Б. М. С. Д.). Той прѣдставлява завършена форма на дома, на сѣмейството.

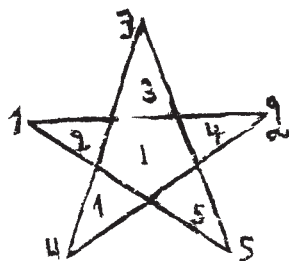
Петожгълникът представлява правилата, за

Фиг. 1.

жонитѣ и методитѣ, по които едно общество може да се ръководи. Ако съединѣмъ единъ отъ върховетѣ му съединимъ всичкитѣ останали върхове на петожгълника, получаватъ се три тригълника. Въ пен-

тограма има петъ малки тригълника и единъ пето-
гълникъ въ срѣдата, обърнатъ съ върха надолу.

Фиг. 2.

творѣчии съ Божественото въ себе си. Законътъ е такъвъ. Вие едноврѣменно не можете да бждете въ хармония и съ Божествения, и съ физическия свѣтъ. Ако сте въ хармония съ физическия свѣтъ, ще бждете въ противорѣчии съ Божествения свѣтъ; ако сте въ хармония съ Божествения свѣтъ, ще бждете въ противорѣчии съ физическия свѣтъ.

Да бждете едноврѣменно въ хармония и съ двата свѣта, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашнитѣ условия, въ които се намира човѣкъ, е невъзможно. Защо е невъзможно? — Защото въ човѣка има едноврѣменно двѣ течения: едното течение отива надолу — къмъ земята, а другото течение отива нагорѣ — къмъ слънцето. Всички философи, мъдреци и Учители на човѣчеството твърдятъ, че човѣкъ едноврѣменно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свѣтъ. Щомъ искашъ да угодишъ на Божествения свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха нагорѣ; искашъ ли да угодишъ на физическия свѣтъ, ще обърнешъ пенто-

грама съ върха надолу. Трижгълникътъ (3) съ върха нагорѣ прѣдставлява Божествения свѣтъ, а двата трижгълника надолу (1 и 5) прѣдставляватъ физическия свѣтъ. Ако обърнешъ Божествения свѣтъ надолу, а физическия свѣтъ нагорѣ, тогава ти ще бждешъ справедливъ спрѣмо свѣта, но несправедливъ спрѣмо вжтрѣшния законъ, и ще изпаднешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ въ себе си. Тия два принципа сж въ самия човѣкъ. Нѣкои искатъ да изхвърлятъ петожгълника отъ себе си. Това не може да стане по никой начинъ.

Ако се разгледа шестожгълника, и въ него има прѣплетени трижгълници, но той се отнася до макрокозмоса, когато пентограмътъ се отнася до човѣшкия животъ. Само въ пентограма вие може да намѣрите правилния изразъ на вашия индивидуаленъ животъ къмъ васъ и къмъ обществото, както и различнитѣ начини, по които трѣбва да постъпвате въ всѣки даденъ случай. Лицето, съ което ще имате нѣкакви отношения, ще поставите на върха, горѣ, въ числото 3. Върховетѣ на пентограма ще се движатъ тъй, че цѣлиятъ пентограмъ ще бжде въ постоянно движение. Най-първо ви прѣдстои да намѣрите, дѣ е поставено лицето, съ което ще имате извѣстни отношения, дали въ точка 1, 2, 3, 4 или 5 на пентограма. Числата по върховетѣ показватъ положителнитѣ или отрицателнитѣ принципи, които дѣйствуватъ въ човѣка за всѣки даденъ моментъ. И тогава, спрѣмо този човѣкъ вие ще дѣйствувате съ добродѣ-

тели, съответни на това място. Ако този човѣкъ се намира на мястото при числото двѣ, вие ще дѣйствувате спрямо него съ Мъдростъ, а не съ доброта. Той има знания, и затова оттамъ ще започнете съ него. Ако този човѣкъ се намира при числото едно, върху него трѣбва да се дѣйствува съ Любовьта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най силниятъ, най-суровиятъ принципъ, който трѣбва да се смекчи. Ако нѣкой човѣкъ се намира при тройката, ще му се въздѣйствува чрезъ Истината, защото той обича свободата. Когато нѣкой човѣкъ се намира при четворката, ще му се въздѣйствува съ доброто; ако се намира при петорката, ще му се въздѣйствува съ Правдата, съ правото.

Слѣдователно, съ всѣки човѣкъ ще се постѣпва специално, споредъ това, на коя страна въ пентограма се намира той. По сѣщия начинъ ще дѣйствувате и спрямо себе си, защото всѣкога не сте на едно и сѣщо място въ пентограма. Нѣкога се намирате при числото 1, другъ пѣтъ — при 2, послѣ при 3 и т. н. При това, числото три не е всѣкога върхъ на пентограма. Нѣкой пѣтъ числото едно става главенъ центъръ, другъ пѣтъ — числото двѣ, или четири или петъ и т. н. Съобразно това движение, и вие трѣбва да нареждате отношенията си спрямо хората. Че това е така, ние виждаме отъ отношенията ни, напримеръ, къмъ малкитѣ дѣца. Докато дѣтето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по гла-

вата, по лицето, но като порасне, като стане ученик въ гимназията, или студентъ въ университета, отношенията ви къмъ него се измѣнятъ, като къмъ възрастенъ човѣкъ. Това показва, че неговиятъ пентограмъ се е завъртѣлъ. Тѣй щото, вашитѣ чувства, вашитѣ отношения, както къмъ самия васъ, така и къмъ другитѣ хора, постоянно се измѣнятъ.

Значи, центроветѣ 1, 2, 3, 4 и 5 въ пентограма постоянно се движатъ, мѣнятъ мѣстата си. Щомъ извѣстенъ центъръ се измѣни по отношение къмъ слънцето, образува се джгообразно движение, а не движение по права линия. Обаче, докато новиятъ центъръ се сформирава и заеме своето положение, въ съзнанието ви ще станатъ извѣстни пертурбации. Докато тази джга се движи, т. е. докато измине жгълъ равенъ на 72° ($360:5 = 72$), вие ще усѣщате тия пертурбации. Нѣкога тази смѣна ще бѣде въ възходяща, а нѣкога — въ низходяща степенъ, ще зависи отъ това, въ каква посока се движите — нагорѣ къмъ слънцето, или надолу къмъ земята. Ако посоката ви е надолу къмъ земята, значи движението става въ вжтрѣшния петожгълникъ, обърнатъ съ върха надолу (I) фиг. 2; ако посоката е нагорѣ къмъ слънцето, значи движението става по върховетѣ на пентограма, чийто връхъ е обърнатъ нагорѣ. Щомъ силитѣ дойдагъ въ нормалното си положение, започва ново движение, нова пертурбация

и. т. н. Това сж движения на приливъ и отливъ, които ставатъ периодически.

Пентограмътъ прѣдставлява велики, разумни течения въ живата природа — течения на свѣтлината, които индуситѣ наричатъ „прана“. Тѣ ги наричатъ още „движения на праната“ или „течения на живота“. Това сж петъ велики центрове, въ които ставатъ велики процеси. Тѣ прѣдставляватъ петъ положителни и петъ отрицателни сили. Възходящитѣ или положителнитѣ се намиратъ по върховетѣ на петожгълника, обърнатъ съ върха си нагорѣ, а низходящитѣ, т. е. отрицателнитѣ се намиратъ въ вжтрѣшния петожгълникъ, обърнатъ съ върха надолу (1) фиг. 2.

Азъ бихъ желалъ още тази вечеръ, всѣки отъ васъ да опрѣдѣли, на коя страна или на кой върхъ отъ пентограма се намира въ дадения моментъ, споредъ както сж наредени числата по върховетѣ. Това отношение не е абсолютно, то е само една фаза въ живота ви за дадения случай. Ще опрѣдѣлите мѣстото си въ пентограма, споредъ както се чувствувате сега, прѣзъ врѣме на лекцията.

Ще ви дамъ и друго опрѣдѣление на числата по върховетѣ на пентограма. Числото едно прѣдставлява Божествената страна. Оттамъ движението върви къмъ върха двѣ, дѣто е човѣкътъ. Отъ върха двѣ движението отива къмъ върха четири — повторно отиване къмъ Бога, но вече конкретно проявенъ въ обществото. Отъ

въсха четири движението отива къмъ върха три. Тройката е неутрално число, което показва отношение къмъ самия себе. Числото три е домътъ, отношението на човѣка къмъ неговитѣ приятели, къмъ неговитѣ близки, но не и къмъ народа или къмъ външнитѣ хора. Най-послѣ движението слиза къмъ числото петъ.

Тия центрове иматъ и други обяснения. Напримѣръ, числото едно прѣдставлява общия принципъ, съ който човѣкъ започва. Въ числото двѣ се включватъ методитѣ, съ които човѣкъ трѣбва да работи. Въ всѣки методъ, обаче, има редъ изключения, на които човѣкъ се натѣква. И другитѣ числа иматъ свои обяснения, които ще ви дамъ другъ пѣтъ.

Ако разгледате пентограма, (фиг. 3.), ще забѣлѣжите, че е вписанъ въ единъ кръгъ, който ученикътъ трѣбва да извърви. Въ кръга сж означени образитѣ на нѣколко прѣдмета: сабя, чаша, книга, свѣтилникъ и тояга или жезълъ. Сабята показва, че всѣки човѣкъ иска да бѣде силенъ, но силниятъ човѣкъ понякога може да извърши и нѣкакво прѣстѣпление. Слѣдъ силата ученикътъ пристѣпва къмъ чашата съ горчивото съдържание, което той трѣбва да изпие. Като изпие горчивото съдържание въ чашата, той минава къмъ книгата, която трѣбва да чете и изучава. За да чете отъ тази книга, свѣтилникъ му трѣбва. Свѣтилникътъ прѣдставлява човѣшкия разумъ, който му показва, какво е написалъ въ книгата на природата.

Най-послѣ ще му се покаже закона — тоягата или жезълътъ. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети въ моята жива книга и знай, че всичкитѣ твои стремежи трѣбва да бждатъ обвърнати къмъ Бога!“ При това, сабыта трѣбва да бжде въ хоризонтално положение, а не нагорѣ; тоягата

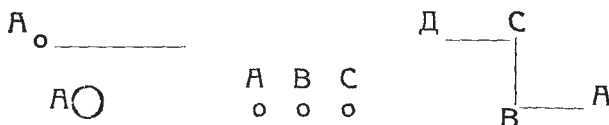

Фиг 3.

трѣбва да бжде изправена нагорѣ, къмъ Бога, което показва стремежъ къмъ Бога. Слѣдъ това иде ново положение за ученика—да влѣзе прѣзъ вратата на Добродѣтеля, отдѣто ще започне посвѣщението му. Най-послѣ идатъ редъ други стадии въ неговия пѣть. Всичкитѣ добродѣтели

представляватъ пътя, прѣзъ който човѣшката душа трѣбва да мине.

Сега, да вземемъ, напримѣръ, една точка А. Въ колко посоки може да се движи тя въ пространството? — Тя може да се движи по права и по крива линия. Вземете слѣдъ това три точки А, В, С. Какви ще бждатъ тѣхнитѣ движения? Ако точката А се движи по посока на точката В, другитѣ точки не ще могатъ да вървятъ въ нейната посока, по простата причина, че ще се намѣрятъ

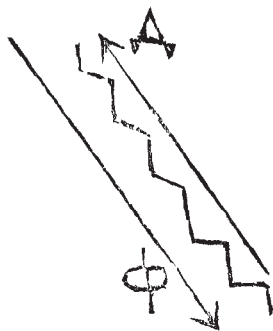
въ противорѣчїе помежду си. Двѣ точки не могатъ да се движатъ едноврѣменно въ една и сѣща посока. Ето защо, втората точка В ще се движи въ перпендикулярна посока по отношение движението на първата точка А. Значи, точката В ще се движи нагорѣ къмъ С, което дава широчина. Третата точка С не може да се движи нито по посока на първата точка А — по права линия, нито по посока на втората точка В — по плоскостъ, но ще се движи перпендикулярно на плоскостъта, а именно въ посока СД. И тъй, тѣзи три точки образуватъ тѣло. Тѣ се движатъ едноврѣменно въ три различни посоки.

По този начинъ вие имате физическия, астралния и умствения животъ на човѣка. Физическиятъ животъ се движи по права линия, астралниятъ животъ се движи въ плоскостъ, а умствениятъ животъ се движи перпендикулярно на плоскостта, а именно въ кубова посока. Така се образува счупената линия АВСД. Всѣка точка отъ тази линия прѣдставлява центрове, върхове, сили. Тия върхове означаватъ извѣстни влияния отвънъ и отвътрѣ, които въздѣйствуватъ върху движението, като го отклоняватъ въ една или въ друга посока. Тия върхове се разглеждатъ още като различни срѣди, които прѣчупватъ движението.

Допуснете, че вие имате една благородна идея — искате да станете музикантъ. До 21-та си годишна възраст вие подържате това желание, но като се убѣдите, че то е невъзможно за васъ, отказвате се отъ желанието си и ставате търговецъ. Значи, като не се реализира желанието да станете музикантъ, то слиза надолу. Това показва, че желанието ви не е било оформено. Обаче, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, какво може да стане отъ него. Другъ човѣкъ пъкъ желае да стане земледѣлецъ или търговецъ, но като не успѣва въ това си желание, въ него се заражда идеята да проповѣдва — той взима точно обратна посока на движение. Слѣдователно, вашитѣ желания опрѣдѣлятъ посоката на движението ви.

Духовниятъ човѣкъ винаги трѣбва да се движи нагорѣ, въ посока Д, а физическиятъ човѣкъ

трѣбва да се движи въ обратна посока — надолу — Ф

Фиг. 4.

нието е лесно да се опрѣдѣли, какъвъ е човѣкътъ. Щомъ човѣкъ знае, какво е състоянието му въ даденъ случай, той може да опрѣдѣли, какво ще бжде неговото състояние въ слѣдния моментъ. Запримѣрь, ако днесъ сте били крайно весели, утрѣ ще имате точно обратното разположение на духа. Ако днесъ имате една възвишена мисль и вѣрвате, че ще разрѣшите всички задачи въ свѣта,

утрѣ ще имате точно обратното състояние. Обаче, това сж фиктивни положения, не сж естествени. Нѣкой пжть човѣкъ мисли; че е много силенъ, че всичко може да направи, а другъ пжть мисли, че е слабъ, че нищо не може да направи. Това сж двѣ лъжливи състояния, които ние наричаме състояния на проекции.

Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.

25 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 12. IV. 1925 г.
въ гр. София.

Успореднитѣ пѣтища.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-важнитѣ идеи на ученицитѣ отъ класа“.

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата (№ 22): „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили“.

Какво трѣбва да се разбира подъ думитѣ „отричане“, „отрицателни сили“?

Какъ прѣвеждате думитѣ „анодъ“ и „катодъ“? (— Тѣ сж названия на електрическитѣ полюси. Анодъ и катодъ сж гръцки думи. Анодъ означава горѣ, а катодъ — долу). Сега да оставимъ значението на тѣзи думи, но да разгледаме отъ чисто материално гледище, какво прѣдставлява движението.

Ако вземете една плоскост C_1C_2 , може ли да има движение въ нея? — Вънъ отъ нея мо-

же да има движение, но въ самата плоскост движение не може да има, защото всичкитѣ ѝ

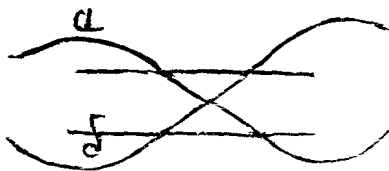
сили се намиратъ въ равновѣсие. Какво трѣбва да стане съ нея, за да има движение? — Трѣбва да се измѣни положението на полюситѣ C_1 и C_2 , за да се образува движение къмъ екватора А. Вие може да мислите, че сѣверниятъ полюсъ е на единия край на земната ось, а южниятъ полюсъ — на другия край. Не, всѣка частичка отъ материята, колкото малка и да е, има свой сѣверенъ и свой юженъ полюсъ, и тѣзи полюси се допиратъ единъ до другъ въ екватора на самата частичка. Връзката между двата полюса е криволинейна — тя е меридианътъ. Тази връзка е наклонена къмъ полюситѣ, и по нея силитѣ сж уравновѣсени. Въ природата нѣма абсолютно хоризонтална плоскостъ, но всѣкога има поне единъ малкъ наклонъ, за да става движение.

Нѣкога хората искатъ да иматъ спокойно състояние, никой да не ги смущава; тѣ искатъ да бждатъ уравновѣсени, да бждатъ меридианъ. Това състояние е приятно, но за малко врѣме, а послѣ става непоносимо. Затова, за да има движение, всѣкога трѣбва да става прѣмѣстване на полюситѣ. Тогава енергията ще се съсредоточава въ екватора.

Питамъ: дѣ е екваторътъ на човѣшкото тѣло?
 — При слънчевия вжзелъ, подъ лъжичката. Въ животнитѣ екваторътъ се намира подъ стомашния мозъкъ (отъ гръбначния стълбъ до опашката), и затова у животнитѣ тази частъ е най аткивна. Нека асѣки отъ васъ да опрѣдѣли точно, дѣ е неговиятъ екваторъ. Той е въ най подвижната частъ у човѣка — въ кръста. Екваторътъ у човѣка се мѣсти постоянно. Само въ идеалния човѣкъ той има точно опрѣдѣлено мѣсто. Когато човѣкъ е уравновѣсенъ, мѣстото на неговия екваторъ е постоянно. Въ такъвъ човѣкъ има пълна хармония между неговия умъ, неговото сърце и неговата воля; всички мжчнотиини за него сж само стимулъ за работа. Той смѣта мжчнотиитѣ въ живота си за привилегии.

Слѣдователно, движение може да има само при наклонъ. Ако горната частъ на нѣкоя плоскостъ се издигне и образува върхове и долини, прѣзъ тази плоскостъ могатъ да минатъ рѣки и да я направятъ плодonoсна. Безъ това, плоскостъта бива пуста, мяза на пустинята Сахара. Върхътъ е мѣстото, дѣто хората почиватъ. Тѣ се изморяватъ, докато стигнатъ до него. Когато човѣкъ почива, това показва, че е миналъ прѣзъ мжчнотиини. Мжчнотиитѣ, това сж високитѣ върхове, а високитѣ върхове винаги сж подбудителнитѣ причини въ живота на човѣка. Буквата М въ думата „мжчение“ се състои отъ два върха, между които се намира екватора. Тукъ всичкитѣ енергии се сли-

ватъ въ центъра. Какво показватъ двѣтѣ успоредни линии въ буквата М? — Тѣ прѣдставляватъ границитѣ на едно разумно сщество. Само разумнитѣ сщества се движатъ по успоредни линии, а всички други сщества се движатъ по линии, които не сж успоредни. Слѣдователно, дѣто има успоредни линии въ свѣта, тамъ работи нѣкоя висша интелигентность. Само двѣ разумни сщества могатъ да вървятъ успоредно. Ако двама души вървятъ успоредно, тѣ сж разумни; ако пж тищата имъ се прѣсичатъ, тѣ не сж разумни. Прѣсѣчениитѣ линии не показватъ движение на разумни сщества а движение на обикновени хора. Щомъ двѣ линии се прѣсичатъ, това показва, че двѣ сщества се сливатъ и образуватъ едно сщество. Пеперудата независима ли е отъ гжсеницата? Двѣ разумни сщества ли сж тѣ? — Не. Гжсеницата и пеперудата се сливатъ и образуватъ едно сщество. Обаче, стремежитѣ имъ сж различни. Въ гжсеницата има двѣ сщества. Едното отъ тѣхъ работи въ материалния свѣтъ — то е коренътъ на нейния животъ. Като свърши своята

работа, то образува кривата линия — а; слѣдъ него започва да работи второто сщество, като образува втората крива линия — б. Това видоизмѣнение на ус-

пореднитѣ линии показва, че става трансформиране на енергиитѣ. Двѣтѣ сжества въ гжсеницата се сливатъ и образуватъ пеперудата.

Сжщото нѣщо става и въ природата. Щомъ двама души дойдатъ въ стълкновение, образува се едно сжщество, между тѣхъ става прѣсичане. Вие трѣбва да спазвате този законъ. Ако двѣ ваши желанія се кръстосатъ, тѣ изгубватъ силата си и остава само едно желание. Обаче, за да може да работите, непрѣменно трѣбва да имате двѣ желанія, които да вървятъ успоредно. Скрѣбта и радостта сж двѣтѣ желанія, необходими за живота ви. Вие не искате да скрѣбите, но скрѣбта всѣкога показва, че сте изгубили нѣщо. Слѣдователно, тя е единъ отъ методитѣ на природата, чрѣзъ който ще намѣрите изгубеното. Ако ти нѣмашъ скрѣбъ, не можешъ да намѣришъ изгубеното, и никога нѣма да имашъ рздостъ. Скрѣбта е високъ планински върхъ, отъ който се стича вода за оплодяване на низинитѣ. Тя става причина да се прояви живота въ плоскостта, който ще донесе радостъ и веселие.

И тъй, скрѣбта, която слиза отгорѣ, носи радостта. Така трѣбва да схващате скрѣбта. Тя не е мжчение, а методъ на природата, чрѣзъ който може да се намѣри радостта. Радостта пъкъ е цѣль, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Слѣдователно, скрѣбта и радостта сж тѣсно свързани. Тѣ не сжществуватъ поотдѣлно въ природата. Това е правилното схващане за радостта и скрѣбта.

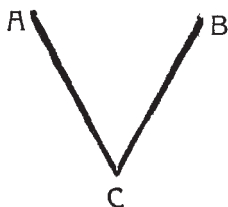
Всѣка изгубена радостъ носи скръбъ, чрѣзъ която пъкъ се намира радостъта. Скръбъта напомня на човѣка, че е изгубилъ нѣщо и му посочва дѣ е то. Ако се намирашъ въ трудно положение, скръбъта ще ти помогне да излѣзешъ оттамъ. Като имашъ скръбъ, ти ще работишъ, ще търсишъ, докато намѣришъ загубеното, т. е. съ търсене човѣкъ всичко намира. Ти ще намѣришъ загубеното само при голѣма вжтрѣшна скръбъ. Това е истинската скръбъ. Азъ не говоря за скръбъта, която вие имате отъ прѣувеличаване на нѣщата. Вие може да турите подъ микроскопъ едно малко сжщество и да го увеличите много пѣти, но въ сжщность това не е неговата естествена голѣмина. Това сжщество подъ микроскопъ е голѣмо, но отвънъ е невидимо. Това не е скръбъ. Вие не трѣбва да имате външна скръбъ, но дълбока вжтрѣшна скръбъ. За скръбъта ние сждимъ по ефекта, който тя произвежда въ насъ.

Какво нѣщо сж успореднитѣ линии? Въ природата има ли успоредни линии? — Има. Може да се върви само по успоредни линии. Вие трѣбва да опрѣдѣлите, какви линии описвате като вървите съ нѣкого. Когато двѣ успоредни линии се прѣсичатъ отъ трета, какво се образува? То значи: какво ще се образува, ако пѣтътъ, който изминаватъ двѣ разумни сжщества, се прѣсѣче отъ трето разумно сжщество? — Ще се образуватъ осемъ жгли. Едни отъ тѣзи жгли сж кръстосани, други

— съотвѣтни. И еднитѣ, и другитѣ сж равни помежду си. Какво показватъ тѣ?

Питамя: успореднитѣ линии прѣсичатъ ли се?

— Тѣ се прѣсичатъ въ безкрайността. Ако точката С е образъ на безкрайността, тогава прави-

тѣ линии АС и ВС, които се прѣсичатъ въ точка С, ще бждатъ успоредни. Слѣдователно, третата линия, която прѣсича двѣтѣ успоредни, сжщо така е успоредна съ тѣхъ. Тя се прѣдставлява такава въ тесакта, но при третото измѣрение

ние я виждаме като прѣсѣчна линия. Тѣзи разсжжде-ния сж вѣнъ отъ обикновенитѣ. Ако една линия прѣсича двѣ успоредни, какво ще стане въ физическия свѣтъ? Прѣдставете си, че тѣзи двѣ успоредни линии сж брѣгове на нѣкоя рѣка, която

тече. Тѣ очъртаватъ брѣговетѣ ѝ, които прѣдставляватъ разумни сжщества. Третата линия прѣдставлява моста, прѣзъ който се прѣминава рѣката. Мостътъ, като разумно сжщество, прѣдставлява връзка между брѣговетѣ, които започватъ да мислятъ. Щомъ трета линия прѣсича двѣ успоредни, това показва, че тѣзи двѣ разумни сжщества мислятъ правилно. Тогава, ако ис-

камъ да изразя, че трима души живѣятъ правилно, хармонично помежду си, ще напиша двѣ успоредни

линии, прѣсѣчени съ една трета — Този знакъ показва, че тѣзи хора разумно разрѣшаватъ всички задачи. И въ музиката имаме подобенъ знакъ, който се казва диезъ — знакъ за повишение на тоноветѣ. Когато се изслѣдватъ геологически нѣкои пластове, прѣсѣчени съ трети, това показва, че тукъ сж работили разумни същества и сж оставили своя знакъ. Геологътъ трѣбва да открие това самъ и да го знае. Такива сѣчения има и по рѣцѣтъ на човѣка. Съ тѣхъ се занимава хиромантията. Тѣ говорятъ за разумна работа.

И тъй, всѣка пертурбация, всѣко прѣпятие, всѣко измѣнение въ живота на когото и да е, това е една малка придобивка на жива енергия. Така трѣбва да схващате нѣщата. Всѣко малко измѣнение означава, че вие вървите по една възходяща линия. Този родъ разсждения сж необходими за всички хора по слѣднитѣ съображения. Въ човѣшкия животъ често ставатъ наводнения и насипи; нѣкой пѣтъ брѣговетѣ на вашия животъ на извѣстни мѣста се подронватъ, други мѣста се насипватъ, а често ставатъ и срутвания. Тѣй че, безъ да искате, течението се подпушва. Понѣкога ставатъ толкова голѣми подпушвания, че се явява песимизмъ у васъ, или извратени мисли, които отклоняватъ правилния пѣтъ на мисълта. Затова вие трѣбва съ вѣра да отклонявате изопаченитѣ мисли, които идватъ до васъ, защото тѣ могатъ да измѣнятъ посоката на живота ви. Ето защо, вие трѣбва да се домог-

нете до разумния начинъ на мислене. Мисълта ви трѣбва да е будна и силна! Тѣй че, трѣбва ви вѣра и правиленъ начинъ на мислене. Вѣрата държи съзнанието будно, а правата мисълъ — ясно. Вие трѣбва постоянно да се насърдчавате, защото сегашнитѣ условия носятъ тѣй нареченитѣ „обезсърдчителни вълни“. И въ сънното, и въ будното състояние на човѣка къмъ него пристигатъ мисли, които повече го спѣватъ, отколкото да го подтикватъ къмъ добро. Това сж само привидни спънки.

Казвамъ: най-първо вие трѣбва да се стремите да образувате въ себе си успоредни линии, т. е. линиитѣ на разумността. Всички трѣбва да се стремите къмъ разумностъ. Разумността трѣбва да бжде цѣль въ живота ви! Не казвайте, че ще бждете разумни, но постѣпвайте разумно.

Сега ще ви дамъ една доста трудна задача. Въ разстояние на една седмица, като вървите изъ улицитѣ, и нѣкой бѣденъ ви поиска пари, бръкнете въ джоба си и колкото пари имате, дайте му ги!

Да допуснемъ, че имате 100 лева въ джоба си — всичкитѣ ще дадете и ще останете безъ петъ пари. Трудна задача! Ето какъ ще поставя задачата ви: прѣзъ тази седмица всѣки отъ васъ ще носи въ джоба си по 100 лева, докато срещне нѣкой бѣденъ, който ще иска помощъ. Вие ще му ги дадете изведнѣжъ; нѣма да се колебаете, нито ще избѣгвате просяцитѣ. Пъкъ, ако никой не ви

поиска помощъ. паритѣ ще останатъ за васъ. Ако ви поискатъ помощъ още първия день, ще дадете 100-тъ лева, и съ това задачата ви е разрѣшена; не успѣе ли първия день, ще носите паритѣ до края на седмицата. Когато учителятъ задава задачи, грижи ли се ученицитѣ откъдѣ ще взиматъ тетрадки, пера и мастило? Като дадете паритѣ на просека, който е опрѣдѣленъ за васъ, ще го попитате за името му и дѣ живѣе. Този, на когото трѣбва да дадете паритѣ, нѣма да седи на земята, но ще стане правъ и така ще ви посрещне. Той е човѣкътъ, на когото невидимиятъ свѣтъ е пошепналъ, че вие имате такава задача, и го изпращатъ да му дадете тия 100 лева. Той е опрѣдѣленъ отъ невидимия свѣтъ. Ако искате, може да направите опита още прѣзъ тази седмица. Ако пъкъ сте заети, може да го отложите за идната седмица. Паритѣ ще носите въ дѣсния си джобъ, а когато ги давате, ще бръкнете съ лѣвата ръка и съ нея ще ги подадете. Всички хора носятъ паритѣ си въ лѣвия джобъ, а бъркатъ съ дѣсната си ръка; вие ще направите обратнo: ще извадите паритѣ съ лѣвата ръка отъ дѣсния си джобъ. Вие нѣма да търсите просека, той самъ ще ви намѣри, самъ ще дойде при васъ, той е вашъ познатъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“!

26 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 14. VI 1925 г.
въ гр. София.

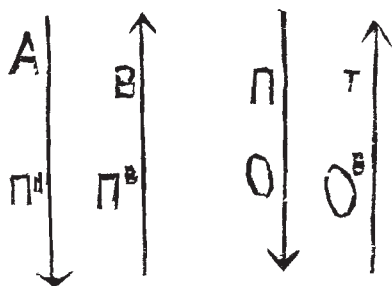
27 ЛЕКЦИЯ.

Проявленията на ума.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.“

За да имате ясна прѣдстава за силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка, азъ ще ги прѣдставя графически, посрѣдствомъ прави линии. Положителнитѣ и отрицателнитѣ сили биватъ два вида: положителни сили въ низходяща степенъ ($П^д A$) и положителни сили въ възходяща степенъ ($П^в B$); отрицателни сили въ низходяща степенъ ($О^д A$) и отрицателни сили въ възходяща степенъ ($О^в B$).

Фиг. 1.
пень ($П^в B$); отрицателни сили въ низходяща степенъ ($О^д A$); отрицателни сили въ възходяща степенъ ($О^в B$).

пень ($O^{\pi} \Pi$) и отрицателни сили въ възходяща степенъ ($O^b T$). Силитѣ, които иматъ възходяще направление, всѣкога творятъ; силитѣ, които иматъ низходяще направление, понеже се движатъ въ гжста материя, всѣкога разрушаватъ.

Сега, ще ви дамъ друго разпрѣдѣление на силитѣ въ човѣшкия умъ. Споредъ живота на човѣка и дѣйността на неговия умъ, различаваме: естественъ, природенъ, разуменъ, мораленъ, личенъ и индивидуаленъ умъ. Естествениятъ умъ се занимава съ прости факти. Природниятъ умъ е творчески, събирателенъ. Неговото мѣсто е въ срѣдата на челото. Разумътъ въ човѣка е висшето проявление на умственитѣ му сили. Моралнитѣ сили на ума се изразяватъ въ моралния животъ на човѣка. Личнитѣ и индивидуалнитѣ сили на ума се изразяватъ въ личния и индивидуалния животъ на човѣка.

При естествения животъ човѣкъ не чувства никакви страдания, никакви нещастия — нищо не може да го засегне. Той е дѣте на природата, тъй дребно, тъй малко, че може да минава прѣзъ всичкитѣ дупки на природата, безъ тя да го улови. Естествениятъ умъ е подготовка за природния.

При природния животъ човѣкъ започва да твори, да събира, и природата вече започва да му иска смѣтка за всичко сторено. Вслѣдствие на това, клѣткитѣ въ организъма се събиратъ въ общества и започватъ да функциониратъ съзнателно. Това се дължи на женския елементъ, на женския

принципъ въ природата, който събира и дѣйствува, проявява се отвѣтрѣ навънъ. Въ природния умъ се намира подсъзнанието на човѣка.

На трето мѣсто иде разумниятъ животъ, въ който влиза самосъзнанието на човѣка.

Моралниятъ животъ на човѣка се отнася къмъ една морална областъ, дѣто той е свързанъ съ сщщества, които по развитието си седятъ по-високо отъ сегашнитѣ хора.

Дойдете ли до индивидуалния животъ на човѣка, трѣбва да подразбирате това състояние, когато човѣкъ иска да се прояви като самостоятелно сщщество, което търси своето щастие, своето благо. Въ моралния животъ човѣкъ има общение не само съ сщществото, при което живѣе, но и съ цѣлата разумна природа.

Щомъ дойдете до личния животъ на човѣка, той вече се проявява въ обществото като личностъ. Направете единъ опитъ, да видите, ще можете ли да различите въ себе си своя естественъ умъ. За да познаете това ваше състояние, трѣбва да се освободите отъ всѣка грижа, да си прѣдставите, че сте едно малко дѣте, или още повече, една малка бубулечица, „божа кравица“, и се движите съ нейното съзнание, съ нейното разбиране за живота, съ нейнитѣ нужди. Ще можете ли да се смалите така? Ще кажете, че не можете. Питамъ: ако едно възвишено сщщество, или единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, идва да ви ръководи, той не е ли една малка „божа крави-

ца“? Както виждате, този ангелъ, това възвишено същество се смалва. Ето защо, и вие трѣбва да направите този съзнателенъ опитъ, да влѣзете въ положението на божата кравица най-много за петъ минути. Най добъръ моментъ за опита е врѣмето, когато мислите за голѣми, за велики работи. Наблюдавайте, тогава, какво може да направите, ако сте въ съзнанието на тази малка божя кравица. Защо е нуженъ този опитъ? — Защото всѣки човѣкъ, който не може да слѣзе въ положението на една божя кравица, той не ще може да се качи и въ положението на единъ ангелъ. Когато у васъ се заражда желание да слизате надолу, вие изучавате вече великия законъ на инволюцията; слѣдъ това вие ще бждете готови да се качвате нагорѣ и да изучавате великия законъ на еволюцията. Вие не трѣбва да забравяте тѣзи два процеса на развитие, прѣзъ които е миналъ човѣкътъ. Инволюционниятъ процесъ помага на еволюционния процесъ въ вашето развитие. Вие постоянно трѣбва да помните тия два процеса, които ставатъ у васъ. Когато искате да прѣвърнете едно неприятно чувство въ приятно, искате, напимѣръ, да прѣвърнете злобата или умразата въ положително чувство, вие трѣбва да слѣзете въ вашия естественъ умъ или въ вашия индивидуаленъ животъ. Само при такова състояние ще може да трансформирате събралата се отрицателна енергия у васъ. Такива сж законитѣ на висшата разумна природа.

И тъй, вие вече сте минали първия етапъ на вашия умъ, т. е. минали сте прѣзъ естествения умъ. Сега сте въ природния, въ творческия умъ, дѣто сж складирани всички ваши възпоменания, мисли и желания на миналото. Въ разумния животъ, изобщо, прѣодоляватъ кривитѣ линии. Тѣ се виждатъ ясно по челото на разумния човѣкъ. По него се забѣлѣзватъ много изпжкналости.

Тия хора, у които е развитъ природния умъ,

фиг. 2

фиг. 3

прѣдната частъ на челото имъ, фиг. 1-3) понѣкога е вдлъбната, а нѣкой пжтъ е издадена — фиг. 2(3). Вдлъбнатината произтича отъ това, че двѣтъ страни на мозъка (1, 2) сж повече развити (фиг. 1); понѣкога става обратното: челото въ срѣдата е много издадено (3), а двѣтъ му страни (1, 2) сж вдлъбнати (фиг. 2). Такива хора сж много паметливи; тѣ могатъ да учатъ добръ история — добри историци сж — хубаво помнятъ събитията и датитѣ имъ.

Ако се раздѣли челото на три части, долната частъ прѣдставлява естествения умъ (е), срѣдната — природния умъ (п), а горната — разума (р). Вдълбнатината на челото у всички хора

не е точно въ срѣдата. Хората, у които челото е вдълбнато въ срѣдата, спадатъ къмъ категорията на отрицателнитѣ типове въ възходяща степенъ на природния умъ. Въ тѣхъ работи творческия умъ. Тѣ иматъ логика, но като разсждаватъ, ползуватъ се отъ опитността, която сж добили.

фиг. 3

Хора, у които естествениятъ умъ е силно развитъ, срѣдната частъ на челото имъ, именно, е силно издадена навънъ. Тѣ сж отъ положителнитѣ типове, които, като се събератъ съ хора съ първата категория, ставатъ много активни: тѣ взятъ ножа си и навсѣкждѣ си пробиватъ пътъ. Това сж двѣ състояния, необходими за природата. На дадена височина въ природата всѣкога отговаря и дадена низина. Това, което срѣщаме въ природата, има отражение въ цѣлия човѣкъ, а специално и въ неговия черепъ. Въ това отношение, именно, хората се взаимно допълватъ.

И сега, като се изучаватъ гѣнкитѣ въ мозѣка на човѣка, забѣлѣзва се, че тѣ не сж еднакви у всички хора. При подробно изучаване на човѣшкия мозѣкъ, ясно се вижда голѣмото раз-

личие въ нагъването на мозъчното вещество у различнитъ хора. Малко естественици днесъ изучаватъ човѣшкия мозъкъ тъй, както трѣбва. Освѣнъ това, нужно е частично изучаване челата на хората. За интелигентността на човѣка, напри-мѣръ, не се сѣди отъ цѣлия мозъкъ, а само отъ неговото чело, или по право, отъ съотвѣтния центъръ, който заема опрѣдѣлено мѣсто и частъ на челото. За да се достави необходимата материя за създаване органа на правата мисль, отъ човѣка се изисква нормаленъ, природосъобразенъ животъ. Само така човѣкъ ще стане добъръ проводникъ на чистата природна мисль. Ето защо, съврѣмненитъ хора трѣбва да развиватъ, да обработватъ своя мозъкъ. Когато се разработва човѣшкия мозъкъ, въ първо врѣме се забѣлѣзва набиране на извѣстна енергия, която прави човѣка нервенъ, привидно недоволенъ отъ живота. Това стѣгане, това ограничение, което и вие изпитвате, създава у васъ потикъ да вървите нагорѣ. Сега вие искате да се разширявате. Не, вие имате достатъчно разширение, сега ви е нужно движение нагорѣ. Нагорѣ трѣбва да се движите! Движението ви нагорѣ ще се отрази и върху вашето чело. То ще почне да се развива правилно, т. е. гънкитъ на мозъка ще почнатъ да се разработватъ.

Казвамъ: вие трѣбва да наблюдавате, кога се намирате въ естествено състояние на вашия умъ, кога дѣйствува природния умъ, кога — разума ■

кога — моралнитѣ сили на мозѣка. Понѣкога всички качества или сили на ума се прояватъ едноврѣменно. Такива хора се наричатъ нормални. За да бѣде човѣкъ нормаленъ, необходими сѣ тия шестъ елемента на ума. Тази е нормата, съ която ние мѣримъ постѣпкитѣ на хората. Когато естествениятъ умъ, природниятъ умъ, разумътъ, моралнитѣ сили, личниятъ умъ и индивидуалниятъ умъ у човѣка функциониратъ правилно, ние имаме правилно или нормално развитъ човѣкъ въ умствено отношение. Щомъ едно отъ тия качества липсва у нѣкой човѣкъ, ние имаме вече отклонение отъ нормата.

Разумната природа разполага съ редъ начини и методи, когато иска да изправи хората, когато иска да посочи грѣшкитѣ имъ. Напримѣръ, ако ти направишъ една малка погрѣшка въ естествения умъ, тя ще ти напомни само, леко ще те накажѣ, като ти изпрати слаба хрема. Ако грѣшката ти е въ природния умъ, тя ще ти изпрати треска, придружена съ силна температура. Ако грѣшката ти е въ разума, тя ще ти изпрати болестта коременъ тифъ или петнистъ тифъ. Колкото по-нагорѣ се качвашъ и грѣшишъ, толкова и болеститѣ, които природата ти изпраща, сѣ по-лоши. Ако грѣшишъ при моралнитѣ чувства, ще страдашъ отъ такава ужасна неврастения, каквато медицината не познава. Ако грѣшишъ въ личнитѣ чувства, много ще се дразнишъ. Тогава сатурнъ ще има влияние върху тебе, и ти ще виж-

дашъ само обратнитѣ, отрицателнитѣ чѣрти на живота. И най-послѣ, ако грѣшишъ въ индивидуалния си животъ, нѣма да постигнешъ нищо отъ това, което желаетъ.

И така, всѣки човѣкъ, който иска да успѣва въ живота си, трѣбва да има тия шестъ ключа на ума, понеже тѣ сж свързани съ извѣстенъ родъ сили, необходими за неговото развитие. За да бжде човѣкъ мораленъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да бжде човѣкъ разуменъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да прояви човѣкъ правилно природния си умъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. Такива хора се отличаватъ съ едно естествено благоразумие. Тѣ иматъ добра обноска спрѣмо всички хора и винаги сж любезни. Хора, у които е добръ развитъ естествения умъ, тѣ се проявяватъ като дѣца: тѣ наблюдаватъ нѣщата отгорѣ, повърхностно, не отиватъ много надълбоко. Такива хора разсждаватъ плитко, но не сж глупави.

Направете единъ опитъ за извѣстно врѣме, да провѣрите въ себе си, какви чувства изживѣвате и ги опрѣдѣлете, къмъ коя категория умствени сили се отнасятъ. Тревожите се нѣщо, на примѣръ. Вижте, къмъ коя категория спадатъ вашитѣ тревоги. (— Къмъ личнитѣ чувства). Когато сѣ засегнатъ личнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ природния си умъ(1); когато се засегнатъ индивидуалнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ ес-

тествения си умъ (2); когато се засегнатъ моралнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ разума(3).

фиг. 4

Проявитѣ на ума сж свързани двѣ по двѣ помежду си. Като се знае това нѣщо, то може да се използва като начинъ за правилно трансформиране на енергиитѣ у човѣка.

Забѣлѣжете, въ много отъ животнитѣ, у кучетата, напимѣрь, личнитѣ чувства сж силно развити. И когато нѣкое куче иска да подчертае своето достоинство, то завива опашката си на колело. Това показва, че то е доволно отъ себе си.

Обаче, хванете ли опашката му, то веднага се озѣбва, по-

казва, че е недоволено. Защо прави така? — Понеже чрѣзъ грѣбначния му стѣлбъ става силно изтичане на енергия. Това изтичане на енергията започва отъ главата, минава прѣзъ грѣбначния стѣлбъ и отива къмъ центъра на земята. Така става съ всички млѣкопитающи. Слѣдователно, при всѣко побутване на животнитѣ, ние ги подпушваме, при което въ тѣхъ се образува едно болезнено, неприятно състояние.

Този процесъ става и съ човѣка, само че

подпушването у него се произвежда въ носа. У кучето става въ опашката, а у човѣка — въ нсса. И затова българитѣ често казватъ за нѣкого: „Надулъ носъ!“ Щомъ се подпушите и енергията ви се събере на върха на носа, какъ ще се лѣкувате? Има единъ психически начинъ за лѣкуване. Щомъ се подпушишъ или си недоволенъ отъ нѣщо, хвани носа си и кажи: „Нѣма нищо!“ Не се ли отпушишъ, пакъ хвани носа си отгорѣ додолу съ ржката три-четири пжти, изговори гласно името си и кажи: нѣма нищо! Можешъ да хванешъ носа и съ двѣтѣ си ржцѣ. По този начинъ ти ще утихнешъ. Та казвамъ: направете този опитъ, когато сте въ раздразнено състояние, да видите, дали законътъ ще проработи. Това е опитъ за лесно трансформиране на енергиитѣ. Друго яче може да се мине цѣла седмица, докато силитѣ ви се уравниѣсятъ. Когато течението на силитѣ у човѣка става правилно, нормално, човѣкъ чувствава въ себе си лекота, радостно чувство, като че отъ гърба му се е снелъ нѣкакъвъ товаръ.

Добрѣ е, ако учителитѣ въ училищата практикуватъ този методъ върху своитѣ ученици. Когато нѣкое дѣте въ училището се раздразни, нека учителътъ поглади леко носа му и каже: нѣма нищо! Този методъ има отлично възпитателно въздѣйствие върху дѣцата. Той прѣдставлява начинъ за отпушване пжтищата, прѣзъ които тече енергията. Направите ли единъ малкъ масажъ на носа си, и енергията протича. Ако нѣкой отъ васъ е

подпушенъ, като се върне дома си, нека направи този опитъ. Защо трѣбва да масажирате носа си? — Понеже носътъ е единъ върхъ на човѣшкото лице, на който понѣкога се събира излишно количество електричество и магнетизъмъ, които го подпушватъ. Когато излишнитѣ енергии се събиратъ въ мозъка, артериалната и венозната система се подпушватъ, много венозна кръвъ се събира въ слѣпоочната областъ, и пулсътъ започва да бие усилено. Когато имате такова подпушване, ще вземете малко квасъ и отъ вечерята ще го наложите на слѣпитѣ си очи. На сутринята ще бждете вече въ нормално състояние — подпушването се е трансформирало. Опасни сж подпушванията въ гърдитѣ, защото тѣ произвеждатъ охтика. Подпушването въ стомаха прѣдизвиква неправилно храносмилане. Само пълнитѣ хора страдатъ отъ коремоболие. Тѣ иматъ излишна енергия, която трѣбва да се отнеме. На слабигѣ хора, когато се подпушватъ, трѣбва да се прѣдаде енергия — тѣ страдатъ отъ недоимъкъ на енергия. Значи, сухиятъ човѣкъ може да отнима енергия отъ пълния. Олзи човѣкъ, на когото мозъкътъ е подпушенъ, трѣбва да се лѣкува отъ нѣкой дебелъ, пѣленъ човѣкъ, съ здравъ, свѣтълъ мозъкъ, за да му прѣдаде енергия. Ако при него отиде нѣкой хилавъ, сухъ човѣкъ, съ боленъ мозъкъ, той ще стане двойно по-хилавъ.

На онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за лѣкари, бихъ прѣпоръчалъ да спазватъ слѣд-

нитѣ правила при лѣкуването: ако вие сте пълненъ и лѣкувате нѣкой сухъ, боленъ човѣкъ, като лѣкарь сте на мѣсто, ще можете да го излѣкувате. Но ако и болниятъ е пълненъ, като васъ, вие не ще можете да го излѣкувате, затова трѣбва да вземете съ себе си нѣкой вашъ другарь, здравъ, но слабъ по натура. Той ще ви придружава, като асистентъ, ще вземе дѣсната или лѣвата ржка на болния, ще я подържи малко, и така ще му помогне. Правете опити, за да се убѣдите въ истинността на тази теория. Ако нѣкой пълненъ човѣкъ страда отъ коремоболие, нека повика единъ свой близъкъ познатъ слабъ, но здравъ човѣкъ и го помоли да тури дѣсната си ржка на слънчевия му вжзелъ, да я подържи така 5-10 минути, и коремоболието ще изчезне. Пъкъ, ако нѣкой сухъ човѣкъ страда отъ главоболие, нека намѣри нѣкой пълненъ, здравъ човѣкъ и го помоли да подържи челото му при слѣпитѣ очи съ едната или съ двѣтѣ си ржцѣ, и главоболието ще изчезне. По този начинъ хората могатъ взаимно да си помагатъ.

Казвамъ: природата обича енергиитѣ ѝ да вървятъ правилно. Между земята и човѣка винаги трѣбва да става правилна обмѣна. Освѣнъ между земята и човѣка, обмѣна трѣбва да става и между слънцето и човѣка. Човѣкъ всѣкога трѣбва да спазва връзката си съ центъра на земята и съ центъра на слънцето. Между духовния свѣтъ и човѣка сжщо тъй трѣбва да има правилна обмѣна

на енергиитѣ. Човѣкъ може да влѣзе въ духовния свѣтъ, само слѣдъ като се изчисти отъ излишъка на своитѣ енергии. Тѣ не сж нужни за неговото развитие.

Когато човѣкъ иманѣкакъвъ дефектъ въ своя разумъ, той ще бжде тѣсногрждъ; може да бжде мораленъ човѣкъ, но — фанатикъ, какъвто е билъ апостолъ Павелъ, прѣди обръщането си въ християнството. Апостолъ Павелъ, билъ философъ човѣкъ, но тѣсногрждъ и затова прѣслѣдвалъ всички, които не вѣрвали и не разбирали Божественото, както той го разбиралъ. Слѣдъ възприемане на Христовото учение, той поправилъ погрѣшката си. Обаче, много хора и до днесъ подражаватъ на апостолъ Павла, който казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Христа“. То значи: всичко считамъ за изметъ, за да позная Любовета.

Каква е разликата между личния и индивидуалния животъ? — Когато човѣкъ се индивидуализира, т. е. живѣе индивидуаленъ животъ, той навлиза вжтрѣ въ себе си, мисли за себе си. Личниятъ животъ има отношение повече къмъ външнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ се спира повече върху това, какво мислятъ другитѣ хора заради него. Човѣкъ съ силно развитъ личенъ животъ, като напише една книга, ще мисли, какво ще кажатъ критицитѣ за него. Изчезне ли обществото прѣдъ такъвъ човѣкъ, и личниятъ животъ изчезва. Индивидуалниятъ животъ е по-дълбокъ отъ личния. При личния животъ човѣкъ търси доброто мнѣние,

приятелството на цѣлото общество, не се задоволява съ единъ приятель. Такъвъ човѣкъ почти нѣма приятели. Хора, които базиратъ живота си върху личния умъ, не могатъ да завързватъ приятелство. Тѣ могатъ да правятъ познанство, но не и приятелство. Само човѣкътъ на индивидуалния животъ може да завързва приятелство и да задържа приятелитѣ си. Ако индивидуалниятъ, личниятъ и моралниятъ животъ сж правилно развити у човѣка, може да става дума за приятели и приятелство. Ако индивидуалниятъ умъ у човѣка е нормално развитъ, тогава и личниятъ, и моралниятъ умъ ще бждатъ нормално развити. Тѣ сж свързани помежду си.

Ако личниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, главата му отзадь на темето е висока. Ако моралниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, темето на главата отгорѣ е високо издигнато. При личния животъ, сѣмейнитѣ чувства сж слабо развити. Такъвъ човѣкъ води чергарски животъ, нѣма свой домъ. У него е силно развитъ стремежа къмъ пжтешествия. Обаче, отъ скитничество човѣкъ малко се учи.

При естествения животъ, челото на човѣка или е вдлъбнато навжтрѣ или е издадено навънъ. Хора, у които челото е вдлъбнато навжтрѣ, сж като дѣца; тѣ нѣматъ външни наблюдения, но интуитивно, вжтрѣшно схващатъ нѣщата. Наблюдателността у човѣка се образува, слѣдъ като се развие природниятъ умъ. Тогава естественитѣ чув-

ства иматъ по-добри изрази. Нѣкои смѣсватъ природния съ естествения умъ и казватъ: този човѣкъ има отличенъ природенъ умъ. Въ сжщностъ тѣ подразбиратъ неговия естественъ умъ. Ако природниятъ умъ е нормално развитъ въ нѣкой човѣкъ, той е досѣтливъ. У художниците и у музикантите природниятъ умъ е силно развитъ, защото музиката спада въ областта на природния умъ. Математиката пъкъ спада въ областта на естествения умъ. Слѣдователно, онзи, който иска да бжде математикъ, сжщеврѣменно трѣбва да бжде и музикантъ. Ако той не е музикантъ, не може да бжде и математикъ. Математиката прѣдставлява коренитѣ на музиката. Естествениятъ умъ започва отъ математиката и върху нея се гради музиката. Значи, тя е основа. Върху музиката се гради разумния животъ. Върху разумния животъ се гради въображението — областъ, на която трѣбва да се даде ново име. Азъ я наричамъ гениалността у човѣка. Нѣкои смѣсватъ гениалността у човѣка съ творчеството. Не, у гениалния човѣкъ нѣма творчество въ този смисълъ, какъвто съврѣменнитѣ хора разбиратъ. Гениалниятъ човѣкъ изразява само онова, което живата, разумната природа е създала, сътворила. Тсй е огледало на тази природа. Въображението, гениалността у човѣка е почвата, върху която се създаватъ най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща въ живота. Когато умътъ на човѣка е силно развитъ въ тази насока, забѣлѣзватъ се вълни, ксиго се отразяватъ по цѣлото му тѣло и оставатъ извѣстни

отенъци. Това сж все течения, които идватъ отъ живата природа, минаватъ прѣзъ ума на човѣка, прѣзъ грѣбначния му стълбъ и слизатъ надолу. Въ човѣка постоянно циркулиратъ два вида течения: отгорѣ надолу и отдолу-нагорѣ. Ако хората не подпушваха теченията на силитѣ въ природата, досега щѣха да бждатъ избавени отъ много злини. Въ съврѣменнитѣ народи, въ съврѣменното човѣчество тия сили сж подпушени, и като слѣдствие отъ това се явяватъ войнитѣ.

Та казвамъ: никога не се стремете къмъ унищожение. Нищо въ природата не може да се унищожи. И въ живота нищо не трѣбва да се унищожава, но само да се трансформира. Не се противопоставяйте срѣщу проявленията на природата. Нѣма по интелигентно, по-умно сжщество отъ природата! При това тя ограничава сжществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣка. При всичката негова интелигентность, и той трѣбва да си наложи извѣстни ограничения, и то по съвсѣмъ други закони. Никой не може да седи надъ природата. Тя налага ограничения на всички сжщества не отъ зла воля, но по необходимость. Тѣ сж въ реда на нѣщата. Отъ тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има редъ причини. Вие трѣбва да вложите всичкото си довѣрие въ разумната природа, въ нейния умъ, въ нейния промисълъ. Мислите ли, че въ природата нѣма разумъ, всички разумни сж-

щества, които влизатъ въ нея, колективно ще се опълчатъ срѣщу васъ и ще ви въздѣйствуватъ, докато се поправите. Това не върши самата природа, но законитѣ и силитѣ въ нея, срѣщу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините въ себе си, но тя ви казва, че слабиятъ трѣбва да се смирява.

Нищо въ природата не може да се унищожи! Въ теософската литература често се цитира изречението: „убий всѣко желание въ себе си!“ Това е неправиленъ прѣводъ на едно отъ индускитѣ изречения, който говори за неразбиране окултизма. Въ индуската литература мисълта е съвсѣмъ друго-яче поставена. Нѣма защо човѣкъ да убива желанията си. Апостолъ Павелъ въ посланията си употребява почти сжщитѣ думи: „Да умъртвимъ тѣлото си.“ Азъ взимамъ думата „умъртвяване“ въ смисълъ на трансформиране на енергията. Ние трѣбва да смекчаваме, да намаляваме силната дѣятелностъ на експулсивната енергия, а не да я унищожаваме. Така постъпваме и когато искаме да намалимъ силното течение на водата, която завлича и унищожава всичко, каквото срещне на пътя си; ние измѣняме наклонъ ѝ, да стане по малкъ, за да се ползватъ всички отъ нейнитѣ блага. По сжщия законъ, ако насочите силна струя вода върху цвѣтята на една градина, вие ще ги изкорените. За да се намали нейната енергия, вие трѣбва да турите на пътя едно прѣпятствие. Искате ли да дадете силенъ напоръ на водата, махнете на-

клона ѝ, прѣмахнете прѣпятствието отъ пжтя ѝ, и всички капчици ще се събератъ въ кръгъ, ще стане силно изтичане на водата.

Слѣдователно, когато искате да измѣните вашия животъ, ще увеличавате или намалявате наклонa, а споредъ това ще се увеличава или намалява струята на вашата енергия. Вие можете или да разпрѣснете своята енергия въ много капчици, или да я съберете въ една силна струя. Прѣди да измѣните наклона на енергията си, ще трѣбва да се спрете, да обмислите добръ, какъ да постѣпите. Често казвате: азъ не мога да търпя това безчестие! — и започвате да се гнѣвите, да негодувате. Това показва, че сте събрали всички капки въ една силна струя. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ гнѣва? — Разпрѣснете тази струя. Тя е излишна. Въ случая тя само ще ви поврѣди, ще загубите мира си. Прѣди всичко това ваше състояние е хипнотическо. Отвѣнъ никой не може да направи човѣка безчестенъ! Ако той мисли за себе си, че е такъвъ, то е другъ въпросъ, но ако той не е безчестенъ, цѣлиятъ свѣтъ може да говори за него, каквото иска, той нѣма да стане такъвъ. Ако азъ самъ не се сѣдя, никой не може да ме сѣди! Сѣденето подразбира да освѣтлишь съзнанието на нѣкого, да изправи погрѣшките си. Такъвъ е законътъ. Ако вие искате да сѣдите нѣкого, трѣбва да седите поне три прѣста по-високо отъ него и тогава ще можете да го сѣдите. Може да ме сѣди само онзи, който седи по-висо-

ко отъ мене Само великиятъ художникъ-учителъ може да даде мнѣнието си за нѣкоя хубава картина, но начинающиятъ ученикъ нѣма право да дава мнѣнието си. Затова, нека не ви смущава мнѣнието на другитѣ. Вие ги изслушвайте, но не отбивайте струята на вашата енергия отъ своя пътъ.

Всѣки човѣкъ има едно мнѣние за себе си, по-близо или по-далечъ отъ Истината. Нѣкога ти мислишъ, че си даровитъ човѣкъ. Вѣрно е това, но щомъ си даровитъ, постарай се да напишешъ едно малко стихотворение, за себе си само, безъ да го изнасяшъ прѣдъ другитѣ. Слѣдъ 2 — 3 деня пакъ го прочети и вижъ, дали ти причинява радостъ; ако ти причинява радостъ, ти си даровитъ човѣкъ. Четешъ ли го и на другитѣ хора, тѣ да го харесатъ, хубавото ще изчезне. Който те слуша да четешъ своето малко стихотворение, ще каже: колко е глупаво! Той те измѣрва съ други майстори и си мисли: колко по-хубави стихотворения отъ това съмъ челъ! Така е, но като твоео стихотворение, именно, той не е челъ. Колкото и да е глупаво това стихотворение, то е unicum, и като него нѣма друго; то е нѣщо особено, другъ не може да каже сжщото нѣщо, макаръ и глупаво. И въ глупавото стихотворение има философия. Вие имате особена прѣдстава за сегашнитѣ гениални хора. Сегашнитѣ гениални хора единъ день ще минаватъ за прости хора, а сегашнитѣ прости хора ще станатъ за въ бждеще гениални хора. Това може да се докаже съ

факти. Сжщото нѣщо виждаме и въ самата природа, затова не се обезсърдчавайте, вървете напредъ!

Нѣкои хора като правятъ погрѣшки виждатъ имъ се „квадратни глупости“. Щомъ тѣхнитѣ погрѣшки сж „квадратни глупости“, това е добро, защото върху тѣхъ може да се съгради цѣла философия. Питамъ разумността, мъдростта могатъ ли да бждатъ квадратни глупости? — Не, разумността не може да бжде квадратна, но глупостта може да бжде квадратна. Чули ли сте да казватъ за нѣкой човѣкъ, че говори квадратни умности? Има ли такова изречение? — Не. Само за проститѣ хора, обаче, казватъ така. Както виждате, проститѣ хора прилагатъ математиката много добръ. За тѣхъ се казва, че говорятъ „квадратни глупости“. Но и глупоститѣ сж относителни нѣща.

Каква е разликата между глупавия и умния човѣкъ? Единствената разлика седи въ слѣдното: глупавиятъ не съзнава, че е глупавъ; умниятъ или съзнава, че е глупавъ, или съзнава, че е уменъ. Ако запитамъ най-глупавия човѣкъ, какво има на слънцето, той ще ми отговори, че не знае. Ако запитамъ най-умния, какво има на слънцето, той ще каже: Господъ знае това. Този човѣкъ е уменъ, защото знае, че ако той не може да отговори на този въпросъ, Господъ ще отговори. Право е, че Господъ знае, а обикновениятъ човѣкъ още не знае. Ако запитатъ умния човѣкъ, колко заплата получава, той ще каже: „Моята заплата, заелно

съ тази на прѣдседателя е 10,000 лева“. Ако зададете на глупавия сѣщия въпросъ, той ще каже: моята заплата е 60 лева мѣсечно. Първиятъ мисли, че като прибави паритѣ на прѣдседателя къмъ своитѣ, това ще го повдигне прѣдъ очитѣ на другитѣ хора. Глупавиятъ отговаря направо на въпроса, безъ да мисли. Глупавиятъ отговаря бързо, безъ да мисли. Умниятъ прѣди да отговаря, мисли. Една българска пословица казва: „Два пѣти мѣри, веднѣжъ крой!“ Азъ казвамъ: два пѣти обмисли, веднѣжъ кажи. Така постѣпва разумниятъ човѣкъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовьта.“

27 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 21 / VI 1925 год.
въ гр. София.

ЛЕКЦИИ
на
МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ.
1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.
V томъ.
28, 29, 30 и 31.

△

СОФИЯ — 1928

28 ЛЕКЦИЯ.

Смѣна на състоянията.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

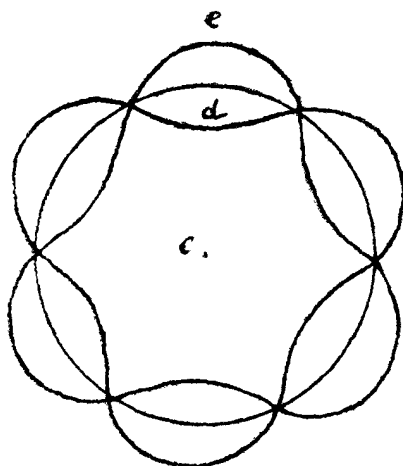
Прочете се резюме отъ темитѣ: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.“

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата: „Произходъ на песимизъма“. (№ 23).

Слѣдъ нея ще пишете върху темата: „Обезсърдчение на младитѣ“. (№ 24). Какъ мислите, отъ какво се обезсърдчаватъ младитѣ? Стариятъ човѣкъ се обезсърдчава, когато забѣлѣжи, че силитѣ му го напущатъ, изоставятъ. Питамъ: тогава защо и младиятъ човѣкъ, който е въ разцвѣта на силитѣ си, се обезсърдчава? Помислете добръ върху този въпросъ и тогава пишете.

На фиг. 1 имате кръга С. Около него се движатъ други два кръга d и e, но при движението си, тѣхнитѣ окръжности се ту огъватъ навжтрѣ, ту изпжкватъ навънъ. Какъ може да се обясни огъването и изпжкването на тия двѣ окръжности? Ако въпросътъ се отнася до механическитѣ

процеси въ природата, тѣ лесно се обясняватъ: що се отнася до процеситѣ, които ставатъ въ човѣшкия организмъ, тѣ сж сложни, трудно обясними. Обаче, трѣбва да се знае слѣдното нѣщо: както природнитѣ процеси, така и тия, които ставатъ въ човѣшкия организмъ, иматъ единъ и сжщъ произходъ.

фиг. 1

Да допуснемъ, че нѣкое сжщество, нѣкой човѣкъ, напримѣръ, се намира въ едно Божествено състояние. Това негово състояние е равно, навсѣкждѣ гладко и може да се изобрази съ формата на единъ кржгъ — С. Такъвъ човѣкъ има

миръ, спокойствие, идеенъ животъ, стремежъ къмъ Бога. Не се минава много врѣме, и този човѣкъ се отклонява отъ Бога, изгубва своя стремежъ къмъ идеенъ животъ, и състоянието му вече се измѣня. Въ него ставатъ пертурбации, вслѣдствие зародилитѣ се чувства на злоба, умраза, завистъ и т. н. Тия пертурбации сж причина за огъването и изпжкването на окръжноститѣ d и e. Каквото и да се говори на такъвъ човѣкъ, той е все на противоположно мнѣние. До вчера е намиралъ, че свѣтътъ е хармониченъ, че между хората има любовъ, а днесъ отказва това. Кои сж дълбокитѣ причини, които сж заставили този човѣкъ да говори и да мисли вече по такъвъ начинъ? — Това се дължи на пертурбациитѣ, които ставатъ въ неговото сърце.

И сега, за да се увѣрите въ истинността на това твърдение, вие може да направите единъ малкъ психологически опитъ. Дайте, напимѣръ, една хубава ябълка на нѣкое дѣте и слѣдъ малко я вземете отъ него. Какво става въ сърцето на това дѣте? — Когато му давате ябълката, то се радва, но щомъ я вземете назадъ, въ сърцето му стааа една пертурбация, и гледате, това дѣте вече не е разположено. Трѣбва ли да ставатъ такива пертурбации въ сърцето на кого и да е? Ако дѣтето бѣше разумно, щѣше да каже: „Тази ябълка не бѣше моя. Еди-кой си господинъ ми я даде, и азъ се радвамъ затова. Послѣ той си я взе — и затова трѣбва да му благодаря, нѣма защо да се наскърбявамъ.“ Такива състояния се

срещатъ и у възрастнитѣ хора. Понѣкога на човѣка се отнематъ нѣкои нѣща, за които той може да е съзнавалъ, а може и да не е съзнавалъ, че не сж негови, и започва да страда, става недоволенъ, неразположенъ. Разумниятъ животъ седи въ това, именно, винаги да съзнавате, че когато ви се отнеме една ябълка, тя не е била ваша, и да не се смущавате

Ще ви дамъ още единъ примѣръ. Нѣкой младъ поетъ напише едно стихотворение отъ 3 — 4 куплета и се радва, пази го, крие го въ себе си. Обаче, единъ день той го изпраща въ нѣкоя редакция да се напечата, и тамъ потъва нѣйдѣ въ коша на захвърлянитѣ писма и изчезва. Този поетъ е вече неразположенъ, недоволенъ. Защо? — Отнеха му радостта. Какво може да възпѣе единъ младъ поетъ? (— Любовта). Той виждалъ ли е Любовта? Не я е виждалъ, но все таки нѣщо го подтиква да пише. Тѣй както гладътъ ни кара да ядемъ, жаждата — да пиемъ, нуждата отъ сънъ — да спимъ, така и нѣщо ни подтиква да пишемъ, да четемъ и да учимъ. Ние не сме абсолютно свободни. Запримѣръ, дойде сънното състояние върху васъ налегне ви сънъ, и вие заспivate. Прѣди да дойде съна, вие казвате. „Никой не може да ме застави да направя това или онова, азъ съмъ свободенъ човѣкъ. Дойде ли обаче, сънътъ, вие не можете да му се противопоставите, лѣгате на леглото си и спите 6 — 7 часа. Сънното състояние у човѣка е резултатъ на неговитѣ чувства, а не на мислитѣ му. Чувствата

приспиватъ човѣка. И когато паметъта и мисълъта на хората отслабватъ, чувствата сж причина затова. Когато чувствата идватъ отвънъ, тѣ сж силенъ стимулъ за човѣшката мисълъ, но когато идватъ отвжтрѣ, тѣ спиратъ мисълъта на човѣка, и той става на каша, всичко въ него се разслабва. Забѣлжете, у всички хора, които сж слабоумни, чувствата взиматъ надмощие. Тѣ сж причина за слабостъта въ ума, за слабата паметъ на човѣка. Волята на такива хора се проявява подъ влияние-то на чувствата. При това положение чувствата завличатъ волята много далечъ, тамъ, дѣто човѣкъ не е искалъ да отива. Новата психология казва, че чувствата сж независими отъ волята.

Ще ви задамъ въпроса: на какво се дължи свободата? Или кой човѣкъ може да бжде свободенъ? — Свободата почива на единъ естественъ законъ. За да разберете, какъвъ е този законъ, ще ви прѣдставя слѣдната аналогия. Ще уподобя човѣка на мѣхуръ, пълненъ съ въздухъ. Ако на този мѣхуръ се закачи едно парче желѣзо съ тежестъ 100 клгр., какво ще стане съ този мѣхуръ? Свободенъ ли е сега този мѣхуръ да се движи въ въздуха, като по-рано? — Не, той ще потъне надолу, ще падне. И сега, този мѣхуръ, като съзнателно същество, мисли, разсждава, казва: „Азъ съмъ свободенъ, нищо не ме засѣга, нищо не може да ме свали долу.“ Питамъ: защо сега слизашъ надолу? — Не мога, нѣкаква тежестъ е закачена на менъ, нѣщо ме тегли надолу. Казвамъ: тежестъта, която тегли човѣка надолу, това

сж неговитѣ желанія. И затова, щомъ човѣкъ се освободи отъ желаніята, които го теглятъ надолу, той излиза на повърхността, както мѣхура, пълненъ съ въздухъ. Докато умътъ на човѣка работи, той е свободенъ. Дойдатъ ли желаніята у човѣка, той става робъ на тия свои желанія, не може вече правилно да мисли, изгубва всѣкаква свобода. Човѣкъ може да бжде свободенъ само при една чиста, права мисль. Значи, свободната воля се проявява въ най-рѣдката срѣда. Ако затворите единъ свѣтилникъ въ дебела, желѣзна обвивка, ще може ли той да прояви свѣтлината си навънъ? — Не може. Естествениятъ законъ, при който човѣкъ може да добие свободата си, е законътъ на правата, на чистата мисль.

Казвамъ хората не трѣбва да се спъватъ отъ своитѣ човѣшки чувства. И тѣ съставляватъ една велика сила, чиито качества трѣбва да познаватъ. Човѣшкитѣ чувства не сж постоянни, тѣ не траятъ дълго време. Щомъ попаднете подъ влиянието на нѣкое човѣшко чувство, то може да ви владѣе часъ, два, може да владѣе день, два, три или повече, а нѣкога по нѣколко мѣсеца или една година и слѣдъ това ще ви напусне. Напусне ли ви, вие сте вече свободенъ. Въ това време вашиятъ умъ работи правилно, и вие извличате една опитностъ отъ чувството, което бѣше ви завладѣло. Слѣдъ това ще попаднете на друго чувство, което непрѣменно ще бжде по-възвишено отъ първото. Чувствата трѣбва да бждатъ въ хар-

чония съ мислитѣ. Не сж ли въ хармония, взиматѣ ли надмощие надъ мислитѣ у човѣка, той не може да мисли право. Слѣдъ това мислитѣ въ този човѣкъ ще взематѣ надмощие, и той постоянно ще се намира въ неустойчиви състояния

И тъй, трѣбва да знаете, че чувствата всѣкога заробватъ човѣка. За да се освободи човѣкъ отъ това робство, той трѣбва съзнателно да работи върху себе си. Чувствата прѣдставляватъ енергия, събрана отъ хиляди години въ природата. У кого ще попаднатъ тия енергии, за това природата не се интересува. Важното е тия енергии да се пласиратъ нѣкъждѣ и да се използватъ разумно. Когато нѣкой човѣкъ попадне подъ влиянието на единъ или на другъ родъ отъ тѣзи енергии, природата ги туря на гърба му и казва: „Днесъ ти ще използвашъ тия енергии, докато намѣря другъ, на когото да ги стоваря“. Съ това природата прави редъ опити, отъ които и вие се учите. Има ли нѣщо лошо въ тия опити? Трѣбва ли да се сърдите на природата за това? Колкото и да се сърдите, тя не обръща внимание. Има ли нѣщо лошо, ако майката даде една ябълка на своето дѣте и послѣ я вземе назадъ? „На дѣтето става мжчно“, казвате вие. Това не значи нищо. Ние сме дѣцата, на които природата дава нѣщо, което обичаме, и послѣ го взима назадъ. Скрѣбъта у човѣка се дължи на това, че му взиматъ прѣдмета, който обича; радостъта пъкъ се дължи на това, че му даватъ нѣщо, което обича. Запримѣръ, вие имате малко, 5 — 6

годишно братче, което е мъдро и много интелигентно. Вие му се радвате, обичате го. Единъ денъ, обаче, природата го взима. Това ви създава голѣми страдания, голѣма скръбъ и запитвател: „Защо трѣбваше да ни далатъ това дѣте, щомъ си замина тъй скоро? — Това дѣте трѣбваше да дойде на земята и скоро слѣдъ това да си замине, за да можете вие, чрѣзъ страданията си за него да се подигнете въ по-високъ свѣтъ. Като мислите за него, вие се качвате на по-високо стѣпало, отивате тамъ, дѣто е то.

Казвамъ: който не иска да потъва въ дълбочинитѣ на морето, ще държи желанията си вънъ отъ себе си, безъ да се свързва съ тѣхъ, и така ще ги разглежда. Ако нѣкой завърже на крака ви една торбичка съ 100 клгр. злато и ви пусне въ морето, отъ тежестъта вие ще потънете на дъното. Знаятъ ли хората, че на крака ви има закачена торбичка съ 100 килограма злато, десетъ водолази ще се спуснатъ да ви търсятъ изъ морето, да взематъ торбичката съ злато, а васъ да спасятъ. Взематъ ли златото, вие ще бъдете свободни и като мѣхуръ ще излѣзете на повърхността на водата. Тия ваши желания сж външни, положителни и се намиратъ вънъ отъ кръга С. (фиг. 1), а вътрѣшнитѣ желания сж отрицателни, негативни и се намиратъ въ кръга С. (фиг. 1). Негативнитѣ желания произвеждатъ недоволство въ човѣка, или отъ самия него, или отъ окръжаващата срѣда, и затова той не може да работи. За да се освободи отъ недоволството

и за да придобие потикъ, сила да работи, той трѣбва да прѣмине въ положителнитѣ желанія, дѣто щѣ може да се развива. При недоволството човѣкъ потѣва въ гжста материя, дѣто и желаніята му се усилватъ повече. Само по себе си, обаче, отрицателнитѣ желанія се смѣнятъ въ положителни, защото и тѣ излизатъ извънъ Божествения кръгъ С и се прѣвръщатъ въ положителни. Затова човѣкъ трѣбва да учи търпѣнието. Дойде ли ви нѣкое тежко състояние на гнѣвъ, недоволство или друго нѣщо въоръжете се съ търпѣние. Нѣма да минатъ 5 — 10 — 15 — 20 минути, или най-много половинъ часъ, и вашето състояние ще се смѣни. Недоволниятъ човѣкъ съ своето нетърпѣние иска да измѣни вжтрѣшния редъ въ природата, вслѣдствие на което тя го улавя и го поставя вжтрѣ въ кръга, въ по ограничителни условия. Този кръгъ тогава става поширокъ, съ повече отрицателни желанія. Опитали се човѣкъ и втори пжтъ да реагира срѣщу разумната природа, тя го туря пакъ въ кръга С., който става още по голѣмъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се научи да търпи, за да може недоволството, само по себе си, да се смѣни въ доволство. Вие мислите, че ако не се борите, отрицателнитѣ ви състояния ще траятъ цѣлъ животъ. — Не, както положителнитѣ, тѣй и отрицателнитѣ състояния у човѣка се смѣнятъ, не траятъ дълго врѣме.

Сега, като минавате прѣзъ допирнитѣ точки на идеалния кръгъ С., по този начинъ вие ще

изучите и законитѣ, по които се движи този кржгъ. Съ такива кржгове (e. и d.) се обясняватъ и законитѣ на музиката. Тия прѣплетени кржгове въ музиката обясняватъ издигането и понижаването на тоноветѣ. Значи, съ тия кржгове човѣкъ едновременно ще изучава, както идейнитѣ чувства, така и понижаването и издигането на тоноветѣ.

Казвамъ: отъ младитѣ сега се изисква търпѣние, а не индиферентностъ. Младиятъ не трѣбва да се смуцава, но да е увѣренъ, че всички състояния у човѣка могатъ лесно да се смѣнятъ. Вие можете математически да изчислите, слѣдъ колко врѣме точно едно лошо състояние ще се смѣни въ добро. Колкото по-интенсивно е страданието, недоволството и съмнѣнието у човѣка, толкова по-скоро то ще се смѣни. Казватъ за нѣко-го: този човѣкъ има голѣма вѣра. Наскоро, обаче, той изпада въ безвѣрие. Значи, той има вѣрвания, а не вѣра. И затова, колкото повече и по-интенсивни вѣрвания има човѣкъ, толкова по-скоро ще изпадне въ безвѣрие. На всички съврѣмenni хора е необходима абсолютна, положителна вѣра, защото минаватъ прѣзъ фазата на постояннитѣ смѣни. У младитѣ хора страданията сж по-кратковрѣмenni, защото радостта взима надмощие у тѣхъ. Затова младитѣ хора бързо и лесно се лѣкуватъ. Често у старитѣ хора вжтрѣшнитѣ кржгове траятъ по дълго врѣме. Понѣкога тѣ изкуствено създаватъ тия кржгове, понеже желанията имъ сж силни. Ако се случи нѣкой старъ човѣкъ да е

свободенъ отъ негативни чувства, той се прѣна-
ся въ своитѣ положителни чувства на миналото и
съ тѣхъ живѣе. Положителнитѣ чувства на мла-
дитѣ сж насочени къмъ бждещето. Отъ това не
се ползватъ нито младитѣ, нито старитѣ. Законъ
е: положителнитѣ и отрицателнитѣ чувства трѣб-
ва да присѣтствуватъ едноврѣменно въ живота на
човѣка. Животътъ на човѣка прѣдставлява кръгъ,
по окръжността на който се прѣплитатъ поло-
жителни и отрицателни чувства и желания (фиг. 1).

Човѣкъ може да изчисли математически,
колко врѣме ще трае извѣстно негово же-
лание, като вземе прѣдъ видъ извѣстни данни,
а именно: дължината на двата диаметра на повърх-
ността на лоба, широчината и височината на че-
лото, дължината на носа и широчината на брада-
та. Понеже формата на главата у човѣка постоян-
но се мѣни, съобразно това се мѣнятъ трайно-
стта и интензивността на желанията. Като каз-
вамъ, че формата на главата се мѣни, подразби-
рамъ, че това става прѣзъ разнитѣ фази на живо-
та. Който се занимава съ френологията, както съ
изучаване черепа на човѣка, ще забѣлѣжи, че тия
мѣста отъ черепа, дѣто мисълта се проявява най-
активно, тамъ костъта е най-тънка. Интензивниятъ
животъ на човѣка, обаче, не се проявява всѣкога
въ една и сжща областъ на черепа. Това показ-
ва, че дѣятелността на човѣшката мисль се смѣ-
ня прѣзъ разнитѣ фази на човѣшкия животъ. На-
примѣръ, ако нѣкой човѣкъ е разрушителенъ,
главата при ушитѣ му е широка. Такъвъ човѣкъ,

като се разгнѣви, не се успокоява лесно. Ако главата на нѣкой човѣкъ е дълга, а при ушитѣ тѣсна, той не се гнѣви много, и гнѣвътъ му скоро минава. Желанията на човѣка сж динамически сили, скрити въ неговото подсъзнание, които слѣдъ време се изразяватъ като чувство или като мисль. Всѣко желание трѣбва да се впрегне на работа. Затова, като ви дойдатъ нѣкои страдания или радости, наблюдавайте се спокойно и се самоизучавайте!

Единъ старъ свещеникъ, около 60-65 годишенъ, ми разправяше слѣдната своя опитность: „Въ първитѣ години на живота си азъ не обичахъ страданията и по всѣкакъвъ начинъ се стараехъ да ги избѣгвамъ. Обаче, каквото и да правихъ, ставаше точно обратното: страданията все повече и повече се увеличаваха. Най-послѣ азъ си казахъ: Слушай, приятелю, какво сивидѣлъ ти, че бѣгашъ отъ страданията? Отсега нататакъ ще дойдатъ истинскитѣ страдания! Пригответи се да ги приемешъ съ радость и да ги носишъ мжжки! Отъ този моментъ азъ обикнахъ страданията, но тѣ взеха да се отдалечаватъ отъ мене. Докато ги избѣгвахъ, тѣ ме прѣслѣдваха. Щомъ прѣстанахъ да ги избѣгвамъ, тѣ ме напуснаха“. Питамъ: какво лошо има въ това, да страда човѣкъ? Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя обидна дума? Защо трѣбва да страдате отъ това? Или защо трѣбва да се радвате, когато нѣкой каже, че много ви обича, че е готовъ да даде живота си за васъ? Кое е по-реално въ тия два случая: обиднитѣ ду-

ми, които ви казалъ нѣкой, че ви мрази, или нѣкъ думитѣ на този, който казва, че ви обича? И въ двата случая вие чувате само думи. Едно е важно за васъ, че при тия случаи вие провѣрвате слѣдния важенъ законъ за уравнивяване енергиитѣ въ природата: когато нѣкой ви мрази, разумната природа ще изпрати другъ, който ви обича; и обратно, когато нѣкой ви обича, разумната природа ще изпрати другъ, който ви мрази. Кажете ли ви нѣкой, че ви мрази, кажете си: „Азъ се радвамъ за това, защото сега ще дойде този, който ме обича.“ Кажете ли ви нѣкой, че ви обича, ще знаете, че слѣдъ малко непрѣменно ще дойде този, който ви мрази. Сжщото нѣщо се отнася и до другитѣ области на живота и науката. Напримѣръ, нѣкой поетъ напише едно хубаво, идейно стихотворение, което всички харесвагъ. Второто стихотворение непрѣменно ще бѣде лошо, безъ идея, което само опетнява ума на този поетъ, безъ да му придава нѣщо.

Сега, отъ всичко казано догукъ, у васъ трѣбва да остане единъ основенъ законъ, съ който да противодѣйствувате на отрицателнитѣ желания и чувства, които се зараждатъ у васъ. Не е достатъчно само да имъ противодѣйствувате, но трѣбва да издържате на тѣхъ; не е достатъчно само да издържате, но вашата мисль трѣбва да расте и да се развива. При това, не трѣбва само мисльта ви да се развива, но и душата ви да се разширява, а духътъ ви да укрѣпва. Само така ще имате прояви на истински човѣкъ. Мнозина казватъ:

ние сме млади още; като остарѣемъ, тогава ще мислимъ за тия работи. Не, ако вие не поумнѣете като млади, и като стари нѣма да поумнѣете. Който е уменъ като младъ, и като старъ ще бжде уменъ. Тогава човѣкъ се намира на положителната страна въ своя животъ. Ако нѣкой човѣкъ е глупавъ като младъ, и на старини ще бжде глупавъ. Той се намира на негативната страна въ своя животъ.

Често младитѣ обичатъ да отлагатъ нѣщата. Напримѣръ, дойде ви нѣкоя добра мисль, да направите нѣщо, и вие казвате: „Това нѣщо не мога да направя сега“. Питамъ: на какво основание се надѣвашъ да го направите другъ пжтъ?—Не зная, така мисля. — Тогава мисли, че сега ще можешъ да го направите и се заеми съ тази работа. Когато казвате, че нѣщо е невъзможно, това подразбира, че вие искате да го направите съвършено, и то изведнѣжъ, а това, именно, е невъзможно. Напримѣръ, възможно ли е за човѣка да изживѣе наведнѣжъ всички свои състояния отъ дѣтството си до стогодишната си възраст? — Това нѣщо е невъзможно. Колкото и да си го прѣдставяте допустимо, споредъ сегашнитѣ закони на козмоса, то е невъзможно. Това е въпросъ на врѣмето. Засега на всинца ви прѣдстои да изучавате закона за смѣна на вашитѣ състояния, а единъ день, като станете вѣщи, учени хора, ще можете изведнѣжъ да се освобождавате отъ отрицателнитѣ състояния. Сега ще се освобождавате отъ тия състояния чрѣзъ търпѣние.

И тъй, за сега ще се научите да свързвате отрицателните форми със положителните. Дойде ли ви нѣкое нещастие, веднага го свържете съ противоположното нему — щастieto.

Казвамъ: кржгътъ С. (фиг. I) прѣдставлява общия животъ на човѣка, а малките кржгчета по окръжността му прѣдставляватъ хармоничните и нехармоничните, или положителните и отрицателните състояния, прѣзъ които човѣкъ минава въ живота си. Важна мисль отъ тази лекция за васъ е мисльта за търпѣнието. Ще търпите, докато извѣстно отрицателно състояние се смѣни по единъ естественъ начинъ. Прѣзъ това врѣме може да плачете, да скърбите, да ви подлагатъ на унижения — всичко издръжте и си кажете: „За добро е това. Днесъ азъ страдамъ, скърбя, но другъ нѣкой се радва. Сега азъ съмъ дежуренъ, на постъ съмъ поставенъ, да дигамъ съ рамото си игото на човѣчеството. Утрѣ ще се смѣня, другъ ще поеме тази работа.“ Ако можете съзнателно да си наложите търпѣние, това показва, че сте ученици на новото учение. Търпѣнието е жизнениятъ еликсиръ на душата. То не може да се постигне лесно. Жертви, воля се изисква за това! Търпѣнието е вжтрѣшно качество на човѣшката душа, което ние наричаме „будна мисль“, или „будность на съзнанието“. Никой не може да изкара търпеливия човѣкъ отъ неогвото положение, защото той се намира на единъ вжзелъ, дѣто силитъ сж въ равновѣсие. Самъ човѣкъ може да наруши това свое състояние — никой другъ. За да

не наруши своето равновѣсие, гоѣ постоянно трѣбва да се държи на повърхността на водата, да не потъва надолу. Всички съвременни хора иматъ тази опитностъ, да потъватъ въ водата и отново да изплуватъ. Колко пѣти тѣ сж потъвали и изплували на повърхността на водата! Ако човѣкъ не прѣминава отъ нехармоничнитѣ въ хармоничнитѣ състояния на своята душа, каквото знание и да има, ще го загуби; ако е музикантъ, ще изгуби изкуството си; ако е художникъ, ще изгуби тази дарба. Дойде ли човѣкъ до своитѣ хармонични чувства и желання, той ще бжде доволенъ отъ всичко, което му се дава. И тогава, мислитѣ и чувствата му ще се развиватъ правилно, и той ще живѣе въ закона на свободата.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“!

— — —

28. лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 28 юни, 1925 г.
София.

29 ЛЕКЦИЯ.

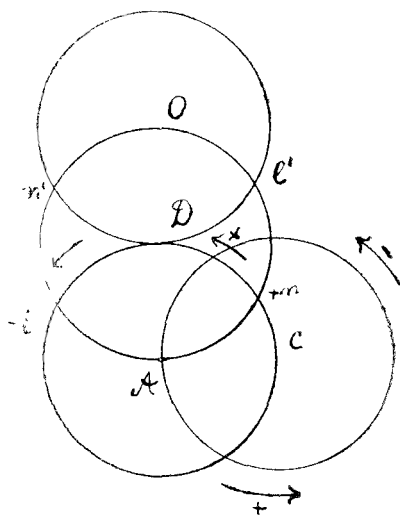
Прѣходни състояния на съзнанието.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

На фиг. I имате единъ кръгъ А. Този кръгъ прѣдставлява едно положително сжщество, което е разширило съзнанието си до извѣстна степенъ. Ако това сжщество влѣзе въ връзка съ друго сжщество, напимѣрь съ сжществото Д, което прѣдставлява другъ кръгъ, тогава кръгътъ Д ще прѣсѣче кръга А въ двѣ точки на неговата периферия, а именно въ точкитѣ — I и + п. Какво ще бжде качеството на енергиитѣ, които ще протичатъ прѣзъ точкитѣ I и п? — Енергията, която ще протече прѣзъ точката I ще бжде отрицателна и низходяща, а енергията, която ще протече прѣзъ точката п ще бжде положителна или възходяща, затова отбѣлѣзваме точкитѣ съ буквитѣ — I и + п.

Ако сжществото, което прѣдставлява кръга А, влѣзе въ връзка съ друго сжщество, изразено чрѣзъ кръга С, ще стане смѣна на енергиитѣ:

положителните енергии ще станат отрицателни, а отрицателните ще станат положителни. Ако кръгът С. се свърже с другъ кръгъ, енергиите пакъ ще се смѣнятъ и т. н.. Сега важниятъ въ-

фиг. I

просъ е, какъ става тази смѣна на енергиите? Всички сте наблюдавали въ себе си тази смѣна на енергиите, но не знаете, коя е причината за това нѣщо. Напримѣръ, ставате сутринъ съ едно положително желание: чувствувате се силенъ,

смѣлъ и рѣшителенъ, лесно рѣшавате всички въпроси — каквото кажете, направите го съзнание-то ви се разширява, стреми се къмъ безкрайността. Обаче, слѣдъ обѣдъ става смѣна на вашитѣ енергии, вие минавате въ негативно състояние и казвате: „Нищо нѣма да излѣзе отъ тази работа“. Съзнанието ви започва да се смалява. Сутринята енергията ви се е движила отъ лѣво къмъ дѣсно, по посока $+$ n , възходяще състояние — качване нагорѣ. Слѣдъ обѣдъ енергията ви се е движила отъ дѣсно къмъ лѣво, по посока $-$ l , низходяще състояние — слизание. Колкото повече съзнанието се разширява, толкова повече и връзките му се увеличаватъ. Тогава кржгътъ A , ще влѣзе въ връзка и съ кржга O , съ който ще се прѣсѣче въ точките l^1 и n^1 . Тия кржгове нѣматъ нищо общо помежду си. Тѣхнитѣ центрове се намиратъ все по периферията на другитѣ кржгове. Напримѣръ, центроветѣ на кржговетѣ A , D , O , C сж все на периферии. Въ такъвъ случай, когато въ математиката говоримъ за кржгъ, въ който има стремление да увеличава радиуса си до безкрайностъ, центърътъ на този кржгъ ще се намира навсѣкждѣ. Съ такъвъ кржгъ, именно, си прѣдставляваме развитието на човѣшкото съзнание.

И тъй, общиятъ центъръ, прѣзъ който минава живота, се намира навсѣкждѣ. Засега ние знаемъ само живота на периферията, а какво прѣдставлява сжщинскиятъ животъ въ центъра, това не знаемъ. Туй е велика тайна въ природата. Защо? — Защото центърътъ на кржга, който прѣд-

ставява общия, цѣлокупния животъ, като центъръ на безкрайно голѣмъ кръгъ, се намира навсѣкждѣ. Това показва, че човѣшкото съзнание може да се разширява, и послѣ, по обратенъ пътъ, да се смялява. Сутринъ съзнанието се разширява, вечеръ се смялява, като мѣхъ. И музиката се дължи на подобно разширение и свиване или смяляване. Човѣкъ пѣе и свири, когато се разширява. Прѣстане ли разширяването, прѣстава музиката, заглѣхва пѣсенята. Щомъ гайдата се свие, и свиренето не се чува.

Какво показва пѣнието и свиренето? — Докато човѣкъ пѣе и свири, енергиитѣ у него сж положителни и възходящи; прѣстане ли да пѣе и да свири, енергиитѣ прѣминаватъ въ отрицателни и низходящи. Въ такъвъ човѣкъ се събиратъ разрушителни енергии, и той изпада въ единъ свѣтъ на безпорядкъ и дисхармония. Този свѣтъ е свѣтъ на неразумностъ. Ето защо, всички окултни школи прѣпоръчватъ пѣнието и свиренето като сръдства за тониране, за излизане отъ извѣстно дисхармонично или отрицателно състояние. Изпаднете ли въ нѣкое низходяще състояние, поставайте се, макаръ и по изкуственъ начинъ, да си създадете разположение за пѣние или свирене. По естественъ начинъ може да пѣе и да свири само този човѣкъ, който има нѣкакъвъ високъ идеалъ въ своята душа. Този човѣкъ пѣе за своето отечество, за свѣтли бжднини, за ангелитѣ, за Бога — за всичко велико и красиво въ свѣта. Нѣма ли нѣкакъвъ идеалъ въ душата си, или

нѣкаква идея въ ума си, той не може да пѣе.

Окултниятъ ученикъ, като пѣе и свири, той е проникнатъ отъ нѣкаква идея. Нѣкои хора започватъ да пѣятъ, вдѣхновяватъ се, но изведнѣжъ дойде съмнѣнието, и тѣ казватъ: „Защо ли ще пѣемъ? Какво ще придобиемъ съ тази пѣсень?“ — и прѣставатъ да пѣятъ. Пѣсеньта е говоръ на душата. Не прѣставайте да пѣете! Какво означава напимѣръ тонътъ la? — Той е основниятъ тонъ на живота. Дойде ли до въпроса, какво нѣщо е животътъ, вземете тона la и пѣйте. Кажете си: „Сега ще размишлявамъ върху живота“. Слѣдъ това вземете тона si. Какво означава този тонъ? (— Астролозитѣ го свързватъ съ планетата Меркурий) Значи, той прѣдставлява природния умъ на човѣка. Това сж хора съ търговски наклонности, които често изпадатъ въ песимизмъ. Дойде ли човѣкъ до това положение, трѣбва да мине отъ тона si къмъ тона la, т. е. къмъ живота. Въ такъвъ случай, човѣкъ трѣбва или да слѣзе единъ тонъ надолу, да дойде въ тона la, или да се качи много нагорѣ, да вземе la въ една гама по-високо. Когато се отива отъ по-низкитѣ къмъ по-високитѣ тонове, има едно качване, отиване нагорѣ, възходяще движение, което опрѣдѣля духовния животъ. Когато се слиза отъ по-високитѣ къмъ по-низкитѣ тонове, има едно слизание надолу, низходяще движение, което опрѣдѣля материалния животъ — животътъ на коренитѣ.

Казвамъ: всѣки човѣкъ, който разрѣшава нѣкоя задача отъ материаленъ характеръ, непрѣ-

менно трѣбва да слѣзе долу. Растението, напри-
мѣръ, за да мине въ по-горно състояние, трѣбва
да се зарови въ земята, да прѣмине извѣстни
пертурбации и тогава да излѣзе на повърхността.
Тонътъ si, самъ по-себе си, е миньоренъ, загова,
докато дойде до тона Ia, много по-горенъ, ще
мине прѣзъ редица страдания. И тонътъ Ia отъ
своя страна нѣма да спре на своето мѣсто, но ще
мине прѣзъ si и ще дойде въ do, което значи,
че вибрациитѣ на живота ще се видоизмѣнятъ въ
по-високи, ще се подигнатъ.

Музиката може да се употреби за трансфор-
миране на различнитѣ състояния у човѣка. Напри-
мѣръ, ако нѣкой човѣкъ е много активенъ, за
смѣна на своето състояние, той ще употреби ми-
ньорната гама; ако пъкъ е чрѣзмѣрно пасивенъ,
той ще си послужи съ мажорната гама. Изобщо,
пѣте ли, свирите ли, трѣбва да имате идея, защо
правите гова. Това не значи, че ще станете музи-
канти, или че ще използвате музиката, като про-
фесия, но вие трѣбва да имате идея, да знаете,
защо ви е музиката, и да я използвате като ра-
зумна проява въ природата. Нѣкои ще кажатъ:
„Музиката е човѣшко изобрѣтение, тя не сжще-
ствува въ природата. Питамъ: ако гова е вѣрно,
тогава славейтъ дѣ се е училъ да пѣе? Въ коя
музикална школа на свѣта славейтъ е слѣдвалъ
пѣние? Ще кажете: „Малкото славейче се е учи-
ло отъ своитѣ родители“. — Добръ. Ами тѣ какъ
и дѣ сж учили? Кой е училъ първия славей да
пѣе? — Въ природата има извѣстенъ шумъ, извѣст-

ни звукове, прѣдизвикани отъ бучението на вѣтъра, отъ плискането на морскитѣ вълни, отъ течението на водата въ рѣкитѣ и т. н. Понѣкога въ тия звукове, въ този шумъ има хармония, понѣкога той е дисхармониченъ. Приятна музика. приятна хармония има въ шумоленето на листата по дѣветата, леко разлюлявани отъ вѣтъра! Приятна музика се образува и отъ течението на водитѣ, които се удрятъ въ камъчетата! Хармонично е шумоленето на водата въ планинскитѣ извори! Всѣки самъ може да си произведе такава музика. Изберете си една вадичка съ бистра, чиста вода, турете въ нея нѣколко камъчета отъ различна голѣмина, съчетайте ги въ особенъ редъ, така че водата, като минава покрай тѣхъ, да се създаватъ хармонични звукове. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да съчетава тоноветѣ, да създава отъ тѣхъ музика. Мнозина считатъ тия прояви на природата случайни, неразумни.

Питамъ: какъ се познава разумниятъ животъ? Кржговетѣ А, Д (I фиг.) показватъ, че въ тѣхъ живѣятъ разумни същества. Понеже пространството I п е непроходимо, тия същества, като разумни, сж турили надъ него мостъ, за да могатъ да минаватъ отъ единия брѣгъ на другия. Значи, тѣ иматъ помежду си пѣтни съобщения. Какво показва това? — Че тѣ сж разумни същества. Щомъ влѣзете въ една стрѣна и видите, че тамошнитѣ жители сж направили мостове на рѣкитѣ, това показва, че тѣ сж разумни. Нѣматъ ли мостове, тѣ не сж разумни същества. (Ангелитѣ

нуждаятъ ли се отъ мостове?) — Цѣлото небе е свързано съ мостове, и ангелитѣ вървятъ по тѣхъ. Какво прѣдставляватъ, въ сжщностъ, крилата на ангелитѣ? — Мостове. Когато нѣкой ангелъ иска да мине прѣзъ непроходима мѣстностъ, той простира крилата си, вмѣсто мостъ, и минава по него. Тѣхнитѣ крила прѣдставляватъ прѣкрасни мостове. Тѣй щото, когато между двѣ разумни сжщества има пжтни съобщения, това показва, че тѣ сж разумни.

Сега всички съврѣмenni хора трѣбва да работятъ, за да образуватъ помежду си мостове. Днесъ всички пжтища, всички съобщения и мостове между хората сж прѣкжснати. Вслѣдствие на това тѣ се намиратъ въ едно колебливо, въ едно прѣходно състояние. Сега напрѣдналитѣ сжщества строятъ мостове за съобщение на физическия съ духовния свѣтъ. Могатъ ли хората да си служатъ съ тия мостове, много отъ въпроситѣ, които днесъ ги смущаватъ, ще се изяснятъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ възприема една идея отъ разумната природа и желае да я реализира, да я прокара въ обществото. Ако мостоветѣ между физическия и духовния свѣтъ, сж възстановени, хората отъ това общество ще разгледатъ тази идея, ще я проучатъ добрѣ, и ако е наврѣменна, тѣ ще я приложатъ, безъ никакъвъ споръ помежду си.

Моята задача е да ви обърна вниманието и на въпроса за храненето. Често мнозина запитватъ: добрѣ ли е да имаме обща кухня, или всѣки самъ да се храни? Казвамъ: разумнитѣ хора се хранятъ за-

едно, братски, а неразумнитѣ хора се хранятъ поотдѣлно, единично. При рѣшаване на разнитѣ въпроси, хората трѣбва да се ръководятъ отъ живата, разумна природа. Както постѣпва тя, така трѣбва и тѣ да постѣпватъ. Запримѣрь, човѣшкиятъ организъмъ е сборъ отъ милиарди клѣтки, които живѣятъ заедно и се подчиняватъ на единъ общъ господаръ. Всички иматъ общъ стомахъ, обща кухня, и за това всички заедно се хранятъ. Десетъ милиарда сжщества се нареждатъ около общата трапеза и започватъ да се хранятъ братски, и всички заедно взиматъ участие въ общата работа. Какво ще стане съ организма, ако всѣка клѣтка започне сама да си приготвяла храна? — Ще се внесе разцѣпление въ общия организъмъ. Правата идея изисква да се стремите къмъ общность. Трудътъ е общъ само между разумнитѣ сжщества. Ще кажете: въ този случай индивидуалността ще изчезне, ще се загуби. — Не, разумниятъ човѣкъ и въ общата работа ще запази своята индивидуалность. защото той ще вземе точно това мѣсто, което Богъ му е опрѣдѣлилъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да възприеме тази идея и да я развие и разработи въ себе си. Желателно е всички млади братя и сестри, като дохождатъ въ София, да разискватъ върху този въпросъ, всички да взиматъ участие въ кухнята. Само при общата работа хората изглаждатъ извѣстни недоразумѣния, грапабини помежду си, а отъ друга страна се опознаватъ по-добрѣ. Общиятъ животъ е Божественъ животъ. Общата работа е работа за Бога.

Мнозина се питатъ: какъ се изразява Божествениятъ животъ? — Чръзъ разумността. Да бждешъ разуменъ, значи да бждешъ благороденъ и отстъпчивъ. Разумниятъ животъ изисква взаимни отстъпки единиятъ отстъпва, и другиятъ отстъпва. Запримѣрь, имаме една торба съ пари. Поставяме тази торба прѣдъ нѣкой разуменъ човѣкъ Той я погледне, замине си и казва: „Сега не ми трѣбватъ пари“. Мине другъ разуменъ човѣкъ покрай нея казва сѣщото. Мине трети разуменъ човѣкъ, и той я отминава. Всички си отстъпватъ взаимно. Дойде ли четвърти, комуто сѣ нужни пари, бръква въ торбата, взима нужната сума и оставя торбата на мѣстото. Другъ пжтъ този човѣкъ минава покрай торбата, отваря я и оставя въ нея извѣстно количество злато и си заминава. Така постъпватъ разумнитѣ хора. Мине ли нѣкой неразуменъ човѣкъ покрай торбата, веднага се спира, замисля се и казва: „Будали сѣ тия, които оставили тази торба съ паритѣ насрѣдъ пжтя. Я да я задигна азъ!“ Задига я той и я използува само за себе си. Това е култура на кражбата. Торбата е само единъ образъ, съ който искаме да изразимъ отношенията, които съществуватъ въ разумния свѣтъ.

Нѣкой ще запита: „Какъ трѣбва да постъпя, ако намѣря една торба съ пари на пжтя си?“ Вие не трѣбва да постъпвате като онзи бѣденъ човѣкъ, който отишълъ при единъ богатъ да му иска пари на заемъ. Той отива единъ день при богаташиа и му казва: „Моля ти се, услужи ми, имамъ

нужда отъ пари!“ Богаташътъ му дава ключа и казва: „Вземи ключа, отключи касата, извади колкото пари ти сж нужни и, като си послужишъ, върни тия пари на мѣстото имъ“. Бѣдникътъ човѣкъ взима ключа, отваря касата и изважда нужната сума. Колкото пжти му пострѣбвали паритой вадилъ отъ касата, но нищо не внасялъ. Отива тогава при богатия човѣкъ и му казва: „Вземи ключа отъ касата, паритѣ се свършиха, нищо не остана въ нея“. — Това показва, че ти само си взималъ, а нищо не си турялъ.“ — Така не може да има пари въ касата. Ако искате да имате пари въ касата, едноврѣменно трѣбва да вадите и да туряте въ нея нѣщо. Каква идея може да имате, ако всички искате само да взимате, а нищо да не влагате? Всѣки трѣбва да взима толкова, колкото внася. Въ това седи разумниятъ животъ. Нѣкой взима 1000 лева да си послужи. Слѣдъ това той трѣбва да върне тия 1000 лева на мѣстото имъ. Тѣй щото, всѣки самъ ще води своя тевтеръ, безъ да става нужда да дохожда инспекторъ да ревизира смѣтките му. Природата държи точна смѣтка за всички приходи и разходи.

Казвамъ: каквото и да прави човѣкъ, въ края на краищата, ще се натъкне на важния въпросъ, какъ да уреди живота си. Като отговоръ на този въпросъ, природата прѣдставя една малка програма, а именно: взаимната жертва. То значи: у всички хора да има желание взаимно да си помагатъ, като при това тази взаимнопомощъ започне отъ този, който най-много се нуждае. Взаимната жертва.

това е Божественият път, към който човекът трябва да се стреми. Когато хората се стремят към взаимна отстъпчивост, взаимна жертва и солидарност, навсякъде във живота ще има прогрес — и във науката, и във изкуствата. Ако някой човек е с положителен темперамент п, трябва да дружи с такъв, който има отрицателен темперамент l, за да могат силите и на двамата взаимно да се балансират. Като се съберат тия двама души заедно, ще могат добре да работят: п е господарь, който дава, а l е слуга, който работи. Какво ще се получи въ резултат? — Отъ тази вълна ще се получи вече готовъ платъ. Този платъ ще го купи някой човекъ съ положителенъ характеръ. Защо не може да го купи човекъ съ отрицателенъ характеръ? — Защото отрицателнитъ хора сами си приготвяватъ платоветъ, но не ги купуватъ, нито ги прилагатъ въ живота си. Когато човекъ има някое отрицателно състояние, той изпитва въ себе си една приятностъ, че може да работи, безъ да издава това свое състояние навънъ. Положителнитъ натури пъкъ проявяватъ своето чувство навънъ.

Окултниятъ ученикъ трябва да разбира и прилага живата математика въ живота си, колкото трудна и да е тя. Той трябва да прави редица опити въ това направление. Искат ли човекъ да изправи някоя своя погрешка, или да трансформира едно свое неразположение, той трябва, преди всичко, да разбира своитъ вътрешни състоя-

ния. Когато изпаднете въ нѣкое песимистично на-
строение, трѣбва да знаете, че пжтищата къмъ
направлението, по което се движите, сж прѣкжс-
нати — поставена ви е нѣкаква прѣчка, нѣкакво
прѣпятствие. Скрѣбта, страданията, мжчнотиитѣ,
обезсърдченията въ живота на човѣка показватъ,
че по посоката на неговото движение сж поста-
вени спънки, които прѣкжсватъ съобщенията. То-
зи човѣкъ нѣма отворенъ пжтъ. Какво трѣбва да
направи този човѣкъ, за да отвори пжтя си?—Има
два начина, по които той ще може да си направи
мостъ. Прѣдставете си, че този човѣкъ е купилъ
единъ килограмъ чисто дървено масло, което ис-
ка да занесе на своя приятелъ. Но прѣди да е
успѣлъ да му го занесе, той получава отъ своя
приятелъ едно оскърбително писмо. Този чо-
вѣкъ се спира сега и се замисля, какво да направи
съ маслото. Двѣ възможности има или да хвър-
ли шишето съ маслото на земята, или да го за-
държи за себе си. Коя отъ двѣтѣ постжпки е за
прѣдпочитане? Ако той хвърли шишето съ масло-
то на земята и го строши, това подразбира „За
да може да сжществува между насъ двамата прия-
телство, ти трѣбва да слѣзешъ на земята, да на-
учишъ законитѣ на смиренieto“. Ако пъкъ задър-
жи шишето съ маслото за себе си, съ това той
иска да каже на своя приятелъ: „Ти не заслужи-
вашъ това масло. И да ти го дамъ, не можешъ
да го използвашъ, както трѣбва. Затова, азъ ще
задържа маслото за себе си, понеже се надѣвамъ
да изправа тази погрѣшка“. Какъ ще изправи по-

грѣшката? — Отъ маслото, което задържи за себе си, този човѣкъ ще приготи едно вкусно, богато ядене и ще покани своя приятелъ на обѣдъ. Той като дойде, ще си хапне добръ, ще се задоволи и ще съзнаепогрѣшката си. Ще каже: „Приятелю, извини ме, че ти написахъ такова оскърбително писмо. Азъ бѣхъ на кривъ пѣтъ“. По този начинъ работата ще се оправи, и двамата приятелище бждатърадостни и весели. А това не е нищо друго, освѣнъ поставяне мостъ между тѣзи двама приятели. Мостътъ възстановява тѣхнитѣ отношения. Отъ чисто практическо гледище, за прѣдпочитане е шишето съ маслото да остане у васъ, отколкото да го хвърляте на земята. Затова казвамъ на всинца ви: не трошете шишетата си!

Съ какво се отличаватъ младитѣ хора, младото поколѣние? — То търси лесния пѣтъ. Младитѣ искатъ да постигнатъ своитѣ идеали изведнѣжъ. Напримѣръ, ако нѣкой младъ се заеме да свири едно трудно класическо парче, той иска изведнѣжъ да го изсвири, безъ много трудъ и усилия. Но прѣдставете си, че природата изисква отъ този младъ човѣкъ самъ да си направи инструмента, самъ да си създаде музикалната пиеса и най послѣ самъ да я изсвири. Колко врѣме, каква дълбока и концентрирана мисълъ се изисква отъ този човѣкъ, за да може той да създаде инструмента, да композира пиесата и слѣдъ това да я изсвири! Всѣки човѣкъ може да стане ученъ; това е въпросъ на врѣмето само, но затова се

изисква усиленa дѣятелностъ, безъ колебание и страхъ.

Сега, ако искате да провѣрите истинността на всичко казано дотукъ, трѣбва да направите поне единъ опитъ, но безъ подозрѣние, безъ съмнѣние. Изключите ли съмнѣнието и подозрѣнието отъ ума си, на сто опити ще имате само едно изключение. Ако човѣкъ има вѣра, той ще може само въ единъ мѣсецъ, вмѣсто цѣла година, да разрѣши и проучи и най-сложнитѣ математически задачи. Мнозина мислятъ, че ученето е трудна работа. Ученето е трудно само тогава, когато въ ума на човѣка има малко свѣтлина. Причината, дѣто нѣкои хора не могатъ да учатъ, седи въ това, че тѣ не мислятъ право, не разсждаватъ добрѣ. Слѣдователно, тѣ иматъ малко свѣтлина въ ума си. Който има много свѣтлина, той учи лесно добрѣ. Свѣтлината усилява енергията на мозъчнитѣ клѣтки. Умътъ на човѣка се нуждае отъ повече вжтрѣшна свѣтлина. Тази вжтрѣшна свѣтлина се добива само чрѣзъ вѣрата. Съмнѣнието, подозрѣнието загасватъ вжтрѣшната свѣтлина. Запримѣръ, рѣшишъ нѣкоя задача, но се усъмнишъ нѣщо. Веднага спирашъ задачата, не знаешъ нажждѣ да вървишъ — въ ума и съзнанието ти настава мракъ и заблуждение. Слѣдъ врѣме отново се вдѣхновишъ, придобивашъ вѣра и започвашъ да работишъ нататкъ. Така работишъ 4 — 5 години върху задачата и най-послѣ я свършвашъ. Дойде твоятъ професоръ, ученъ и способенъ човѣкъ,

прѣглежда задачата ти и намира една малка погрѣшка въ десетичнитѣ числа. Нищожна, малка е погрѣшката, но трѣбва да се поправи. Питамъ: тази малка погрѣшка измѣня ли вашето естество? Прави ли ви морално по-лоши, отколкото сте били по-рано? — Не. Ако, обаче, направите тази грѣшка въ живота си, тя ще се отрази злѣ върху характера ви. Ако дадете пари на нѣкоя вдовица и къмъ опрѣдѣлената сума прибавите $\frac{1}{100}$ часть отъ стотинката, какво ще спечели вдовицата отъ този малъкъ придатъкъ? — Нищо нѣма да спечели. Но имате ли такава малка часть отъ енергията на нѣкоя разумна природна сила, тя ще има грамаденъ ефектъ, и съ нея ще можете да дигнете земята нагорѣ въ пространството. Що се отнася до паритѣ, стотинката не играе нѣкаква важна роль, но ако стомилионната часть отъ стотинката прѣдставлява нѣкаква силова линия на живота, тя ще има грамаденъ ефектъ.

Слѣдователно, малкитѣ потици, които имате въ живота си, изразени въ мисли, чувства, желания, знания, сж все такива силови линии съ грамаденъ ефектъ въ своитѣ дѣйствия. Често казвате: тия нѣща сж малки, нищожни. Казвамъ: въ малкитѣ, въ дребнитѣ, въ нищожнитѣ нѣща седи величието на човѣка. Щастието на човѣка иде отъ момента, когато той започва да обръща внимание на малкитѣ силови величини въ живота си. Напримѣръ, яви се у васъ малкото желание да ставате сутринъ рано и да размишлявате, но като се събудите сутринъта, поогледате се наоколо, усѣ-

щате, че въ стаята ви е студено, и веднага отлагате желанието си за другъ път. Казвамъ: щомъ е дошло това благородно желание у васъ, не отлагайте, изпълнете го веднага. Станете рано, измийте се, облѣчете се и започнете молитвата си. Изпълните ли това малко желание, отъ този моментъ ще започне и вашето повдигане. Ако отложите, или напълно отблъснете това желание, отъ този моментъ ще се зародятъ всичкитѣ ви нещастия. Когато човѣкъ се моли, трѣбва да бжде правъ, бодъръ. Никога не се молете седнали. Когато здравиятъ човѣкъ се моли на Бога, неговото естествено положение е да бжде изправенъ на краката си, главата му да бжде свързана съ центъра на слънцето, а краката му — съ центъра на земята. Ако нѣкой лежи на гърба си и иска да се моли, нѣма да може — ще го нападнатъ кошмарни състояния, защото земнитѣ енергии подпушватъ гръбначния му стълбъ. Когато поставятъ човѣка съ лице къмъ земята и го биятъ отгорѣ, той може да се моли добръ, защото пакъ се намира въ зависимостъ отъ слънцето.

Казвамъ: най-важно за всички е да се свързватъ съ положителнитѣ сили въ живота. Съмнѣнието, подозрѣнието и редъ отрицателни състояния могатъ да дойдатъ у васъ, но вие не се стремете да ги изкоренявате. Оставете рѣката да си тече, не правете бентове по нея! По сщия начинъ не се стремете да корените злото, което, сжщо като рѣката, е едно течение. По-лесно е човѣкъ да вземе нѣколко греди, да ги тури като

мостъ надъ рѣката и да мине по тѣхъ, отколкото да мине съ колата си подъ бента на рѣката. Съвременнитѣ хора сж подпушили днесъ много рѣки, направили сж бентове, но какво сж спечелили отъ това? — Редица нещастия. Отсега нататкъ мостове трѣбва да се правятъ, а не бентове. Никой не може да подпушва, да спира силитѣ на природата. Върху тѣхъ трѣбва да се поставятъ мостове, разумни съобщения. Двѣтѣ течения — $+$ и $-$, положителното и отрицателното, трѣбва да бждатъ въ ржцѣтѣ на човѣшкия разумъ; той трѣбва да ги владя. Когато едно разумно същество отъ духовния свѣтъ иска да прѣмине отъ едно състояние въ друго, хваща двѣтѣ дрѣжки на положителната и отрицателната сили, които веднага взаимно се унищожаватъ, и той се качва нагорѣ въ пространството. Като смѣни състоянието си, оставя тия двѣ дрѣжки. По този начинъ всички хора могатъ да трансформиратъ състоянията си. Хванете ли съ вѣра положителното и отрицателното въ живота си вие ще прѣминете отъ друагта страна на рѣката, като по мостъ. Постѣпвате ли така, нѣма да има мжнотия въ живота ви, която ще може да ви спъне. Всички мжнотии могатъ да се прѣдолѣятъ съ вѣра.

Често казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е много грубъ“. За другъ нѣкой казватъ: „Този човѣкъ е много благороденъ, деликатенъ въ отношени-
ята си“. Коя е причината за това различие? Защо единиятъ е грубъ, а другиятъ — мекъ, деликатенъ? — Това се дължи на материята, отъ която

сж създадени тѣхнитѣ тѣла. Материята, отъ която е направено човѣшкото тѣло, е разнообразна. Колкото единъ човѣкъ е по-грубъ, толкова по-голъмъ брой отъ неговитѣ клѣтки сж отъ низшъ животински произходъ; колкото човѣкъ е по-мекъ, по-деликатенъ, толкова по-голъмъ брой отъ неговитѣ клѣтки сж отъ по-високъ органически произходъ.

И тъй, сега отъ младитѣ се изисква нова, положителна вѣра. Въ какво седи тази вѣра? — Вѣра безъ съмнѣния! Съмнѣнието да седи отънѣ, вѣрата — отъжтрѣ! Страхътъ — отънѣ, Любовта — отъжтрѣ! Глупостта — отънѣ, Мждростта отъжтрѣ!

Сега ще ви прѣдставя нѣколко положения за фазмишление. Прѣдставете си, че вие сте слуга при единъ гордъ, честолюбивъ и своенравенъ господарь, но имате силно желание да учите. Какъ ще изкажете своето желание прѣдъ господаря си, за да се съгласи той да му работите и сжщеврѣменно да ви издържа въ училището?

Второто положение: вие сте бѣденъ човѣкъ, търсите нѣкаква служба, но нѣмате отъ никого прѣпорѣка. Отивате при нѣкой господарь, искате да ви назначи на работа. Какъ трѣбва да се прѣдставите прѣдъ него, да изявите своята работоспособность?

Третото положение: вие сте боленъ човѣкъ. Прѣглеждатъ ви нѣколко лѣкари, и всички констатирагъ, че страдате отъ тежка, неизлѣчима болестъ. Въпрѣки всичко това, у васъ има силно, не-

прѣодолимо желание да живѣете, да бждете здрави. Какво трѣбва да направите? (— Да се обърнемъ къмъ Бога). — Да, съ обръщането си къмъ Бога, човѣкъ ще може да разрѣши всички задачи, всички мжнотии въ своя животъ.

Упражнение: всички прави! Движение на ржцѣтъ нагорѣ, послѣ — надолу, слѣдъ това — въ кръгъ. При тия движения ще произнасяте бавно слѣдното изречение: „Доброта, смирение всичко рѣшаватъ въ свѣта“.

Като кажете думата доброта, ржцѣтъ горѣ смирение — ржцѣтъ долу; всичко рѣшаватъ въ свѣта — ржцѣтъ въ кръгъ. Слѣдъ това бавно се изнасятъ напредъ и послѣ се спускатъ надолу.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

29 школна лекция на младежкия окултъ ъ класъ държана отъ Учителя на 5. VII, 1925 г (първия денъ на трети младежки съборъ) София.

Учтивиятъ човѣкъ

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Прочетохъ се работитѣ върху темата: „Произходъ на песимизма“.

Песимизмътъ има двѣ отрицателни качества по сжщество. Кои сж тѣя качества? (— Липса на вѣра). (Гордитѣ хора сж песимисти). Песимистътъ е наблюдателенъ човѣкъ. Той, като гледа на мрачната, на отрицателната страна на живота, неговиятъ умъ е буденъ, именно, въ това отношение. Слабата страна на песимиста седи въ това, че той се подава на чужда воля. Това нѣщо тормози неговата психика. Будностъ на ума къмъ отрицателното и несамостоятелна воля сж двѣтъ качества на песимиста. Вслѣдствие на тия двѣ качества, той е въ постоянна борба. Коя е чуждата воля, която указва дѣзление върху него и го тормози? — Природата. Защо? — Понеже той постоянно критикува природата. По този начинъ, именно, той влиза въ стълкновение съ нея. Той иска да бжде абсолютно свободенъ и да ѝ се налага, да ѝ стане господарь. Природата, обаче, му показва, че той не е и не може да бжде свободенъ човѣкъ. Какъ му показва това? — Като го мачка, обвързва и съ това го прави така зависимъ, както и тя е зависима. Природата е много интелигентна, тя дава възможность

на всички хора, а специално и на песимиститѣ да мислятъ. Който се опита да влѣзе въ борба, въ стълкновение съ природата, да иска да стане абсолютно свободенъ, абсолютно независимъ човѣкъ, той непрѣменно ще стане песимистъ. Да иска човѣкъ абсолютна свобода, абсолютна независимостъ, подразбира той да бжде абсолютно мждъръ и силенъ. Свобода безъ абсолютна мждростъ и сила е невъзможно нѣщо. Такава свобода е немислима,

Първата буква на думата, „песимизъмъ“, буквата П е съставена отъ три прави линии: Буквата П прѣдставлява брѣмененъ човѣкъ съ идеи. Двѣтъ успоредни линии показватъ, че песимистътъ има буденъ умъ и стремежъ. Напрѣчната, перпендикулярната линия показва, че неговиятъ умъ срѣща спънки, прѣпятствия въ своя пжть. Тѣзи прѣпятствия сж чуждата воля, прѣдъ която неговата воля, неговата дѣятелностъ спиратъ. Тогава той започва да мисли, какво да прави, какъ да излѣзе отъ това положение. Вслѣдствие на това, у него става раздвояване на съзнанието, образува се буквата Е — втората буква на думата „песимизъмъ“. Буквата Е прѣдставлява раздвоенъ кръгъ — законъ на размножение. Законътъ на размножението показва, че нѣкой човѣкъ се е намѣрилъ въ затруднение и се стреми да излѣзе отъ това положение. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ има всичко 3-4 клгр. ечемикъ, а отглежда много пиленца и кокошки. Какво ще прави тогава? — Ще се намѣри въ голѣмо затруднение, ще търси начинъ какъ да прѣмахне това прѣпятствие,

да увеличи количеството на храната. Много желания у човъка говорятъ, че той се намира въ закона на размножението. Той трѣбва да има достатъчно храна, за да поддържа своитѣ желания. Буквата С — третата буква на думата „песимизъмъ“ означава законъ на промѣнитѣ. Човѣкътъ на промѣнитѣ е като този, когото боли коремъ, и затова се обръща ту на едната, ту на другата страна. Може ли, обаче, да се излѣкува единъ човѣкъ, който постоянно се върти? Четвъртата буква И отъ думата „песимизъмъ“ е съставена отъ двѣ успоредни линии, съединени съ трета. Тази буква показва посоката, по която се движи песимиста. При такава посока той правилно може да разреши своята задача. Когато двѣтъ успоредни линии се продължатъ, тѣ ще образуватъ въ пространството криви линии въ двѣ противоположни посоки. Песимистътъ е човѣкъ, който, въ сравнение съ оптимиста, се намира въ по висока стадия на развитие. Песимистътъ прѣдставлява растение, когато оптимистътъ прѣдставлява минералъ. Песимистътъ има завързали плодове, но още неузрѣли и затова се бои, да не би вѣтроветѣ да ги обрулятъ.

Сега ще разгледаме значението на думата „оптимизъмъ“ — optimismus. Буквата О прѣдставлява единъ затворенъ кръгъ. Буквата П прѣдставлява бремененъ човѣкъ, затворенъ въ себе си, готовъ за работа, готовъ за живота. Оптимистътъ се намира при по благоприятни условия, отколкото песимиста. Носътъ на песимиста е тънъкъ и завитъ надолу. Малко хора биватъ истински песимисти. Тия, които

минаватъ за песимисти, само играятъ такава роль на сцената; тѣ сж песимисти при извѣстни настроения. Обаче, ако човѣкъ дълго врѣме играе тази роль, той може да придобие чъртитѣ на песимиста. У песимиста прѣобладава венозната кръвь, а у оптимиста — артериалната кръвь. Следователно, ако у песимиста се измѣни състава на кръвта, измѣня се и състоячието му. Щомъ се увеличи артериалната кръвь у човѣка, измѣня се и състоячието му — той става оптимистъ. Песимистътъ е много страхливъ човѣкъ: той се плаши отъ бъдещето, отъ всѣки погледъ на хората. Той е голѣмъ безвѣрникъ, но сжщеврѣменно е суевѣречъ: вѣрва въ вторника, като день на несполуки, въ петъка, като день на щастие и въ редъ други нѣща.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ кое е характерното качество на разумния, на съзнателния животъ? — Въ съзнателния животъ има единъ важенъ законъ, който гласи: за всѣка енергия, затворена въ каква и да е форма, има опрѣдѣлено врѣме за развитие. На това основание, всѣки човѣкъ трѣбва да използва енергиитѣ, които сж вложени въ неговия организъмъ, на съгвѣтното за тѣхъ врѣме. Не отлагайте тѣхния периодъ на развитие. Всѣко отлагане внася дисхармония въ правилното развитие на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. А всѣка дисхармония нарушава единството, както въ отдѣлния човѣкъ, така и между всички хора изобщо. Единството се нарушава тогава, когато сжществата, на които природата е дала неограничена свобода, не развиватъ

силитѣ, които иматъ въ себе си. Тия същества като не работятъ, тѣ ставатъ положителни, а когато ставатъ положителни, ражда се дисхармония. За примѣръ, всички хора искатъ да бждатъ свободни. Да бждатъ свободни, подразбира да бждатъ активни. Да бждатъ активни, подразбира да знаятъ посоката на своето движение. И наистина, човѣкъ трѣбва да бжде активенъ, но въ възходяща и положителна насока.

Прѣдставете си, че правата линия прѣдставлява почвата, на която изниква живота, съ всички свои желания. Същевременно тази права линия прѣдставлява и съзнанието — неговата дѣятелност и посока. То може да се опрѣдѣли като мисль, като стремежъ, като желание или като волевъ актъ. Въ такъвъ случай, всѣко желание, всѣка мисль, които искаме да постигнете, непрѣмечно трѣбва да посадите въ почвата, за да изникнатъ. Почвата на мислитѣ и желанията съ отъ една страна живота, а отъ друга страна — човѣшкото тѣло. Тѣй посадени желанията и мислитѣ на човѣка, тѣ могатъ да растатъ и да се развиватъ, да пушатъ корени и клони, листа и цѣтве, докато най послѣ дадатъ и своитѣ плодове. Истинскитѣ желания и мисли трѣбва да бждатъ въ връзка съ правилното развитие на човѣшкото тѣло. Напримѣръ, ако човѣкъ не знае, какъ да движи ржцѣтъ си, ще има съвсѣмъ други резултати отъ тия, ако знаеше да движи ржцѣтъ си правилно. Нѣкой казва: „Азъ мога да движа ржцѣтъ си на всички посоки“. Питамъ: знаешъ

ли да движишъ ржцѣтъ си правилно, хармонично? Напримѣръ, можете ли да движите лжка на цигулката, дѣто ви падне по дѣската? — Не. Има точно опрѣдѣлено мѣсто, дѣ трѣбва да се движи лжка, по кои струни, какъ да се движи и т. н.. Като гледате отворитѣ, отдушницитѣ на цигулката, смѣете се, намирате ги смѣшни, намирате, че не сж на мѣсто поставени. Казвамъ: често и вашитѣ отдушници не сж по-добри отъ тия на цигулката. Значи, още при построяването на нѣкой инструментъ, човѣкъ трѣбва да прилага извѣстни познания и закони. Напримѣръ, точно опрѣдѣлено е прѣзъ коя частъ на цигулката трѣбва да минава лжка, за да произвежда хубави, чисти тонове. Сжщото нѣщо се отнася и до проявяването на човѣшката мисль, човѣшкитѣ чувства и човѣшката воля. За правилната мисль, за правилното чувство и за правилното дѣйствиe на човѣка има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва тѣ да се подчиняватъ. Често у васъ се заражда нѣкое желание, искате да го реализирате, и то така силно ви стимулира, че вие не можете да си намѣрите покой, искате веднага да пристѣпите къмъ реализирането му. Казвамъ: не бързайте да го реализирате веднага. Спрете се малко, отложете неговото реализиране за день, два, и когато всичко у васъ утихне, започнете да го реализирате бавно и постепенно. Само така човѣкъ ще може отъ своитѣ желанія да съгради нѣщо постоянно и устойчиво.

По сжщия начинъ ще постѣпвате и съ ва-

шитѣ мисли. Дойде ви нѣкоя мисълъ, да направите нѣщо — не бързайте веднага да я реализирате. Обмислете работата добръ, вижте, дали тя ще има влияние върху съграждането на вашия умъ, на вашия животъ, и ако се убѣдите, че тя ще ви ползува, пристъпете къмъ нейното реализиране. Работете тихо и спокойно! Нѣкой казва: „Азъ не мога да работя тихо и спокойно, азъ съмъ бързъ по естество“. Казвамъ: когато природата ни дава изобилно своята енергия, тя изисква отъ насъ да бъдемъ активни, бързи, за да оползотворимъ всичката ѝ енергия. Понѣкога, обаче, природата пести своята енергия. Тя дава по малко енергия и изисква отъ сжществата, които сж свързани съ нея, да бждатъ внимателни, да пестятъ енергията, която е вложена въ тѣхния организъмъ.

И тъй, причината за песимистичнитѣ състояния, които се зараждатъ у младитѣ и у старитѣ хора, се дължи главно на неразумното използване енергията на тѣхния организъмъ, вслѣдствие на което настава прѣждевръменно изтощение на силитѣ имъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ дава гала обѣдъ на своитѣ приятели, и по този случай изхарчва всичкитѣ си срѣдства. Слѣдъ това, за цѣла седмица той остава безъ пари и гладува. При това положение той изпада въ песимизъмъ. Другъ нѣкой младежъ, който слѣдва въ странство, получава отъ баща си пари за цѣлъ мѣсець, и той веднага отива на пазаръ и си купува редъ нужни и ненужни вѣщи: прѣстенъ, мушамъ, връз-

ка, коланъ, билетъ за концертъ, за театъръ и т. н. Слѣдъ два-три деня се оглежда натукъ-натамъ, нѣма пари въ джоба си. Какво да прави цѣлъ мѣсець безъ пари? Току вижъ, този младъ човѣкъ изпада въ песимистично настроение. Питамъ: защо бѣше нужна гущамата на този човѣкъ? Казвате: „Все щѣше да стане нужда да отиде на екскурзия.“ — Защо му бѣше нуженъ пръстенъ? — Е, слѣдъ 4—5 години все ще му дотрѣбва пръстенъ. — Не, и безъ пръстенъ може. Сега срѣщамъ млади хора, които ходятъ гологлави. Казватъ, че това било хигиенично. По едно врѣме нѣкои млади хощаха и боси. Добра идея е тази, но тя не може да си пробие пътъ.

Казвамъ: по витринитѣ на природата има много нѣща за проданъ. Между тия нѣща има отлични мисли, отлични чувства за проданъ, но питамъ: мислите ли, че всички тия нѣща, които може да си купите, заслужаватъ да бждатъ купени? — Всички въщи по витринитѣ на природата не сж еднакво цѣнни. Много отъ тѣхъ, красиви по външенъ видъ, примамливи за очитѣ, не заслужаватъ паритѣ си и не трѣбва да се купуватъ. Прѣдставете си, че двама млади селяни, богати момчета, тръгватъ за София да правятъ покупки. Единиятъ отъ тѣхъ се спира прѣдъ нѣкой земледѣлски магазинъ, купува сѣмена отъ круши, ябълки, череши и други овощни дървета и си отива въ селото. Вториятъ гледа по витринитѣ на единъ, на другъ магазинъ, докато най-послѣ влиза въ нѣколко отъ по-хубавитѣ магазини и си ку-

пува: шапка, връзка, мушма, бѣли обуца, лачени обуца, прѣстенъ, часовникъ и т. н. Слѣдъ това и той си отива въ селото. Питамъ: въ края на краищата, кой отъ двамата млади селяни е изпозувалъ по-добрѣ паритѣ си? — Разбира се, че този, който е накупилъ сѣмената. Така и въ природата има много механически мисли и желанія, подобни на дия лачени и бѣли обуца, прѣстени, часовници и тѣмъ подобни. Напримѣръ, нѣкой младъ поетъ написва нѣкое стихотворение, прѣдлага го на този-на онзи да го четатъ, иска всички да се произнесатъ за него, че е гениално. — Каква гениалностъ има въ това стихотворение? То е подобно на лаченитѣ обуца, които сж хубави, докато сж нови и лѣскави. Щомъ прогледатъ, всичката имъ красота изчезва. По сжщия начинъ и много отъ идеитѣ на младитѣ и на старитѣ прогледватъ, и тѣ ставатъ песимисти и се отчайватъ отъ живота.

Казвамъ: едно цѣнно качество, което липсва у младитѣ, е взаимното почитание и уважение, което произтича дълбоко отъ душата. Ако търсите външна учтивостъ, външно уважение, това ще срещнете донѣкждѣ у младитѣ, но то е повърхностно качество, което скоро изчезва. Срещнете ли единъ човѣкъ, който има дълбоко уважение къмъ другитѣ, всички ще го считатъ за слабъ човѣкъ и ще се качатъ на главата му. Учтивиятъ човѣкъ, който уважава и почита хората, прѣди всичко е кротъкъ, внимателенъ, зачита врѣмето на другитѣ, не го отнима безъ работа, не го за-

бавлява съ празни приказки. Щомъ отиде при нѣкой човѣкъ да поговори съ него, той внимателно го запитва: „Моля ви се, можете ли да ми дадете петъ минути отъ вашето врѣме, да поговоря малко съ васъ?“ И като получи разрѣшение да поговори, той влиза вжтрѣ, казва, какво му е нужно и точно слѣдъ петъ минути си излиза. Човѣкъ трѣбва да цѣни, както своето врѣме, така и врѣмето на другитѣ хора. Даже и при брата си да отиде, той ще иска позволение да говори съ него петъ минути. Ако не е свършилъ работата си, ще иска още петъ минути позволение. Ако му трѣбватъ още петъ минути, пакъ ще поиска, докато свърши работата си, но никога нѣма да злоупотреби съ врѣмето на своитѣ близки.

Второто качество на учтивия човѣкъ е да изслушва другитѣ хора така, както изслушва себе си. Дойде ли нѣкой при такъвъ човѣкъ, да сподѣли съ него своята идея, той веднага ще влѣзе въ неговото положение, и отъ това гледище го изслушва. Ако говорительтъ е учтивъ, и той ще влѣзе въ положението на този, който го изслушва и нѣма да злоупотреби съ неговото врѣме. Човѣкътъ, който е лишенъ отъ учтивость, като ви срещне единъ пжтъ, ще гледа напълно да ви използва. Той е глупавъ човѣкъ, не взима прѣдъ видъ, че ще стане нужда да ви срещне и втори, и трети пжтъ. Учтивиятъ, разумниятъ човѣкъ, обаче, като ви срещне единъ пжтъ, той знае, че ще ви срещне и втори, и трети пжтъ, затова гледа да запазите добро мнѣние за него, както и той

за васъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има добро мнѣние за другитѣ, защото въ това, именно, се криятъ хубави образи, които прѣчистватъ ума на човѣка. За възпитанието на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце и на човѣшката воля сж необходими красиви, хармонични образи. Който иска да се подигне, трѣбва да прѣдизвика въ ума си единъ добъръ, уменъ и силенъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ създава красиви, хармонични образи, а тѣзи образи даватъ стимулъ за дѣйность къмъ доброто и великото въ свѣта.

Третото качество на учтивия човѣкъ е, че той се абстрахира отъ себе си. За мѣрка на нѣщата той не взима себе си, но ги разглежда обективно, защото силитѣ, които се проявяватъ въ човѣшкия характеръ, сж вънъ отъ него; тѣ сж въ самата природа. Силитѣ, които сж дадени на човѣка, прѣдставляватъ капиталъ, съ който той още не борави напълно. Малка частъ отъ хората сж засегнали сжщественитѣ нѣща въ своя животъ. Напримѣръ, развилъ ли е човѣкъ въ себе си чувството на самообладание? Може ли той при всички неуспѣхи въ живота да запази присѣтствието на духа си, като че нищо не е станало? Какво прави студентътъ, като се яви на нѣкакъвъ изпитъ въ университета и пропадне на този изпитъ? — Много отъ сегашнитѣ студенти изгубватъ присѣтствието на духа си. Обаче, тия неуспѣхи сж уроци, дадени отъ живата природа. Ако вие вървите въ съгласие съ законитѣ на живата природа, тя ще просвѣти ума ви, и така ще усили паметъ-

да ви, че никой професоръ не ще може да ви скъса. Не вървите ли въ съгласие съ законитѣ на живата природа, паметта ви ще бжде слаба, и много пжти ще ви излага — нѣма да ви бжде въ помощъ. Учтивиятъ човѣкъ живѣе въ хармония съ природата, и нему тя помага. Красиво е, когато природата се интересува отъ студента и ученика и му помага при всички изпити.

Единъ американски проповѣдникъ ми разправяше слѣдната своя опитностъ въ това отношение. Той работилъ усилено цѣла седмица върху проповѣдта, която щѣлъ да държи въ църквата, но въ деня, когато трѣбвало да държи тази проповѣдь, търси въ джобовѣтъ си бѣлѣжкитѣ, обаче, остава изненаданъ, когато не ги намира — забравилъ ги въ кжщи. Качва се на амвона, мжчи се да си припомни нѣщо върху проповѣдта — не може. Иска да си припомни заглавието на проповѣдта — не може. Чуди се, какво да прави. Намислилъ по едно врѣме да каже на слушателитѣ си, че не е разположенъ, та ще отложи проповѣдта си за слѣдната недѣля. Обаче, тъкмо въ това врѣме вратата на църквата се отваря, и влиза единъ човѣкъ. Съ влизането на този човѣкъ, изведнѣжъ умътъ на проповѣдника се просвѣтлява, цѣлата проповѣдь се възстановява, и той започва да говори, като че ли чете. Питамъ: каква връзка има между влизането на този човѣкъ въ църквата и проповѣдта на проповѣдника? — Този човѣкъ се явява, като допълнителна личностъ, изпратена отъ невидимия свѣтъ да помогне на

проповѣдника. Съ явяването си този човѣкъ донесе свѣтлината, която бѣше необходима за проповѣдника. Слѣдователно, ако искате да ви помогне даже и онзи човѣкъ, който е на противоположния полюсъ на живого, трѣбва да бждете въ хармония съ законитѣ на разумната природа. Този човѣкъ, макаръ и отдалечъ, ще стане отражение на вашитѣ идеи и ще ви помогне. Прѣкъсне ли човѣкъ връзката си съ разумната природа, съзнанието му потъмнява, той забравя всичко и остава самъ въ свѣта. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се стреми да бжде подъ влиянието на разумната природа, да усѣща, че нейното присѣствие е близо до него.

И тъй, за да се увѣрите въ всичко, което ви се говори, трѣбва да правите малки, микроскопически опити. Напримѣръ, когато забравите нѣкоя идея, която е минала прѣзъ ума ви, направете опитъ да се свържете съ живата природа, и по този начинъ да възобновите тази идея въ ума си. Прѣзъ това врѣме наблюдавайте часовника си, за колко врѣме ще си спомните забравената идея. Този опитъ може да ви отнеме една, двѣ и повече минути, единъ, два или 24 часа — това нищо не значи. Врѣмето ще покаже, какви прѣпятствия сѣществуватъ между васъ и живата природа. Затова, именно, всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да прѣмахне ненужнитѣ противорѣчия, които се явяватъ въ ума и сърцето му. Има извѣстни противорѣчия, които сѣ въ реда на нѣщата, а има такива, които човѣкъ самъ си създава. Често нѣ-

кой човѣкъ казва: „Азъ не искамъ да зная за никого“. Питамъ: коя е причината за това нѣщо? (— Навѣрно за този човѣкъ хората прѣдставляватъ въ нѣкои отношения прѣчки, отъ които той иска да се освободи). Идеята, че човѣкъ трѣбва да се освободи отъ прѣчки, е права, но има нѣщо неправилно въ тази мисълъ. Ще ви обясня съ единъ примѣръ, дѣ се крие неправилността на тази идея. Прѣдставете си, че вие сте седнали да се занимавате, учите нѣщо, но въ двора си имате кочина, дѣто отглеждате прасе, което единъ день ще продадете, за да можете отъ паритѣ му да се подѣржате. Обаче, това прасе постоянно квичи въ кочината и ви прѣчи да се занимавате. Какво трѣбва да направите? — Два начина има, по които вие ще можете да се освободите отъ тази прѣчка. Първиятъ начинъ е да се концентрирате силно, да забравите околната обстановка и да си учите. Вториятъ начинъ е да пуснете прасето на свобода, да се разхожда изъ двора, да не квичи. Кой отъ двата начина е по-добъръ: да пуснете прасето на свобода, или вие да се концентрирате, а прасето да остане въ кочината и да квичи? Ако го държите въ кочината, вие ще бждете по-спокойни, нѣма опасностъ да се загуби. Ако го пуснете на свобода, ще ви безпокои мисълта, че то може да се загуби. Питамъ: оправдателно ли е положението, студентъ да държи прасе въ кочината си?

Да се върнемъ къмъ въпроса за учтивостта, Каква роль играе учтивостта въ обществото?

Братята и сестритѣ въ сѣмействата учтиви ли сж
едни спрѣмо други? Въ какво трѣбва да се прѣ-
върне учтивостѣта? (— Въ искреностѣ). Ами ис-
креностѣта въ какво трѣбва да се прѣвърне?
(— Въ любовь). Не, много стѣпала трѣбва да се
прѣминатѣ, докато се стигне до Любовьта. Прѣзъ
колко стѣпала трѣбва да се прѣмине, за да се
дойде отъ учтивостѣта до Любовьта? Какъ се
сѣздава Любовьта? Запримѣрь, срещате нѣкъсѣ
човѣкъ, и веднага го обиквате, считате го близка
вамѣ душа. Защо го обикнахте? — Причината не
е маловажна. Тя се крие нѣкъждѣ въ далечното
минало. Може-би този човѣкъ нѣкога се е по-
жертвувалъ заради васъ, за вашето повдигане.
Може-би днешното ви благосѣстояние се дължи
на него. Днесъ, като го срѣщате, вие изпитвате
голѣма благодарностъ къмъ него за всичко това,
което той е направилъ за васъ. Този човѣкъ, отъ
своя страна, нищо не иска отъ васъ. Той е без-
користенъ, радва се на положѣнието, въ което ви
срѣща днесъ. Слѣдователно, онзи, който ни оби-
ча, той всѣкога ни се радва. Не можете да оби-
чате човѣка, който не ви се радва. Човѣкътъ,
който ви се радва, той има не само добро мнѣние
за васъ, но той носи и най-хубавитѣ, най-краси-
витѣ образи за васъ въ душата си. При умразата
пъкъ е точно обратното. Човѣкътъ, който ви мра-
зи, той не ви се радва и нѣма добро мнѣние за
васъ. Неговата душа е пълна съ най-лоши образи,
съ най-лоши мисли за васъ. И тогава, вие трѣб-
ва да правите голѣми усилия, за да прѣдолѣте

всички тия отрицателни сили, които той отправя къмъ васъ.

Казвамъ: ученицитѣ на окултната школа трѣбва да бждатъ идеалисти, души съ високъ идеалъ, за да могатъ да създадатъ отлични, красиви образи и отношения помежду си. Всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ себе си, за което хората да го обичатъ. Още повече всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ своята душа, за което и Богъ да го обича. За какво може Богъ да обича човѣка? За какво може професорътъ да обича своя студентъ? — За неговитѣ способности, за обичта му къмъ науката и за вниманието му къмъ прѣдмета на своя професоръ, както и къмъ него самия. Когато, обаче, нѣкой студентъ е невнимателенъ къмъ прѣдмета на нѣкой отъ своитѣ професори, не го учи, и професорътъ се отнася къмъ този студентъ съ прѣнебрежение и го кжса на изпититѣ. На същото основание, когато нѣкой човѣкъ се стреми съ всичката си душа да бжде носителъ на Божията Любовъ, Мждростъ и Истина, и Богъ е крайно внимателенъ къмъ него.

И тъй, колко степени има отъ учтивостта до Любовта? Азъ не говоря за тази любовъ, която много отъ съврѣменнитѣ хора разбиратъ, но говоря за Любовта, като сила, като принципъ, отъ който произтича живота. Нѣкои казватъ: „На-ли професорътъ, учителътъ трѣбва да се занимава и съ слабитѣ студенти и ученици?“ — Съ слабитѣ, съ неспособнитѣ студенти и ученици трѣб-

ва да се занимаватъ добродѣтелнитѣ хора, а не и умнитѣ. Умниятъ, учениятъ професоръ нѣма време да се занимава съ неспособнитѣ ученици. Често нѣкои студенти и ученици иматъ извѣстни дефекти въ умствено отношение, затова, колкото и да учатъ, тѣ учени хора нѣма да станатъ — ще станатъ обикновени хора. Такъвъ човѣкъ не може да бжде студентъ на нѣкой гениаленъ професоръ. Прѣди години при мене дойде единъ учителъ отъ Разградъ и ми каза: „Азъ имамъ силно желание да слѣдвамъ по музика. Ще си купя една цигулка и ще започна да се уча“. Казвамъ му: ти не можешъ да станешъ музикантъ. Природата не те е надарила съ такива дарби. „Ами какво може да излѣзе отъ мене?“ — ме запита той. — Ти можешъ да бждешъ добъръ земледѣлецъ. И наистина, той се прѣдаде на тази работа и успѣваше добръ. Изобщо, природата иска да постави човѣка въ правия пѣтъ — всѣки да се земе съ такава работа, за каквата е надаренъ. Музиката не е призвание за всички. Колко души отъ тия, които се прѣдаватъ на музиката, сж излѣзли добри композитори или творци музиканти? Ако е въпросъ да се създаде една проста, обикновена композиция, това мнозина могатъ да направятъ, но що се отнася до нѣщо велико — малцина сж такива музиканти. Значи, природата е задържала великитѣ длѣжности за малцина хора. За всѣки вѣкъ тя има всичко десетъ високи длѣжности за великитѣ хора. Трѣбва да се явятъ двама гениални хора, за да се роди единъ светия въ свѣта, а за да се съз-

дадатъ условия за единъ великъ Учителъ, трѣбва да се родятъ десетъ светии.

Ето защо, всички трѣбва да работите усърдно въ сегашния си животъ, за да си създадете благоприятни условия за бъдещето. Да допуснемъ, че вие излизате вѣнъ отъ стаята си, за да наблюдавате звѣздитѣ по небето. Слѣдъ като наблюдавате по този начинъ небето мѣсецъ, два, астрономъ ще станете ли? — Нѣма да станете астрономъ, но все-таки ще придобиете нѣщо ново. Наблюденията, които правите по небето, ще внесатъ нѣкакви неопредѣлени идеи, които слѣдъ врѣме, обаче, ще се уяснятъ. Значи, дълго врѣме трѣбва да се наблюдава и изучава небето, за да се разбере, какво носи то за човѣка. Нѣкои казватъ: „Отъ толкова години изучаваме новитѣ идеи и още не сме ги изучили напълно“. Казвамъ: много години, много вѣкове още има да ги изучавате, докато ги изучите и разберете напълно. Отъ толкова години насамъ съврѣменнитѣ учени изучаватъ небето, но още не знаятъ, дали има животъ на слънцето, на Марсъ, на Венера и на другитѣ планети. Тѣ знаятъ, какви елементи има на тия планети, или каква свѣтлина иматъ тѣ, но какъвъ е тѣхниятъ органически съставъ, какви организми живѣятъ тамъ, това още не е извѣстно.

Питамъ ви: каква идея ви занимава сега? Какво каза Диогенъ на Александъръ Великий, който го запиталъ: „Какво искашъ да направя за тебе?“ Диогенъ му отговорилъ: „Не ми засѣнчвай свѣтлината, която не можешъ да ми дадешъ“. Сжщото е

и съ васъ. Когато се намирате прѣдъ нѣкоя велика идея. Александъръ Великий не седи ли прѣдъ вашата бѣчва и ви засѣнчва слънцето? Ако у нѣкой човѣкъ се яви силно желание да стане знаменитъ актьоръ, трѣбва ли той да се занимава съ тази идея? Не, тази идея е Александъръ Великий, който седи прѣдъ неговата бѣчва и му засѣнчва свѣтлината на слънцето. Оставете слънцето свободно да ви огрѣва. Или, трѣбва ли да ви занимава идеята да станете голѣмъ пехливанинъ, та на когото се натѣкнете да го побѣдите? Съ великитѣ идеи трѣбва да се зачимавате само прѣзъ свободното си врѣме. Прѣди 15—16 години единъ български учителъ трѣгва за Америка, но спира въ Парижъ за извѣстно врѣме, докато научи френски езикъ, който му билъ необходимъ за Америка. Обаче, за да изкара прѣхраната си, той се настанилъ въ една евангелска църква на служба: заелъ се да управлява ржката на органа, за да може да свири. Единъ день като движилъ така ржката на органа, замислилъ се за своитѣ велики планове въ Америка и забравилъ да движи ржката на органа, вслѣдствие на което той спрѣлъ да свири. Веднага органистътъ отива задъ органа, побутва го и му казва: „Или ще движишъ ржката, или ще те уволчимъ! Какво се забравяшь?“

Сега, природата е турила въ ржката на всѣки човѣкъ по една такава ржка, и докато свири органа, никой нѣма право да мисли за нищо друго, освѣнъ за работата си. Пусне ли ржката, и

органътъ спира. Прѣстане ли свиренето, всѣки може да мисли каквото иска. Значи, докато създавате характера си, вие трѣбва да мислите само за тази ржчка. Съградите ли характера си, ще се освободите отъ движението на тази ржчка и вече свободно може да мислите за каквото искате. За какво може да мисли ученика, който свири прѣдъ своя учителъ? — Само за упражненията си, които отъ день на день ставатъ все по сложни и по-сложни. Щомъ свърши необходимитѣ упражнения, той може вече да си позволи да свири каквото иска. Той може да си позволи всѣкакви волности. Великитѣ работи въ свѣта сж волности, съ които могатъ да се занимаватъ само гениалнитѣ умове. Обикновенитѣ умове, обаче, се занимаватъ съ обикновени, съ елементарни упражнения.

И тъй, прѣзъ тази година, всички трѣбва да придобиете качеството на взаимно уважение и почитание единъ къмъ другъ. Учивостъта, уважението е вжтрѣшно, морално качество на човѣка. Който уважава хората, уважава и себе си. И който уважава себе си, уважава и хората. Това правило трѣбва да поставите като основа въ живота си. Стреми ли се човѣкъ къмъ това правило, той се намира въ правия пътъ на общото развитие на живота.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.

30 школна лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 19. VII. 1925 г., София.

31 ЛЕКЦИЯ.

Свободни движения.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта!“

Прочете се резюме отъ работитѣ върху темата: „Произходъ на песимизма.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Защо младитѣ се обезсърдчаватъ?“

Кои енергии се наричатъ свободни? Има ли свободни енергии въ природата? (— Споредъ съвременното естествознание свободни енергии не съществуватъ). Въ такъвъ случай, какво прѣдставлява свободната воля? Какво подразбираме, когато нѣкой човѣкъ каже, че има свободна воля? (Човѣкъ е свободенъ само въ избора си). Отдѣ произлиза коренътъ на думата „воля“? (— Огъ латинския глаголъ „волло“, който значи „искамъ“. Волята подразбира искане). Въ български езикъ думитѣ „вирь, извирамъ“ иматъ сжщия коренъ, какъвто и думата „воля“. Коренътъ на думата „воля“ означава потикъ на съзнателния животъ, т. е. свободенъ потикъ на живота. Само въ разумния животъ има свободенъ потикъ. Въ този животъ човѣкъ може да се проявява свободно.

т. е. по всички правилни начини на разумните дѣйствия. Свободата не подразбира отрицателни, произволни дѣйствия. Това не е свобода, това е ограничение.

Вие, младитѣ, какъ разбирате свободната воля? Огъ ваше гледище, огдѣ започва проявата на свободната воля? Каква свобода иска младиятъ човѣкъ? Прѣдставете си, че вие сте дѣте, което иска да бжде свободно. Какво ще иска това дѣте отъ баща си и отъ майка си? Или прѣдставете си, че вие сте ученици въ гимназията. Какво бихте искали отъ учителитѣ си, за да бждете свободни? Вие ще искате повече свободно врѣме, малко упражнения, малко занятия и ще се радвате на тази свобода. Ако учителитѣ наредятъ програмата съобразно свободата, която ученицитѣ желаятъ, все ще има нѣщо въ програмата, отъ което тѣ ще останатъ недоволни. Ако оставятъ ученицитѣ, сами да си нареждатъ програмата, тя ще бжде относително добра, а не въ идеалния смисълъ на думата. Много отъ ученицитѣ казватъ: „Понеже програмата се прави повече отъ стари, отъ възрастни хора, затова има доста дефекти.“ Ако пъкъ програмата се прави само отъ млади хора, сжщо тъй ще има извѣстни дефекти, само че въ друго отношение. Възрастнитѣ заставатъ на едно становище, а младитѣ — на друго становище — точно противоположно на първото. Възрастнитѣ хора забравятъ своитѣ младини и работятъ само възъ основа на своята опитностъ. Тѣ кааватъ: „Ние имаме житейска опитностъ, мно-

го нѣща сме прѣживѣли и опитали*. Нѣкой човѣкъ е на 120 години, мисли се за много уменъ. Това не показва, че този човѣкъ е много уменъ. Той може да е старъ, и пакъ да е първокласенъ глупецъ. И младиятъ човѣкъ прави глупости, но когато стариятъ направи нѣкаква глупостъ, тя е първокласна глупостъ. Каква глупостъ, напримѣръ, може да направи стариятъ човѣкъ? (— Да се влюби, напримѣръ. Косата му побѣлѣла напълно, а той влюбенъ). Въ бѣлата коса нѣма ли любовъ? Права е идеята ви, че е смѣшно да видите старъ човѣкъ влюбенъ, но въ какво седи смѣшното положение? Стариятъ човѣкъ съ побѣлѣлата глава прѣдставлява зима, а прѣзъ зимата човѣкъ не може да ходи съ тънки дрехи. Зимата не може да даде на човѣка тия блага, които лѣтото му дава. Смѣшно е да се говори, че благата, свойствени на лѣтото, могатъ да се използватъ и прѣзъ зимата. Какво иска да каже човѣкъ, когато изнася идеята, че стариятъ не бива да се влюбва? — Това подразбира, че стариятъ не трѣбва да иска нищо отъ онзи, когото обича. Неговата любовъ трѣбва да бѣде съвършено безкористна. Смѣшното положение, въ което изпада стариятъ човѣкъ, когато се влюбва, седи въ това, че въпрѣки всичката опитностъ, която той има, все пакъ е користолюбивъ, иска да се заплати за любовта му. Тогава, кое е най-мъдрото нѣщо, което стариятъ може да направи? (— Да насърдчава и да помага на младитѣ въ доброто.

Какъ ще опрѣдѣлите само въ нѣколко ду-

ми съществени различия между младия и стария човѣкъ? (— Стариятъ човѣкъ има житейска опитност и мъдростъ. Младиятъ нѣма житейска опитност, но е силенъ, разполага съ много енергия). — Стариятъ човѣкъ е много чувствителенъ. Когато той говори, гласътъ му трепери. Той е особено чувствителенъ къмъ услугитѣ, които му правятъ, и благодари за всѣка услуга, за всѣко внимание, отправено къмъ него. Ако нѣкое дѣте му послужи или помогне въ нѣщо, той излива душата си отъ благодарностъ. Тази, именно, чѣрта на стария човѣкъ — благодарностъ и признателностъ — го прави любимъ на всички. Той мяза на дѣте. Характерната чѣрта на младия човѣкъ, на дѣтето, е неговата услужливостъ. Ако двѣ малки дѣца си играятъ и стане нужда да се помогне на по-малкото отъ тѣхъ, по-голѣмото веднага ще му се притече въ услуга. Ако по-голѣмото дѣте е тригодишно, а по-малкото — на една година, по-голѣмичкото ще вземе малкото на ръцѣ и ще го носи. Дойде ли нѣкое по-голѣмо отъ двѣтѣ, то ще имъ услужва. Когато нѣкое дѣте може да услужва, то не се пита, трѣбва ли да послужи на по-малкитѣ, на по-слабитѣ отъ себе си. То веднага се заема за услуги. Ето защо, стариятъ човѣкъ, когато се нуждае отъ услуга, винаги се обръща къмъ дѣцата. Той знае, че тѣ сж готови на услуга и вършатъ това съ любовъ и разположение. Всѣки човѣкъ трѣбва да запази тази чѣрта прѣзъ цѣлия си животъ. Да се услужва, това е великъ потокъ въ живота на човѣка. Услугата е проява

на Божественото въ човѣка. Докато човѣкъ има потикъ да помага, да услужва, Божественото начало работи въ него. И когато човѣкъ е признателенъ и за най-малката услуга, която му се прави, това е сжщо тъй Божествено проявление. Да услужвашъ, това значи да имашъ връзка съ началото на живота, а да бждешъ благодаренъ и признателенъ за услугитѣ, които ти се правятъ, това значи да имашъ връзка съ края на живота. Като се съединятъ тия двѣ връзки, човѣкъ постига най-важното въ своя животъ — служене на Бога. Ето защо, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ за услуги и признателенъ за услугитѣ, които му правятъ. Всѣки човѣкъ, младъ или старъ, трѣбва да има тия качества.

За слѣдния пътъ ще пишете върху темата: „Ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода въ природата“. (тема № 25). Имате четири начина за разработване на тази тема, но вие ще пишете, както знаете. Кое е важното свойство на водорода? — Той гори, но не поддържа горението. При горението си дава вода. Значи, той е носителъ на влагата, съдържа въ себе си магнетизъмъ. Водородътъ е най-лекиятъ отъ всички газове.

Кое е най-важното свойство на кислорода? — Той поддържа горението, но самъ не гори. Кислородътъ е носителъ на живота, на топлината.

Кое е най-важното свойство на азота? — Той не гори, нито поддържа горението. По този начинъ съ присъствието си въ въздуха, той укротява буйното дѣйствие на кислорода. Азотътъ дѣйствува благотворно върху нервната система.

Въглеродът е най-важният елемент, който взема участие въ строежа на организмитъ. Той е твърдо вещество.

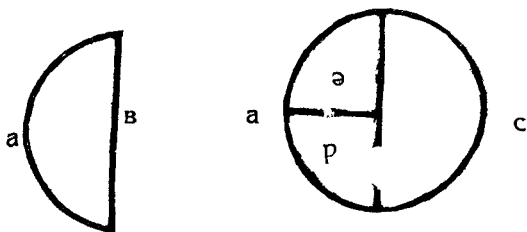
Въ такъв случай, въ алхимически смисълъ, водородътъ ще свържете съ водата, кислородътъ — съ огъня, съ свѣтлината, азотътъ — съ въздуха, а въглеродътъ — съ почвата.

Вие, младитъ, трѣбва да създадете въ себе си една алхимическа лаборатория, за да трансформирате въ нея своитъ излишни енергии. Понѣкога младитъ съдържатъ въ себе си въ излишъкъ единъ отъ тия елементи, а понѣкога иматъ недомъкъ отъ единъ отъ тия елементи. Напримѣръ, когато кръвообръщението на човѣка не става правилно, въглеродътъ се натрупва въ кръвта въ видъ на CO_2 и я прави нечиста. Когато електрическата и магнетичната енергия не текатъ правилно въ човѣшкия организъмъ, тогава въ нервната система се натрупва излишъкъ отъ азотъ, вслѣдствие на което става подпушване въ организма. Това подпушване прѣдизвиква задушаване, затрудняване функциитъ на дихателната система, и човѣкъ често заспива.

Когато се говори за свободни движения, подразбираме механически процеси. Тѣ се извършватъ подъ давлението на нѣкаква външна воля. Въ първо врѣме свободнитъ движения сж механически, неорганизирани, но въ послѣдствие тѣ могатъ да се оформятъ, да се организиратъ, да се прѣвърнатъ въ разумни движения. Тия нѣща ставатъ и въ човѣшкия организъмъ, затова човѣкъ

трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитѣ. При изучаването на окултната химия, човѣкъ трѣбва да научи метода за примирение на силитѣ. Щомъ стане подпушване на извѣстни канали, трѣбва да се намѣри начина да се отпушатъ.

За изяснение на тази идея ще ви дамъ слѣдния примѣръ. Вие имате майка и баща, които много обичате. При това, вие сте ботати и желаете да отидете въ странство да учите. Обаче, родителитѣ ви обичатъ много и не искатъ да се раздѣлятъ съ васъ. Вие започвате да се борите: отъ една страна скѣрбите за родителитѣ си, отъ друга страна желанието ви да учите въ странство е много силно. По едно врѣме рѣшавате да избѣгате, но понеже сте мораленъ човѣкъ, спирате се прѣдъ това рѣшение. Първото рѣшение образува движе-

нието а. Послѣ се спирате, образувате движението в. Значи, става спиране на първото движение — процеса се прѣкротява. Това показва, че реализирането на вашето желание зависи отъ други нѣкои фактори, и то именно отъ два фактора d и e: бащата (d) и майката (e). Първата половина за

реализирането на вашето желание зависѣше само отъ васъ. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да изучи закона, който уравниоѣсява или опрѣдѣля отношенията му съ майката и съ бащата. Той трѣбва да дойде съ тѣхъ въ споразумѣние, за да може да реализира своитѣ идеи.

И тъй, за да се приложи този законъ, човѣкъ трѣбва да знае, че не е самъ въ живота. Каквато мисль и да му дойде въ главата, той трѣбва да помни, че е въ връзка съ живата природа. За-примѣръ, когато нѣкой човѣкъ иска да свърши една работа, той трѣбва да има прѣдъ видъ, че не е единствениятъ факторъ за свършването на тази работа. Той самъ може да направи единъ полукръгъ само — полукръгътъ а, проявява единъ жестъ, но цѣлата работа не може да я свърши. Самъ човѣкъ не може да опише цѣлия кръгъ. Значи, първиятъ моментъ той ще се прояви, ще опише половината кръгъ, слѣдъ което веднага ще се спре — ще дойде разсѣдка, който ще го постави въ колебание, да прѣдприеме ли дадено рѣшение, или не. Послѣ се намѣсватъ други два фактора — майката и бащата — които прѣдстав-ляватъ разумността. Щомъ се проявятъ и тѣ, образуватъ втората половина на кръга, т. е. образуватъ полукръга с. Както виждате, описва-нето на окръжността прѣдставлява проекции, които вие трѣбва да изучавате и изчислявате. Въ лѣвия полукръгъ се ражда дѣятелность, замисль, а въ дѣсния полукръгъ нѣщата се реализиратъ. Повидимому изглежда, като че дѣсното полушарие

прѣдставлява запасъ отъ енергии, които постепенно се неутрализиратъ. Въ сжщностъ, обаче, въ дѣсното полушарие се рѣшаватъ разумнитѣ нѣща, а отъ лѣвото полушарие се отправятъ навънъ енергии за реализиране на разумнитѣ рѣшения. Най-първо дадено движение, дадена енергия се проявява вънъ отъ човѣка и послѣ се прѣкротява. Слѣдъ това този човѣкъ се заема съ уреждане отношенията си къмъ живота, къмъ разумната природа. Послѣ той започва да мисли, докато най-послѣ реализира своитѣ рѣшения, като трѣгва въ пжтя на своитѣ идеали.

Въ природата има два разумни пжтя, по които човѣкъ може да реализира своитѣ идеали. Единиятъ пжтъ е праволинеенъ, а другиятъ — криволинеенъ. При първия пжтъ врѣмето се съкращава, а енергията се изразходва; при криволинейния пжтъ врѣмето се изразходва, а енергията се пести. Силниятъ човѣкъ избира правия пжтъ, по който пести врѣме, а изразходва енергия; слабиятъ човѣкъ избира криволинейния пжтъ, по който изразходва врѣме, а пести енергия. Младитѣ хора обикновено бързатъ. Казвамъ: който е силенъ, нека бърза; който е слабъ, бавно да върви, да пести енергията си. Нѣкой казва: „Бързамъ много, притесненъ съмъ, искамъ по-скоро да свърша работата си“. — Ти си избралъ правия пжтъ, но щомъ се притѣснявашъ, слабъ си. Силниятъ човѣкъ не знае, какво е притѣснение. Той върши работата си тихо, спокойно, съ голѣма приятностъ. Силниятъ човѣкъ усѣща удоволствие, приятностъ,

като дигне единъ чувалъ отъ 100 кгр. тежестъ на гърба си. Обаче, ако слабиятъ се опита да дигне този тежъкъ товаръ на гърба си, веднага започва да се притѣснява. Слѣдователно, когато започнете една работа, при която духътъ ви се притѣснява, това не показва, че не можете да свършите тази работа, но методътъ, който сте избрали за свършването ѝ, не е правъ. Вие сте избрали праволинейния методъ, а трѣбвало е да изберете криволинейния. Съ това природата иска да ви каже: „Слабиятъ не трѣбва да върви въ праволинейния пѣтъ, а трѣбва да криволичи въ пѣтя си“. Значи, слабиятъ човѣкъ трѣбва да пести енергията си, а силниятъ човѣкъ трѣбва да пести врѣмето си. И двѣтъ нѣща сж еднакво важни: и енергията, и врѣмето. (Ако човѣкъ не се е изпиталъ, може ли прѣдварително да познае, дали е силенъ или слабъ?) — Може. Човѣкъ има едно вжтрѣшно чувство въ себе си, чрѣзъ което за всѣки даденъ случай може да познае, какъвъ методъ трѣбва да употреби.

Когато говоримъ за реализиране на желанията, трѣбва да се знае, кои желания трѣбва да се реализиратъ, и кои не трѣбва. Има желания, които човѣкъ непрѣменно трѣбва да реализира. Това сж неговитѣ първични желачия на душата, вложени отъ самото начало на неговия животъ. Слѣдъ тѣхъ идватъ второстепенни, третостепенни и още редица незначителни желания, които послѣдни трѣбва да чакатъ своето реализиране. Ако човѣкъ реализира на пръвъ планъ своитѣ първични же-

лания, и животътъ му ще върви въ своя естественъ пжтъ. Такъвъ човѣкъ е свободенъ, не се дразни, има разположение на духа, и силитѣ въ неговия организъмъ сж уравниовѣсени. Понѣкога човѣкъ е недоволенъ, когато не може да постигне нѣкое свое желание. Не, прѣди всичко той трѣбва да знае, необходимо ли е да се реализира това негово желание, или не е необходимо. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да опрѣдѣли въ себе си, дали е необходимо да реализира извѣстна мисль, извѣстно чувство или извѣстна постѣпка. Щомъ се опрѣдѣли въ това отношение, послѣ ще види, по кой отъ двата начина ще трѣбва да ги реализира: по праволинейния пжтъ — пжтътъ на силния човѣкъ, или по криволинейния пжтъ — пжтътъ на слабия човѣкъ. Постѣпвате ли така, нѣщата винаги ще ставатъ правилно, и вие ще имате много помощници въ живота си. Разумната природа ще ви изпрати въ помощь отъ невидимия свѣтъ приятели, които ви обичатъ. Тия помощници се наричатъ „ангели — служебни духове“, които се притичатъ въ услуга, въ помощь на всѣки човѣкъ, който постѣпва разумно. Който реализира своитѣ първични желания, всѣкога получава помощь. Виждате ли, че нѣкой човѣкъ успѣва да постигне своитѣ желания, ще знаете, че той се е заелъ да реализира свѣтитѣ първични желания, затова и невидимиятъ свѣтъ му помага. Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ и уменъ, за да му помагатъ и приятелитѣ. Законъ е: възвишениятъ невидимъ свѣтъ помага само на доб-

ритѣ и на умнитѣ хора въ свѣта. Защо имъ се помага? — Защото и тѣ скоро ще станатъ работници да помагатъ на по-малкитѣ отъ тѣхъ. Всѣки иска да има помощници да му помагатъ, но и той отъ своя страна трѣбва да помага на по-слабитѣ отъ себе си. Който иска да му помагатъ, и той трѣбва да помага!

Когато говоримъ за свободни движения, за свободни дѣйствия, ние подразбираме свобода въ тѣхното започване и завършване. Напримѣръ, човѣкъ иска да изкаже една идея. Най-първо той трѣбва да е рѣшилъ дълбоко въ себе си, може ли да изкаже тази идея, или не може. Рѣши ли веднѣжъ, че трѣбва да я изкаже, да не се спира, да не се подлушва — нека я изкаже свободно, естествено, тъй както тя живѣе въ него. Нѣкой ще възрази: „Огдѣ ще знаемъ, какъ да я изкажемъ?“ — Да оставимъ този въпросъ настрана. Когато една идея живѣе дълбоко въ душата на човѣка, той ще намѣри начинъ, какъ да я изкаже — и то по най естественъ, най-правилень начинъ. Два метода има за изказване на нѣщата: праволинеенъ и криволинеенъ. Като наблюдавате проявитѣ на дѣцата, у тѣхъ има такива свободни движения. Който не разбира закона за свободнитѣ движения, той се дразни, когато наблюдава проявленията на дѣцата. По сѣщия начинъ и мухитѣ се проявяватъ свободно, независимо. Тъкмо вие се занимавате съ нѣкой сериозень въпросъ, четете нѣщо, току-изведнѣжъ една муха кацне нѣйдѣ по лицето ви. Вие се дразните, сърдите, но тя съ тс-

ва иска да каже, че ви обича. Обичъ е това, нѣма нищо лошо въ мухата.

И тъй, между ученицитѣ на окултната школа се прѣпоръчватъ естествени постѣпки, естествена обхода. Всичко изкуствено да се отбѣгва! На всѣки езикъ има издадена книга за добрата обхода, за добритѣ отношения и доброто поведение на хората едни спрѣмо други: какъ трѣбва човѣкъ да говори, какъ да се държи, какво поведение да има между близки и външни лица и т. н.. Трѣбва да се спазватъ редъ правила за благоприличие, за етикеция между хората. Наблюдавайте дипломата, още като влиза въ нѣкой салонъ, започва да се кланя надѣсно-налѣво, да се ржува вѣжливо, да се разговаря съ всички. Като го наблюдавате, мислите, че този човѣкъ храни пълно уважение къмъ всички тия хора. Той е финъ, деликатенъ, внимателенъ къмъ другитѣ хора, но всичко това е външно, не е вътрѣшно. Естествениятъ човѣкъ, обаче, външно не е тъй финъ, не е тъй деликатенъ, но заговѣ вътрѣшно той е мекъ, учтивъ, благъ. Понѣкога естествениятъ човѣкъ изглежда външно грубъ, но това е само привидно отношение.

Въ естествения човѣкъ нѣма нищо прѣсилено. Той постѣпва естествено, съ етикеция, която отговаря на неговото естество. Всѣки трѣбва да се стреми къмъ тази естествена етикеция, да бжде самобитенъ, да не подражава на другитѣ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ ви направи единъ поклонъ, но така естествено, че никой не може да го ими-

тира. Самобитната постъпка не може да се повтаря, нито да се имитира, защото излиза изкуствена. Всяка изкуствена постъпка или всяко изкуствено отношение отблъсква. Когато някой човек е роден музикант, музиката у него е самобитна. Този човек, който е изучавал музиката, той не може да подражава музиката на първия. Първият музикант, роден с музика в душата си, носи това качество в самото си естество. Ако човек добива музикалността в душата си чрез свирене, чрез упражнение на някой инструмент, той трябва дълго време да работи, да се упражнява, докато това качество стане плът и кръв на неговото естество, та да може естествено да го изнася и прилага в живота си. Ето защо, най първо човек трябва да започне да работи с самобитните си качества, които сж вродени в него, с малките си таланти, и по този начин да разработва по-големите си дарби, за които се изисква усилена работа, труд и постоянство.

И тъй, за да изучите и приложите в живота си новата философия, която ви се преподава, трябва да бъдете свободни хора и отворени души. Може ли човек, на когото ржцът сж вързан, да учи, да бъде свободен? — Не може. За да може човек да разрешава мъжнотиите на своя живот, той трябва да бъде свободен в морално отношение. Когато човек пожелае да постигне нещо, веднага пред него се изпръчва една мъжнотия, и той казва: „Това нещо е непо-

стижимо за мене“. Единъ ученъ човѣкъ казва на едно малко дѣте: „Можешъ ли да носишъ земята на гърба си?“ — Мога. — Какъ ще можешъ? Ти си толкова малко дѣте! — Ще видишъ, че мога. То отива въ града, купува си едно кжлбо отъ картонъ, което има форма на земята, туря го на гърба си и отива при учения, като му казва: „Какво е това на гърба ми?“ — Земята. Значи, както виждате, азъ мога да нося земята на гърба си. Учениятъ човѣкъ се очудва отъ думитѣ на това умно дѣте и му казва: „Щомъ можешъ да носишъ земята на гърба си, ти можешъ да разрѣшавашъ и други важни научни въпроси“. Слѣдователно, когато нѣкой човѣкъ каже, че нѣщо е непостижимо за него, той трѣбва да постѣпи, както дѣтетото, което носи на гърба си земята отъ картонъ, и ще види, че непостижимото за него става постижимо. Обаче, отъ този човѣкъ се изисква умѣние, правиленъ начинъ на постѣпване.

Мнозина казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е ученъ, знае много нѣща“. Казвамъ: отъ 100 години насамъ въ френската академия на наукитѣ сж постѣпили 99 теории за създаването на свѣта, и всички първоначално сж бивали приети, а отпослѣ отхвърляни и замѣствани съ по-нови, съ по-вѣрни. Питамъ: щомъ този човѣкъ е ученъ, знае много нѣща, нека каже, коя отъ всички тия теории е вѣрна, най-близка до Истината. На врѣмето си всѣка теория е била мѣродавна, вѣрна, но постепенно, съ напрѣждане на науката, въ всѣка теория се явяватъ факти, които тя вече не може да

обясни, и постепенно се замѣства съ нова теория, по-вѣрна, по-близка до Истината. Затова, когато се казва за нѣкой човѣкъ, че е ученъ, той не е въ пълния смисълъ на думата ученъ човѣкъ. Въ този смисълъ всѣки човѣкъ може да бѣде ученъ. Великитѣ Учители и адепитѣ знаятъ сжщността на нѣщата, но тѣ не изнасятъ теории. Ако попитате единъ великъ Учитель, какво има на слънцето, Той, макаръ и да знае, какво има тамъ, нѣма да разправя, но ще ви каже: „Азъ ходихъ на слънцето и провѣрихъ всичко. Ако не ме вѣрвате, мога да ви разкажа, какъ се отива дотамъ, та самъ да провѣрите нѣщата. Наистина, за такова пжтешествие се изисква дълго врѣме, но щомъ въпросътъ се отнася до науката, това нищо не значи. Като отидете на слънцето, сами ще провѣрите, има ли тамъ животъ, или нѣма. Ако има тамъ животъ, ще видите, какви сжщества живѣятъ и т. н.. За това се изисква само врѣме, концентриране на мисълта и силна воля, да прѣодолява трудноститѣ и мжнотиитѣ. Мнозина не се интересуватъ отъ въпроса, има ли живи сжщества на слънцето, или нѣма, защото тѣ не сж въ състояние да използватъ енергията на тия сжщества. Когато се пробуди висшето съзнание на тия хора, и тѣ дойдатъ въ контактъ съ разумнитѣ сжщества на слънцето, тогава ще могатъ да използватъ всичко хубаво отъ тѣхъ, ще се ползватъ отъ тѣхната енергия и ще я прилагатъ разумно въ живота си. Ще кажете: „Не е дошло още врѣмето за това“. — За нѣкои е дошло. за

нѣкои не е дошло. Тия, за които врѣмето е дошло, нека се свѣржатъ съ сѣществата на слънцето и се ползуватъ отъ тѣхната култура!

И тъй, ще знаете слѣдното нѣщо: скръбта иде отъ земята, а радостта — отъ слънцето. Истината се ражда въ небето, а доброто — на земята. Щомъ скърбите, ще знаете, че земнитѣ енергии иматъ прѣодоляваще влияние върху вашия животъ. Скръбта и страданията не унищожаватъ човѣка, но внасятъ въ него доброта, понеже природата работи и чрѣзъ земнитѣ енергии. Важно е за човѣка да се справи съ тия енергии и да ги използва за свое добро. Чрѣзъ страданията и радоститѣ човѣкъ изучава закона за трансформиране на енергиитѣ.

Сега, какво ще ми отговорите, ако запитамъ всѣки едного отъ васъ, какво желае да направятъ съкласницитѣ му заради него? (— Да го обичатъ, да му услужватъ. Да му направятъ нѣкое добро, когато той се намира въ нужда). Ще ви приведа единъ примѣръ за добро, направено по единъ красивъ начинъ. Единъ студентъ ималъ добъръ приятелъ, но много бѣденъ момъкъ. Вижда го веднѣжъ въ студентъ зименъ день съ скжсани обуща. Отива той на пазаря, купува едни нови обуща и търси начинъ, какъ да му ги даде, безъ да го изложи, да не накърни чувствата му. Обикаля около дома му, когато той не е въ къщи, и забѣлѣзва, че прозорецътъ на неговата стая е отворенъ. Набързо написва, съ измѣненъ почеркъ, слѣдната бѣлѣжка: „Тѣзи обуща сж твои. Ако ги

вземешъ, ще направишъ голѣмо удоволствие на този, който ги подарява“. Хвърля кутията съ обущата и избѣгва. Въ каквото отношение и да се прави добро, трѣбва да е така изнесено, че да се щадятъ човѣшките чувства, т. е. да не се унижава човѣшкото достоинство. Добрѣ е, когато прозорецътъ въ стаята на приятеля ви е отворенъ. Ами какво ще правите, ако прозорецътъ на стаята е затворенъ? — Досѣтливиятъ човѣкъ трѣбва да намѣри начинъ и при това положение да направи доброто, което е намислилъ.

Ще ви дамъ още единъ примѣръ за добро дѣло. Единъ студентъ срѣща приятеля си много обезсърченъ, дори отчаянъ, готовъ на крайни постѣпки. Той отива дома си и веднага написва на приятеля си едно прочувствено, сърдечно и насърчително писмо, като му обяснява смисъла на страданията, благата, които тѣ носятъ на човѣка и т. н. Изпраща писмото до приятеля си и му отправя добри мисли и пожелания. Приятелътъ му прочита внимателно писмото, и състоянието му веднага се измѣня. Той се замисля върху писмото и напълно се съгласява съ съвѣтитѣ, дадени отъ другаря му. Писмото било тъй умно, тъй убѣдително написано, че всичко, което приложилъ отъ него, дало добри резултати. По този начинъ той излѣзълъ отъ трудното положение, въ което се намиралъ, и благодарилъ на приятеля си. Както виждате, това е единъ хубавъ подарѣкъ отъ приятелъ.

Казвамъ: като ученици на великата окултна

Школа, желая на всички да бждете автори на такова писмо до нѣкой вашъ отчаянъ и обезсърденъ приятель, съ което да го насърдите и извадите отъ затрудненото положение, въ което е изпадналъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

31 школна лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 26/VII 1925 г. — София.

Съдържание

на IV годишнина отъ лекциитѣ на младеж- кия окултенъ класъ.

III томъ.

18. Високитѣ мѣста и чистиятъ въздухъ	3	„
19. Най-важното	14	„
20. Честността	39	„
21. Равностранниятъ тригълникъ	65	„
22. Вдълбната и изпъкнала леци	81	„
23. Слъччевитѣ трансформатори	101	„

IV томъ.

24. Законътъ на внушението	3	„
25. Влияние на вжирѣшната свѣтлина	21	„
26. Успореднитѣ пжтища	41	„
27. Проявленията на ума	51	„

V томъ.

28. Смѣна на състоянията	3	„
29. Прѣходни състояния на съзнанието	19	„
30. Учтивиятъ човѣкъ	39	„
31. Свободни движения	59	„

Фототипно издание, направено от
първите издания на томовете:

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том III, София 1927 год.,
лекции 18-23.

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том IV, София 1928 год.,
лекции 24-27.

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година IV (1924-1925 г.), том V, София 1928 год.,
лекции 28-31.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016